

LA CAPĂȚUL LUMII
SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

Din clipa când Fiona aruncase o privire asupra gustării oferită de doamna Darling, mai prinsese ceva curaj.

Înainte ca subreta să fi anunțat că „ceaiul este servit” avusese o senzație de disconfort, chiar de deprimare. Ce însemna acea ridicolă bonețică albă pe capul cameristei, sau șorțulețul acela cu volănașe suprapuse? se întrebase. Desigur, servitori mai aveau și alții în sat, dar nimeni n-ar fi avut ideea fistiche de a-i deghiza astfel. În orice caz, nu într-un sătuc ca Heatherfell, cu o economie destul de modestă. Doamna Darling se afla pe undeva, prin vârful piramidei sociale, dar totuși...

Așezată, cam crispat, pe un fotoliu cu perne moi, Fiona își ascultase cu religiozitate gazda, văduvă de multă vreme, vorbindu-i despre Graham, fiul său unic. Același Graham care, cu o seară înainte, o ceruse în căsătorie - iar Fiona acceptase, cu sinceră bucurie.

Atunci, totul îi părea scăldat într-o lumină strălucitoare, se simțea într-al șaptelea cer...

—Va trebui să mergi mâine la mama, la ceai, îi ceruse Graham. Eu o voi anunța de, îndată despre logodna noastră.

—Cu multă plăcere, încuviințase Fiona, plină de entuziasm.

Nici măcar reacția destul de frustă a mătușei Jessie la marea noutate n-o făcuse să dezarmeze. Mătușa Jessie era sora mamei sale. Atunci când Fenella și Fiona Smith își pierduseră părinții, la o vârstă fragedă, buna mătușă Jessie nu ezitase să se împovăreze cu încă două orfane, pe lângă proprii ei copii.

În general, Fiona ținea cont de observațiile mătușii ei. Dar când, de dimineață, Jessie spusese, cu o strâmbătură:

— Ferma Maubuisson, zici? Familia Darling? Dar cu el ce faci?

Fiona îi replicase, cu râsul ei argintiu:

—William va veni cu mine, desigur.

—Chiar crezi? Și ce drepturi va avea? Să mănânce resturile?

—Mătușă Jessie! protestase ea.

—Spun ceea ce gândesc. La Maubuisson nu există nici un loc pentru el.

—Atunci zi de-a dreptul că nici pentru mine nu e loc.

— Nici nu-i nevoie s-o spun, azvârli bătrâna, pe un ton sec pe care Fiona nu i-l mai auzise vreodată. Așa că fata era cam stânjenită, iar cuvintele mătușii Jessie o urmăriseră. Atunci când subreta o anunțase, barometrul moralului ei era departe de a arăta timp frumos.

—Luați loc, domnișoară, spusese stăpâna casei.

Vorbiseră despre câte și de toate, despre timp, despre recoltă, despre magazinele șic de la Londra, unde doamna Darling obișnuia să-și comande toaletele.

—Poate, dar rochia de mireasă am de gând să mi-o comand aici, declarase Fiona, brusc. Doamna Darling înțepenise. Și tocmai atunci intră subreta, să anunțe că ceaiul este gata. Fiona se ridicase, gândindu-se, fără voie, la „resturile” prezise de mătușa ei.

Dar, în loc de asta, descoperi un festin demn de banchetele Romei imperiale. Îi scăpă un oftat de ușurare. Trebuie ca cineva să aibă o inimă de aur, pentru a servi un asemenea ceai!

—Vai, doamnă, dar e de-a binelea somptuos!

Doamna Darling se mai dezgheță puțin. Cu un gest împărătesc, adresat unei savarine umflate de frișca, răspunse:

—Ce-i drept, trăim destul de bine, Graham și cu mine. Cu o familie puțin numeroasă, se poate. Niciodată n-am regretat acest copil unic...

Așezându-se, se apucă să taie prăjitura.

Inima Fionei se strânse. Oare mătușa Jessie avusese dreptate? Oare William își va găsi un loc în această casă, unde se trăia prea bine ca să mai fie loc pentru un străin?

—Nu ești de părerea mea? adăugă doamna Darling, așezându-i "Fionei o savarină în farfurie.

—Eu... drept să vă spun, întotdeauna mi-am dorit o familie numerosă, declară ea, dintr-o suflare. Doamna Darling își subție buzele și-așa subțiri.

—Ai încredere în experiența mea: e mai bine să te oprești la unul. Știi, viața nu-i chiar roz. Când s-a născut fiul meu...

Chestii muierești, acuma... Dar, la urma-urmei, orice era mai bine decât s-aducă iar vorba de William... Vai, însă, doamna Darling reveni foarte repede la subiectul arzător, așa cum un câine nu-și lasă osul decât, eventual, pentru foarte scurt timp.

—Un singur copil e prea destul, repetă ea, cu o privire atât de elocventă, încât Fiona se văzu obligată să precizeze:

—În afară de William, doamnă, fiul surorii mele.

—Ah! facu mama lui Graham, pe un ton greu de definit. Iar Fiona trebui să povestească încă o dată istoria nepotului său...

Fenella, sora ei mai mare, plecase în Australia și se măritase acolo. Soțul ei o părăsise înainte de nașterea copilului. Mai apoi, ea se stabilise în Statele Unite. Din când în când, mai primea câte-o scrisoare de la ea. Nu s-ar fi zis că-i păsa ei prea tare de fiul ei. După șase ani, muri într-un accident de mașină.

—Micuțul stă cu noi de un an, adică, cu mine și cu mătușa Jessie, adăugă Fiona. E nostim că încă nu și-a pierdut accentul american. N-are defel pronunția guturală a scoțienilor. Se lăsă o tăcere grea.

— E... foarte generos din partea dumneavoastră, reluă discuția doamna Darling, dar, zău, un orfelinat modern ar fi mult mai indicat. În zilele noastre, nu se mai pune problema pâinii uscate sau a uniformei sinistre...

—Nici a resturilor, adăugă Fiona cu vocea joasă.

—Văd că ne înțelegem, domnișoară! Ți-o spun de-a dreptul, am fost total năucită de anunțarea acestei logodne subite! Fiul meu a insitat mult asupra calităților dumitale. Înțeleg c-ai făcut studii de infirmieră?

—Da. Mi-am luat și diploma. Am fost nevoită să părăsesc spitalul din Dunbank pentru a mă putea ocupa de William.

—Această experiență medicală se va dovedi, desigur, un atu pentru bătrânețile mele, continuă doamna Darling. Și apoi, cunoști viața la țară. După cum a subliniat și Graham, vei fi o excelentă muncitoare agricolă. Până la urmă, am acceptat să consimt la această căsătorie... la urma-urmei, dacă vreau un nepot, nu se poate altfel. Vrei o tartă? adăugă ea, întinzându-i Fionei platoul.

—Nu, mulțumesc, doamnă.

—Ce apetit de păsărică!

—Eu... îmi cer scuze, dar nu prea mi-e foame. Ăă... tocmai vorbeam despre William, fiul surorii mele...Se lăsă din nou tăcerea.

—Fiul surorii... hm, mă rog, asta o spui dumneata...

—Pardon? Doamna Darling își înghițise felia ei de tartă, dar o firimitură îi rămăsese agățată de buza superioară. O bucățică de căpșună.

—Uite ce e, domnișoară. N-ai de ce să te șifonezi. Cum îi spuneam și ieri fiului meu, îți admir curajul... fie că acest copil este sau nu este fiul surorii dumitale...

—Dar este!

—Lasă-mă să vorbesc. În schimb, nu admir deloc felul dumitale de a acționa. Să iei acest copil cu dumneata, când ai putea atât de ușor să-1 încredințezi unui orfelinat, e nebunie curată...În timpul acestui mic discurs, chipul Fionei se întunecase.

—Dacă tot ceea ce se vorbește este adevărat, îți compromiți șansele de măritiș. Știi cum sunt oamenii...

—Nu, nu știam... cel puțin, până acum.

—I-am explicat lui Graham gândirea mea.Oamenii din sat ar putea bănuși o ... reglare de conturi.

— O reglare de conturi? repetă Fiona, încremenită.

—Hai, domnișoară, nu mă obliga să pun punctul pe i.

—Doar nu... vreți să spuneți.?

—Nu, îmi cunosc fiul. Dar, s-ar putea cleveți. La urma-urmei, amintește-ți, acum șase ani ați lipsit amândoi din Heatherfell... Graham a înțeles foarte bine punctul meu de vedere.

—Și, mai exact, care este punctul dumneavoastră de vedere?

—Dacă te ia de nevastă, și pare foarte dornic s-o facă, nici nu se pune problema să ia, pe deasupra, și acest copil.

—Și credeți că-1 voi abandona pe William?

Dar n-am spus asta, domnișoară. E suficient să-i găsești un orfelinat convenabil. Nu trebuie să faci o dramă din asta. Sunt deja destul de bună că te primesc în casa mea. La urma-urmei, n-aș fi chiar nemulțumită să am, într-o zi, un nepotel al meu. Dar nu copilul altuia! Ce viperă! Se ferise să spună „copilul alteia”...

—Deocamdată, noi trei... și, mai târziu, noi patru! adăugă ea, cu un aer suficient, privind masa supraîncărcată— semn al bunăstării egoiste. Nu-mi plac numerele mari.

—Dar nu trebuie neapărat să trăim împreună!

—Această casă îmi aparține, replică sec doamna Darling. După moartea mea, ea îmi va reveni lui Graham, dar, desigur, numai dacă...

—... dacă refuză să-l ia pe William, nu-i așa?

—Să nu dramatizăm! Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că sunt o scorpie. Crede-mă, domnișoară, nu există multe femei care să-și deschidă astfel inima unei viitoare nurori care... ăăă...

—Inima? Care inimă? exclamă Fiona, ridicându-se brusc.

Câteva firimituri căzură pe covorul somptuos. Doamna Darling le privi cu un aer consternat. O, nu! își spuse Fiona. Chiar dacă William ar fi fost acceptat, aici n-ar fi fost un cămin pentru el. Prăjiturile, cremele, tartele și dulceața de căpșuni... toate acestea nu reușeau să acopere uscăciunea sufletească de la Maubuisson.

—Mă voi întâlni cu Graham și vom discuta despre asta. Totuși, nu-i dependent de dumneata.

—Nu-ți fă iluzii, domnișoară!

—Nu văd de ce nu!

—Vorbește cu el și-ai să vezi!

—Putem oricând pleca de la Heatherfell și s-o luăm de la capăt altundeva.

—Graham nu va părăsi niciodată Maubuisson. El știe unde-i este interesul.

—Voi vedea ce-mi va spune.

—Fugi, domnișoară, eu nu te rețin!

Fiona era încă în hol când doamna Darling sună din clopoțel:

—Jane! o auzi ea stropșindu-se la servitoare. Mătura- mecanică! Strânge toate firimiturile astea! Tânăra porni în fugă spre ogorul unde știa că-l găsește pe Graham.

—Graham! Nu se poate! spuse ea, gâfâind. Poate-am înțeles eu greșit! Este... e vorba de William. Mama ta mi-a zis...

—Da, răspunse băiatul mare, blond și frumos, luând în mâinile lui bătătorite mâinile tremurânde ale fetei. Văd că te afectează, dar... ăăă..., înțelegi, nu-i așa, draga mea?

—Nu, Graham, nu înțeleg chiar deloc.

—E, totuși, evident, Fiona. Cum spune mama...

—Cum spui tu! Asumă-ți responsabilitățile!

—Bine, bine... voi fi cinstit, micuța mea Fiona. Nici un bărbat n-are chef să se ocupe de copilul altuia.

—Și nici o femeie, i-o întoarse pe loc Fiona, n-are chef să se înghesuie în casa alteia!

—Maubuisson îmi va aparține, într-o zi!

—Numai dacă-ți vei asculta mămica!

—Ascultă, Fiona, protestă el, cu vocea blândă.

—Știu ce spun, Graham. Ești slab. Nu mă pot baza pe tine. Ești un amărât de materialist, incapabil să zboare cu propriile sale aripi.

—Dar ce te-a apucat?

—Poftim, ia-ți verigheta! Oricum, n-aș fi purtat-o prea mult. Poți să-i spui următoarei că-i ca și nouă. Ai grijă doar s-o pui în temă cu pretențiile mamei tale, astfel povestea riscă să se repete, încheie ea, cu un zâmbet amar.

—Liniștește-te, Fiona! o imploră Graham, încearcă să te pui în locul meu.

—Ce vrei să spui?

—Nu posed absolut nimic în afară de ce-mi alocă mama pentru muncile câmpului. Chiar dacă aș vrea, n-aș putea găsi de lucru în altă parte.

—Mărturisește că nici n-ai chef s-o faci! Sau nu?

Graham aruncă o privire elocventă asupra ogoarelor strălucind în soarele amiezii și asupra-unei parcele lăturalnice, plină de flori sălbatice.

—Întrebare inutilă, nu-i așa? facu Fiona. Cunosc răspunsul!Îi părea rău pentru el. își iubea atât de mult pământul!

—Fee, începu el.

—Ne-am spus totul...,

—Din cauza lui Wiliam?

—Numai în parte. De fapt, n-am fi fost fericiți împreună. Mama ta ar fi fost tot timpul între noi doi. Se trăiește prea bine la tine, Graham. Dar cremele și prăjiturile n-au înlocuit niciodată dragostea.

—Fiona, ascultă-mă!

—S-a ridicat vâlul de pe ochi, Graham! Mă duc acasă.

—Mai gândește-te, te implor!

—M-am gândit. S-o încheiem aici.

—Fiona...

—La revedere, Graham.

Fata fugi în josul pantei, sări peste gard și ieși în drumul plin de praf. Trecând pe lângă proprietatea familiei Lindsay, le facu un semn de departe. La vremea secerișului, îi ajutase, așa cum îi ajutase pe cei mai mulți dintre fermierii din Heatherfell.

Urcă pe o altă colină și coborî într-o vâlcea. Aici se afla reședința Roots, micuțul cottage unde stătea, împreună cu mătușa Jessie. Aceasta tocmai își uda grădina. Bill era cățărat pe gard.

Mătușa Jessie ridică privirea și, ghicind totul, se grăbi să-și întâmpine nepoata. Dar Bill cauza acestui zbucium, rămase nemișcat, cu fața închisă și posomorâtă, ca de obicei. Semăna leit cu mama sa, frumoasa Fenella, care avusese dintotdeauna expresia disprețuitoare și bosumflată. Și mai semăna, desigur, cu un necunoscut, pe jumătate responsabil pentru venirea pe lume a acestui micuț William Manning, căzut din cer la Heatherfell, cu un an în urmă.

CAPITOLUL 2

— Haide, micuțo, haide! zise tandru mătușa Jessie.

Fiona se lăsa legănată de acesta voce liniștitoare, care turna balsam peste inima ei sfărâmată. Aceași voce care-o consolase pentru o mulțime de zgaibe la genunchi, vânătăi, compuneri nereușite sau eșecuri sentimentale. Dar astăzi își simțea mătușa ciudat de preocupată. După ce o mai strânsese o dată la piept și-i ștersese lacrimile ce șiroiau pe fața ei drăgălașă, mătușa Jessie intrase în casă, pretextând că are ceva la cuptor. Uimită, Fiona o privi depărtându-se.

Bill urmărise totul. Avea ochii Fionei și ai mamei sale. Ochi mari, albaștri-violet, mărginiți de gene lungi și negre. Dar cei ai băiețelului erau mereu pe jumătate închiși, ca și cum ar fi stat la pândă. Era un copil mult prea închis în sine, își spuse Fiona, ștergându-și lacrimile.

—Și ea a plâns, spuse Bill, dintr-o dată.

—Mătușa Jessie e bună. Întotdeauna suferă pentru alții.

—Nu, răspunse Bill. A plâns înainte. Înainte să te-ntorci tu.

—Așa?

—După ce-a citit scrisoarea.

—Care scrisoare? Bill se închise ca o scoică. Nu se mai putea scoate nimic de la el. Când voia, dădea dovadă de o incredibilă inerție. Atunci când Jessie și Fiona se prezentaseră la aeroport, cu un an înainte, pentru a-l recupera pe orfan, Fiona

ardea de dorința de a-l lua în brațe. Oficial, era încredințat în grija mătușii Jessie, infirmiera nefiind încă majoră. Dar cele două femei știau, în sufletele lor, al cui va fi copilul. Cu un zâmbet înduioșat, Jessie o lăsase pe Fiona să se repeadă în întâmpinarea nepotului său.

Nepotul său? Acest copil taciturn, care o scrutase, fără măcar să-i strângă mâna întinsă și, mai ales, țară să se lase sărutat? Acest copil care, nereușind să pronunțe „Miss Smith”, se încăpățânase să-i spună „Mismif”?

—Cu siguranță, e un copil traumatizat, spusese stewardesa. Nici eu n-am avut mai mult succes. Dar, să nu descurajați! Nu poate dura la nesfârșit.

Dura, vai!, de mai bine de un an. Wiliam mânca, bea, mergea la școală, se întorcea acasă, însă nimeni nu găsisese, încă, drumul spre inimioara lui.

Fiona părăsise spitalul unde lucra. Se întorsese la Heatherfell pentru a-și supraveghea nepotul mai îndeaproape. Slavă Cerului! nu-i fusese greu să-și găsească aici ceva de făcut. Era destul de lucru pentru o infirmieră independentă, își câștiga cinstit existența. Dar se dovedise mult mai dificil să câștige inima acestui nepot, de care se ocupa, totuși, ca o mamă. În privința asta, s-ar fi zis că eșuase. Și, colac peste pupăză, tocmai acest copil ingrat, sălbatic și perfect insensibil săpase o prăpastie de netrecut între ea și cel pe care-l iubea.

—Sărmanul meu Bill! suspină Fiona. Nici măcar nu meriți toate sacrificiile astea! Copilul tocmai își cioplea un bețișor dintr-o crenguță de salcie. Fără măcar să ridice nasul, zise:

—A plâns ca un izvor. După aia s-a șters la nas.

—Mătușa Jessie?

—Păi cine? Doar ți-am zis. Încă o dată, Fiona își jură că-l va duce pe Bill la un psiholog pentru copii. Iar apoi, brusc, realizează ce spusese acesta. Mătușa Jessie plânse citind o scrisoare. Cu siguranță, trebuia să fie de la soțul lui Cecily. Trebuie că Cecily se simțea tot mai rău... Fiona sări de pe banca pe care se prăbușise și se repezi în casă.

Jessie nu era în bucătărie. Dar scrisoarea cu timbru de Canada era pe masă. Fiona o citi, fără să se simtă jenată:

„Dragă mamă, scria ginerele mătușii Jessie. Cecily tocmai și-a făcut radiografiile. Starea ei nu-i atât de gravă pe cât ne temeam, dar va trebui să suporte o operație importantă. Tocmai aici e problema. Cum oare un țapinar care muncește la zeci de kilometri de casă s-ar putea ocupa de familie, câtă vreme soția lui este în spital? Iar medicii nu ne ascund că va urma o convalescență îndelungată...”

Fiona nu citi mai departe. Acum știa de ce plânsese mătușa ei. Era sfâșiată între dorința de-a fi lângă fiica ei și cea de-a nu o părăsi pe Fiona.

Logodna Fionei ar fi fost soluția dilemei. Dar mătușa Jessie ghicise pe dată că acest proiect căzuse. De altfel, prevăzuse deznodământul faimosului ceai de la doamna Darling. Cum să aibă inima de a o lăsa pe Fiona, singură cu Bill, la Fleatherfell? O infirmieră cu program neregulat cu greu s-ar fi putut ocupa de copil, își găsi mătușa în camera ei. După ce plânseră, o vreme, una pe umărul celeilalte, Fiona își șterse lacrimile.

— Trebuie să existe o soluție. Desigur, exista: să-l ducă pe William la un orfelinat, cum sugerase doamna Darling. Mătușa Jessie ar fi, atunci, liberă să se ocupe de fiica ei... iar Fiona să-și facă luna de miere cu Graham.

— Căsătoria ta ar fi putut aranja totul, murmură mătușa cu o voce șovăitoare. Dar mă tem că e prea târziu.

— Prea târziu? Cum adică?

— Am dat peste un anunț în Times.

— Cum așa? doar nu-l primim! În sat nu se citea decât Gazeta de Heatherfell

— Băcanul împachetase cartofii în ea. Nu mi-a venit să cred.

— Ce-i scris? și de ce nu mi-ai arătat și mie? —

— Mă... îmi era teamă de reacția ta. Anunțul era dat de... de...

— De „el”? De... tatăl lui William?

— Așa se pare...

— Ai păstrat ziarul?

— Sigur că da. Uite, adăugă ea, scoțându-l dintr-un sertar. Aici, unde-i semnul cu creionul roșu. Fiona îi smulse ziarul din mâini și citi cu jumătate de voce:

Dacă cineva a auzit vorbindu-se despre o anume Fenella Manning și, poate, despre un copil, să sune la Londra, la... Urma un număr de telefon.

— Deci știa, murmură ea, printre dinți. Exista o veche controversă între ea și Jessie. Mătușa ei susținea că Fenella ar fi fost în stare să-și părăsească soțul fără a-i spune că este însărcinată. Fiona se arătase, întotdeauna, contra acestei ipoteze.

— Nu, i-ar fi spus. El e cel care a refuzat să-și asume responsabilitățile. De asta l-a și părăsit.

— Sora ta era o fată dintr-o bucată, dar era dificilă. Din punctul meu de vedere, vina o purtau amândoi.

— Vezi, repetă Fiona, cu degetele crisplate pe ziar. Vezi că știa...?

— Ziarul spune „poate, despre un copil”... remarcă Jessie.

— De când e anunțul? Ziarul avea două luni.

—Am făcut rău că nu ți-am spus mai devreme, draga mea?

—Nu cred, mătușă Jessie. La vremea aceea, aș fi reacționat așa cum te așteptai. Dar lucrurile s-au schimbat. Nu mai avem de ales, nici una, nici cealaltă.

— Ce vrei să faci?

—Să sun la numărul din ziar, evident.

—Tu... n-ai să-1 lași, totuși, să plece?

—Nu, dar aș putea accepta un ajutor... La urma urmei, copilul ăsta e aici fiindcă tatăl lui...Fără a-și mai termina fraza, plecă să telefoneze de la cabina publică situată la două sute de metri. Se închise înăuntru și formă numărul.

—Mă numesc Plymouth, Jessie Plymouth, și vă sun pentru anunțul apărut în Times.Mătușă Jessie fiind, oficial, tutoarea lui William, fata nu considerase necesar să-și dea numele.

—Times-ul de când? întrebă o voce seacă și precisă.Fiona dădu data.

—Aha, făcu vocea, pe un ton brusc altul. Să înțeleg că aveți copilul acela?

—Da.

—Și mama? Doamna Manning?

—A murit acum un an— răspuse Fiona și povesti pe scurt accidentul care o costase viața pe sora ei.

—Puteți dovedi că e vorba de copilul pe care-1 căutăm?

—Cu ușurință.

—Atunci, am să vă rog să veniți la biroul meu, la Londra, de îndată ce puteți.

—Cu William?

—William?

—Păi... copilul, nu?Fiona era să spună „copilul dumitale”.

—Deocamdată, nu.

—Cum așa?

—Vreau să mă asigur mai întâi că aveți dovezile.

—Dovezile! Copilul nu vă interesează chiar deloc?

—Doamnă, un avocat nu cunoaște sentimentele. Numai faptele îl pot interesa.

—Dar... nu sunteți domnul Manning?

—Sunt avocatul domnului Steven Manning. Eu îl reprezint.Steven Manning... Da, acesta era numele menționat de Fenella în rarele ei scrisori.

— Înțeleg.În realitate, îi venea greu să înțeleagă că un tată poate lăsa pe altcineva să acționeze în numele lui. Fu gata să închidă. Dar era prea târziu. Dăduse, deja, coordonatele mătușii Jessie. Și apoi... avea ea, oare, dreptul de a-1 priva de William de banii care i-ar fi putut reveni?

Vocea impersonală îi dădu numele și adresa firmei Charters & Pursell, și o asigură că toate cheltuielile îi vor fi rambursate.

—Ați putea miercuri, doamnă?

—Da, se poate.

—Puteți să vă și întoarceți în aceeași zi...

—Asta și intenționez. În seara aceea, bându-și ceaiul, mătușa Jessie și Fiona construiau o sumă de vise roz-bombon. Desigur, persoana care se va ocupa de William până la majorat va primi o sumă respectabilă în acest scop. Fiona va angaja pe cineva ca să se ocupe de micuț după orele de școală și, astfel, va putea continua să lucreze. Iar Jessie era liberă să se repeadă la căpătâiul lui Cecily.

Bill era acolo, tăcut și indiferent, ca întotdeauna. Ajungeau, uneori, să uite de prezenta lui.

—Dacă vor fi destui bani, șușoti Fiona către Jessie, îl voi duce la psihi... înțelegi ce vreau să spun?

—Excelentă idee, răspunse aceasta. Dar sunt convinsă că, în fond, e un băiețel adorabil, adăugă ea, contemplându-și nepoțelul cu ochi plini de tandrețe.

Bill o privi cu răutate. A doua zi, Fiona își rezolvă toate treburile și, miercuri, plecă la Londra. Nu avea nici o temere, nici un presentiment. Tatăl lui William fusese cuprins de remușcări târzii. Voia să dregă busuiocul. Nimic mai firesc. Ba poate, chiar, îi va constitui fiului său o rentă suficientă pentru a fi, trimis la un colegiu dintre cele mai bune.

Din fața gării, Fiona luă un taxi. La naiba cumpătarea, dacă tot i se deconta! Clădirea unde se afla firma era somptuoasă. Domnul Charters era un bărbat rece și distins, cu tâmple argintii.

Dar declarațiile lui fură total neașteptate! N-o deranja că avocatul refuza să vorbească despre clientul său ca despre tatăl lui William— treacă de la ea! Dar faptul că acest domn Manning, după o tăcere de șase ani, emitea pretenția să-l vrea pe William, pe William al ei, și asta imediat— era prea de tot!

—Unde? La Londra, la țară, unde?

—Într-un loc care se numește, în mod ciudat, „Capătul Lumii”. Și care chiar este capătul lumii - pentru noi, cel puțin. În Australia.

—În Australia? repetă Fiona, tresărind.

—În Teritoriul de Nord, ca să fii mai exact. Fiona nu mai scoase nici un cuvânt. Cum de nu se gândise mai devreme? Fenella, totuși, acolo plecase, acolo se măritase. Bill se născuse la Sydney. Cum naiba de nu se gândise că, într-o zi...

Era prea mult! Cum îndrăznește acest tată denaturat să-și ceară copilul, după atâția ani?

—E de necrezut, se auzi declarând, plină de indignare.

—Cum?

—Nu-i poți cere unui copil mic să meargă atât de departe!

—Ei, hai, hai, făcu avocatul, cu voce liniștitoare. Nu va pleca singur...

—Vreți să spuneți... ăă... că-l va însoți cineva?

—Nicidecum. Cazul este prevăzut. Copiii sunt încredințați stewardeselor. Acest tânăr... cum îl cheamă?... William... va fi pe mâini bune.

—Refuz să-l las să plece, declară ea, hotărâtă.

—Refuzați? se miră avocatul. Evident, din punctul lui de vedere, ea nu era decât tutoarea copilului, pe când clientul său...

Fiona își mușcă buzele. Un tată avea întâietate asupra unei simple mătuși, chiar dacă acesta își „uitase” fiul vreme de șase ani... Situația era delicată și solicita abilitate.

—Sunt neliniștită pentru William, spuse ea, foarte așezat. Este foarte firesc. Am toată încrederea în dumneavoastră, domnule, dar aș vrea niște asigurări în ceea ce privește viitorul copilului.

—Este cât se poate de normal, zise avocatul, vizibil ușurat s-o vadă revenită la sentimente mai bune. Dacă doriți, îi putem telefona domnului Mamiing.

—În Australia? Dar va costa o avere!

—Nu vă neliniștiți, doamnă. Clientul meu n-are nici o problemă în privința asta. Când a fost la Londra, acum două luni, m-a implorat să răstorn munții, dacă e nevoie, dar fără să mă uit la cheltuieli.

În timp ce vorbea, domnul Charters apăsase pe butonul interfonului și-i ceruse secretarei sale să obțină legătura. În mai puțină vreme decât ar fi trebuit pentru a suna la Dunbank de la Heatherfell, obținură „Capătul Lumii”.

În câteva fraze concise, avocatul îi explică situația interlocutorului său invizibil, înainte de a i-o da pe Fiona. Apoi, discret, plecă să privească pe fereastră.

Steven Manning era la douăzeci și trei de mii de kilometri depărtare... și totuși, vocea lui îi parvenea foarte distinct. Era o voce calmă, puțin târăgănată, dar al naibii de autoritară. Iar posesorul ei nu părea obișnuit să-și piardă vremea, în câteva cuvinte, îi mulțumi, îi promise o recompensă convenabilă și îi ordonă în mod expres să trimită copilul cât mai repede. Fiona reuși, în sfârșit, să strecoare un cuvânt.

—O gu-ver-nan-tă. !

—Aud tot soiul de sfârâieli pe fir. Puteți repeta, literă cu literă?

—G-U-V-E-R-N-A-N-T-Ă.

—O guvernantă? Nu-i trebuie, decretă el, categoric.

—Atunci, măcar o însoțitoare.

—Repetăți, vă rog. Fiona se supuse.

—Inutil, făcu vocea, pe același ton.

—Ascultați, izbucni Fiona, cu o voce disperată.

—Vă aud prost, repetă australianul. Dacă înțeleg bine, ați vrea să veniți și dumneavoastră? Îmi pare rău, doamnă— nu vreau decât băiatul. Fără însoțitoare. Înțelegeți? Cât privește remunerația dumneavoastră, nu-i nevoie să veniți aici după ea. Dați-mi-1 pe domnul Charters, să-i transmit dispozițiile necesare. Vă va face el un cec din partea mea.

—Dar... începu Fiona.

—Nu vă aud. Dați-mi-1 pe domnul Charters, vă rog.

Mașinal, Fiona se supuse și îi întinse receptorul avocatului.

O oră mai târziu, se afla în holul imobilului, total năucită. Între timp, domnul Charters își trimisese secretara să cumpere bilet de avion pentru William, îi dăduse o serie de instrucțiuni și, în cele din urmă, semnase un cec pe care Fiona îl pusese în geantă fără să cuteze să-1 privească.

Abia atunci se hotărî să privească hârtiuța albastră. Era o sumă enormă. Oricare ar fi fost păcatele acestui domn Manning— și avea destule!— era, în orice caz, generos probabil, își putea permite. Dar banii ăștia, își spuse ea, îmi ajung berechet până-n Australia și-napoi. Nimic nu mă va împiedica să iau același avion cu Bill.

Sări într-un taxi și se repezi la agenția de bilete. Avu noroc— mai exista un loc, unul singur. După o oră, era în tren.

Se simțea complet zăpăcită. Dar știa că luase unica hotărâre rezonabilă, pentru binele tuturor. Inclusiv al lui William... spera ea.

În seara aceea, învelindu-1 cu grijă pe băiețel cu plapuma, Fiona îl anunță, cu o voce emoționată:

—O surpriză, dragul meu! Vei merge în Australia. Plecăm săptămâna viitoare.

—Și tu? mârâi Bill.

CAPITOLUL 3

—Roma... Karachi... New Delhi... Bangkok... Singapore... Darwin! Îți dai seama, William, vom face înconjurul lumii!

—Bah! L-am mai făcut.

Hotărât lucru, pe băiatul ăsta nimic nu-1 putea tulbura. Fiona ridică din umeri. Doar n-avea să se lase deprimată pentru atâta lucru. Astăzi îi zâmbea norocul. Desigur, nimic n-ar fi putut-o împiedica să călătorească împreună cu nepotul ei,

dar se temuse de reacția avocatului când ar fi întâlnit-o la aeroport. Își închipuisse telefoanele frenetice dintre Anglia și Australia, precum și răceala cu care ar fi fost întâmpinată la sosire.

În ultima clipă, domnul Charters trebuise să fie înlocuit de secretara lui și, printr-un noroc incredibil, avionul plecase cu întârziere.

—Doamne, Dumnezeule! Exclamă secretara. Îmi este imposibil să aștept atâta vreme! Știu că pot conta pe dumneavoastră, doamnă...

—Bineînțeles! o asigurase Fiona, încântată. Așa că Bill și Fiona își așteptară răbdători zborul. Mătușa Jessie era deja în Canada. Fiona trecuse peste tennenii exacti ai conversației telefonice cu Steven Manning. Mătușa ei era nebună de bucurie la ideea că-și va revedea fiica. Pentru nimic în lume, Fiona n-ar fi vrut să-i umbrească plecarea.

—Bărbatul ăsta e generos, draga mea. Simt eu. Cu el, Bill nu va fi nevoit să trăiască cu resturi și cu pesmeți. Recunosc că i-a luat ceva vreme până să se manifeste. Dar cred că și sora ta a greșit față de el. Fiona nu răspunsese nimic...

A doua zi după călătoria la Londra, Graham venise să o vadă. Fiona se simțise mișcată de chipul lui tras și de privirea de câine bătut.

—Fee, am să fac cum vrei tu. Îl voi lua pe William.

—Dar mama ta...

—Ea nu știe. Voi căuta de lucru în altă parte.

Prea târziu... gândise Fiona, cu inima strânsă.

—E imposibil, Graham. M-am angajat.

—Angajat?

—Da. Să mă ocup de William.

—Nu mă părăsi, te implor!

—Nu. Nu pot.

—Ah! Regret ce s-a întâmplat între noi... Te iubesc, Fee!

Se plimbaseră prin grădină, iar Fiona îi explicase motivele acestei plecări grăbite.

—E numai vina mea! se plânse Graham. Ești sigură că nu te răzgândești?

—Trebuie să-l însoțesc pe William și să rămân un timp acolo, până se obișnuiește cât de cât.

—Dacă n-ai să te întorci, voi veni să te caut!

Dintr-o dată, plecarea îi păru Fionei mai puțin deprimantă. Era reconfortant să vadă că Graham ținea atât de mult la ea...

—Roma... Karachi... New Delhi... Bangkok... Singapore... Darwin... se auzi vocea melodioasă a unei stewardese, în difuzor. Fiona tresări.

—Bill, e pentru noi!

—Unde-i Darwin? întrebă copilul, urmându-și mătușa. De ce mergem acolo? Mie-mi plăcea la Heatherfell.

Pentru prima oară, într-un an întreg, William mărturisea că-i place ceva. Și asta, chiar în ziua plecării. Ce ironie! Fiona surâse indulgent. La urma-urmei, o astfel de frază rostită de o ființă atât de derutantă era de-a binelea încurajatoare...

—O să-ți placă locul unde mergem.

—De unde știi?

—Fiindcă ta... hm, o să facem cunoștință cu un membru al familiei tale.

—Cine?

—O rudă, dragule!

—Ca tine, adică? întrebă copilul, pe un ton prea puțin flatant.

—Da, dar...Fiona se întrerupse, rezistând ispitei de-i spune adevărul copilului. La urma-urmei, Steven Manning nu-și recunoscuse paternitatea.

—Acesta-i locul dumneavoastră, Miss Smith, spuse stewardesa, cu un zâmbet mecanic. Iar acest tânăr domn va sta lângă dumneavoastră.

Pasagerii se așezară și își prinseră centurile. Ușile fură închise. Motoarele prinseră să vuiască. Avionul se opinti pe pistă.

Pentru Fiona, acesta era botezul aerului. Emoționată, nu se putu împiedica să-1 strângă de mână pe micul Bill, așezat alături. Acesta se smulse, mârâind:

—Ei, eu am mai mers cu avionul.

—N-ai fost niciodată în Australia.

—In orice caz, am mai zburat!Zâmbind, stewardesa îi întinse Fionei o cutie din celofan, conținând un superb trandafir roșu.

„Dacă nu te întorci, voi veni după tine. Te îmbrățișez. Graham", citi fata, cu lacrimi în ochi.

—Ce-i asta? întrebă copilul.

—Un gaj de dragoste, răspunse stewardesa în locul Fionei, înainte de a așeza niște broșuri pe măsuța lui William.Fu ora dejunului, apoi a ceaiului. Pasagerii schimbau, din când în când,câteva cuvinte.Somnolau. Se trezeau. Citeau. Căscau.În tot timpul acestei lungi călătorii, Fiona nu conteni să-și pună la punct proiectele. Își va găsi un post la o distanță nu prea mare de William. Așa ceva nu putea fi prea greu. Doar se spunea mereu că Australia duce lipsă de cadre. Apoi va sta cu un ochi ațintit asupra băiatului și cu unul asupra ta... mă rog, a acestui domn Manning.

—Ia uite, îi arată William, care citea destul de bine pentru vârsta lui. Cinci locuitori pe kilometru pătrat. Cum adică?

Fiona aruncă o privire asupra broșurii. Era deschisă la o hartă în culori a Australiei.

—E foarte simplu: acolo unde harta e colorată în roz, înseamnă că există mai puțin de cinczeci de persoane pe kilometru pătrat; acolo unde... unde...

—Da? Fiona se simți pälind.

Dumnezeule, își spuse, cu disperare, cum am putut fi în halul ăsta de neștiutoare? Acolo unde harta era galbenă, erau mai puțin de cinczeci de locuitori pe kilometru pătrat. Și fără nici o îndoială, întreg Teritoriul de Nord era colorat în galben! Niciodată Fiona nu se prea interesase de geografie. Tot ce-și amintea era că Australia e undeva, la sud de ecuator, și că produce, în principal, lână și grâu. Cum dracu de-și închipuise „Capătul Lumii” ca pe un loc populat, unde n-o va observa nimeni? Cum să găsească un post în această regiune semi-deșertică? Va putea, oare, măcar să rămână acolo?

—Acolo unde e galben există mai puțin de cinci locuitori pe kilometru pătrat, articula ea, cu dificultate. Ceea ce nu înseamnă prea multă lume. Acolo mergem.

—Ți-e rău? o întrebă Bill, brusc interesat.

—Nu, deloc. Hai, citește acolo și lasă-mă-n pace.

—Sosim la Darwin în zece minute, anunță stewardesa. Escala va dura patruzeci de minute. Aparatul începu să coboare. Foarte repede, sub ei apăru portul Darwin, albastru ca o floare de nu-mă-uita sub soarele strălucitor. Dar Fiona era insensibilă la frumusețea peisajului. Sigur, îl însoțea pe Bill, așa cum își dorise. Acum nu mai putea da înapoi. Dar în această regiune atât de puțin populată, ce se va alege de ea?

Aterizară. Pasagerii își desprinseră centurile și se ridicară, pentru a-și mai dezmoști picioarele. Fiona și Bill, care trebuiau să schimbe avionul, fură conduși pe o pistă laterală. Aici găsiră un avion mic, care decola aproape imediat. Acest traseu nu dură mult.

— Bagajele le găsiți în birou, le spuse pilotul, jovial, ajutându-i să coboare. La revedere. Se aflau pe un fel de câmp, acoperit cu iarbă deasă. La câțiva metri se ridica un fel de hangar din tablă ondulată. Se îndreptară spre el. Aici își găsiră, într-adevăr, bagajele. Bărbatul care le adusese dispăru cu pași nonșalanți.

Apoi începură să aștepte. După zece minute

Fiona nu mai putea de neliniște. Uitase chiar și de situația ei, mai mult decât precară. Cu o indescrribilă ușurare, văzu că, în sfârșit, sosește cineva. Cineva conducând un Land-Rover cu volanul pe dreapta și purtând o pălărie imensă. Mașina se opri. Bărbatul coborî și prinse a-și răsuci o țigară, cu mâinile lui mari

și bronzate. Bill era fascinat. El, care trăise toată viața într-un univers de femei, nu văzuse nicicând cum se răsucește o țigară.

—Am impresia că te-am cam făcut să aștepți, flăcăule, spuse o voce târăgănată, pe care Fiona o recunoscuse imediat.

Îl studie pe noul venit. Nici un dubiu. Tatăl și fiul aveau aceeași față alungită, aceeași gură generoasă, aceeași frunte înaltă și aceeași privire chibzuită.

—Avionul tău era în întârziere, continuă bărbatul, adresându-i-se lui Bill. Așa că am profitat și m-am repezit până la locul unde oprește camioneta Poștelor, s-o iau pe noua noastră bucătăreasă. Și, culmea, n-am găsit-o. N-ar fi trebuit să accept să iau o femeie, dar, oricum, n-aveam de ales, iar această Miss Smith...

—Dar „Mismif” e aici..., declară Bill, cu o totală indiferență.

Pentru prima dată într-un an de zile, Fiona binecuvânta insensibilitatea nepotului ei și felul ciudat în care o numise întotdeauna, în ciuda rugămintelor ei.

—Miss Smith? A! Ați luat avionul?

Credeam că... în sfârșit, ați ajuns și asta contează. Vă așteptam ca pe Messia. Unde vă sunt bagajele? Acolo! Bun, le pun eu în mașină. Și acum, urcați în spate, domnișoară, iar tu, flăcăule, hai în față.

O dată toată lumea instalată, șoferul urcă și el. După câteva secunde, demara sub razele oblice ale unui soare încă arzător și ieși foarte repede într-un drum îngust și pietruit. Ce coincidență nesperată! Desigur, mai târziu, vor veni îndoielile și temerile, dar până atunci Fiona mulțumea Cerului că se afla în continuare lângă William. Asta conta în primul rând!

Aici, vara se apropia de sfârșit. Soarele ardea, pârjolind pământul și vegetația.

Văzând fața nepotului ei devenind stacojie, Fiona se aplecă instinctiv pentru a-i da o batistă, să și-o pună pe cap. Își reprimă gestul la timp. Aici, nu mai era „Mismif”, mătușa lui Bill, ci „Miss Smith”, noua bucătăreasă.

Abia atunci, enormitatea situației o lovi, ca o măciucă. Pentru că, practic, nu știa să facă nici măcar o omletă. La Roots, mătușa Jessie domnea în bucătărie și nu suporta nici un intrus. La spital, porridge-urile făcute de infirmieră aveau reputația de-a fi pline de cocoloașe, iar laptele de pasăre pe care-l încercase nu fusese decât o pastă cleioasă. Cu titlul de curiozitate, în camera de odihnă a infirmierelor fusese păstrat un ciudat disc negricios, care se întâmpla să fie prima lipie făcută de Fiona Smith. O singură rețetă plutea printre amintirile sale. Cea a supei de vită făcută din tablete și aruncate în apă clocotită... Dar acești oameni care o așteptau „ca pe Messia” aveau să se mulțumească oare cu așa ceva?

—Cum ziceam, continuă brusc șoferul, nu prea angajăm femei la „Capătul Lumii”, dar, când n-ai pâine, e bun și cozonacul! Iar când ți-ai trimis cererea de angajare...

—De ce ferma se numește „Capătul Lumii”? întrebă Fiona, dornică să schimbe subiectul.

—E evident, nu? Fata îl privi zâmbind în retrovizor. Pe fața lui pârlită de soare, dinții păreau și mai albi.

—Bunicul meu considera că-i trebuie o adresă „grăitoare”, cum ar fi „Strada Lemnului”, sau „Bulevardul Castanilor”. Unele proprietăți au adoptat nume mai originale, Râpăria, Ierbiștea sau Galopeni...

—Uite una care se cheamă „Ligheanul cu dulcețuri”! exclamă Bill, arătând o poartă cu degetul.

—E o fermă mare? continuă Fiona, care nu voia să lase conversația să devieze spre ale bucătăriei.

—Depinde de ce numești tu „mare”. Ai ajuns de mult aici?

—Păi...

—Din Scoția, bag seamă. Nu poți să-ți ascunzi accentul.

—Da, sigur, de ceva vreme...

—Curios! Și puștiul vine tot din Scoția, dar are accent american. Unde locuiai tu în Statele Unite, măi William?

Bill se închise în sine. Niciodată nu scăpase vreun cuvânt asupra șederii lui în Statele Unite.

—N-are nici o importanță, mai zise bărbatul, fără să se formalizeze.

Mașinal, îl ciufuli pe puști și, minunea-minunilor, Bill nu se smuci. Fionei nu-i venea să-și creadă ochilor. Făcură o pauză pentru ceai, într-un loc numit „Umbrarul”. Fiona observă că nu se zărea nici un copac.

—Așa e. Familia Lee se gândise, mai întâi, să se instaleze aici. Mai apoi, s-au răzgândit și s-au dus cu cizeci de kilometri mai departe. Acolo, au copaci, dar și-au botezat ranchul „Rom Jamaica”. Nu mă-ntreba de ce; nu-i nici fir de trestie de zahăr prin împrejurimi.

În timp ce vorbea, Steven Manning aprinsese focul cu îndemânare, sub privirea admirativă a lui Bill. Când apa fu caldă, aruncă un pumn de ceai în oală.

—S-ar putea să fie cam tare pentru gustul tău, spuse, întinzându-i Fionei o ceașcă din email.

—Eu nu? întrebă Bill cu un aer lacom. Destul de greu își reprimă Fiona o exclamație de spaimă. Când te gândeai că supraveghease întotdeauna regimul

nepotului ei și cu mare strictete! Dar acesta își primise deja ceașca cu ceai negru, îndulcit din gros.

—E prima dată când ajungi în Nord, domnișoară?

—Ăăă...

—„Pădurea Spânzuratului" nu-i chiar în Nord, făcu australianul, turnându-i încă o ceașcă de ceai. Aha, își spuse Fiona, deci ar trebui să vin de la „Pădurea Spânzuratului"... Ciudat nume!

—Dar dumneata, domnule, n-ai părăsit niciodată „Capătul Lumii"?

—Am fost la Londra, acum două luni, răspunse el, strângând bagajele în mașină. În afară de asta, mă mai duc din când în când la Sydney.

Normal, reflectă Fiona. Acolo a întâlnit-o pe Fenella. Și tot acolo s-a născut William.

—Haideți, îmbarcarea! Mașina plecă mai departe, sub soarele de plumb care toropea iarba. În zare începură să se zărească niște coline. Imperceptibil, drumul începuse să urce.

—Acolo e, spuse australianul, dintr-o dată. Dar Fiona nu zărea nimic... Nimic altceva decât un pământ de culoarea biscuiților prea copti, întinzându-se la nesfârșit. Bill adormise.

În timpul după-amiezii, mai făcură o oprire într-un soi de motel izolat. Steven Manning comandă două limonade și, pentru el, ceva „cu un guler mare".

—Nu văd nici un guler, spuse Bill, frecându-se la ochi.

Bărbatul îl mângâie pe păr, zîmbind, iar copilul îl lăsă s-o facă.

Porniră din nou la drum. Soarele nu mai ardea atât de tare. Un început de vânt mătura câmpia.

—Noaptea sunt răcoroase pe aici. O să apreciezi bucătăria, domnișoară. Cuptorul încălzește camera mai bine decât încălzirea centrală.

—Aveți și electricitate?

—Da. Avem propriul nostru generator. S-a dus vremea lămpilor cu petrol. Dar iată c-am ajuns la „Sticla de Gin"! E orașul cel mai apropiat de noi.

Tot ce zări Fiona fu o stradă pustie și prăfuită, un unic magazin și o ciurdă de capre, păscând iarba rară.

—Resursele de-aici fiind cam subțiri, preferăm, de obicei, să mergem la Minta. Ce anume te amuză? adăugă el, privind-o în oglinda retrovizoare. Numele locului? La ideea de-a căuta de lucru într-un oraș botezat cu acest nume țicnit și de a trece neobservată în mijlocul unei mulțimi inexistente, toate astea din dragoste pentru Bill, Fiona nu se putu împiedica să zâmbească.

Dându-și seama că el o privește, observă:

—Aha! Iată o poartă.

—Ea noastră. Mai avem încă treizeci de kilometri.

—Treizeci de kilometri?! Adică... vrei să spui... ?

—Avem noroc. Drumul duce până la casă. Fiona se gândi la mătușa Jessie, stropind cei câțiva metri pătrați ai grădinei lor din Heatherfell. Se gândi la amărâțul de kilometru care despărțea Roots de Maubuisson.

Bill se ridicase în genunchi pe scaun și privea în toate părțile.

—Am văzut ceva! exclamă el, dintr-o dată. Să fi fost un cangur?

—Nu. Mai degrabă, un porc sălbatic. Sunt o mulțime pe-aici...

—Aud un zgomot ciudat...

—Vânzătorii ambulanți s-au oprit la fermă pentru o zi. Seara, pornesc harabaua lor de fonograf sau cântă la acordeon, spre marea bucurie a muncitorilor noștri aborigeni.

—A! Sunt și aborigeni pe-aici!

—Da. Avem treizeci la fermă. Ai să ai câteva femei aborigene în subordine.

—Știu... știu să gătească?

—Nu tocmai! răspuse el, cu o strâmbătură elocventă. Ei, am ajuns!

Era aproape noapte. Câteva becuri luminau un țarc pentru vite, o moară, un conac din lemn cu două etaje, construit pe piloți.

—Bucătăria este în dreapta intrării. Dar cred că vrei să-ți vezi camera, mai întâi. Și, având în vedere vârsta lui fragedă, am crezut că-i mai bine s-așez camera băiatului lângă a dumatăle. Bill se strâmbă.

Un aborigen cu părul negru și țepos, cu nasul lătareț, scoase valizele din mașină și urca în fața lor cele câteva trepte ale verandei. În trecere, Fiona atinse o jardiniară cu flori. Steven Manning o urma. Fără să mai stea la discuție, îl urcase pe Bill pe un umăr, iar micuțul nu protestase, ceea ce era de-a binelea uimitor.

—E destul de răcoare în seara asta! spuse gazda.

Răcoare! Era la fel de cald ca-n mijlocul lui Cuptor, în Anglia!

Camera sa fu o surpriză pentru Fiona. Într-o casă de burlac, se simțea mâna unei femei. Să fi fost Fenella? Sora ei ajunsese în nordul Australiei, fără ca ea s-o fi știut? Nu, era imposibil. Fenella n-ar fi ales nicidecum patul acesta din acaju masiv, cu o imensă cuvertură violet, nici pernuțele brodate și cu margini de dantelă. Dar, dacă nu ea, cine dormise în această cameră minunată, ușor demodată? Ochii mijiți ai lui Steven Manning o observau.

—Ei bine?

—E adorabilă. Cine a...? O, scuză-mi indiscreția! rosti ea repede, roșind.

—Nu-i nici o indiscreție. A fost camera părinților mei și, înainte, a bunicilor.

—Bunicii tăi au fost printre primii imigranți?

—În orice caz, printre primii care s-au stabilit aici, în Nord. Se apropiase de pat. Mâinile lui aveau o culoare aproape tot atât de închisă ca a lemnului.

—Mi-am imaginat-o întotdeauna pe bunica, tânără soție, continuă el cu vocea visătoare, încercând să facă din „Capătul Lumii” un locșor asemănător celor din Anglia victoriană.Începură amândoi să râdă. Dacă bărbatul acesta n-ar fi fost soțul Fenellei... Dacă n-ar fi fost tatăl lui...

—Pe băiețel l-am instalat aici, lângă tine.Camera lui Bill era mai mică decât cea a Fionei, dar cam de două ori mai mare decât cele de la cottage-ul lor din Scoția.

—A fost dintotdeauna cameră pentru copii? întrebă Fiona.

—Da. La fiecare naștere, fratele mai mare trebuia să se mute în altă cameră și să lase locul noului-venit.

—Și ți s-a întâmplat asta? spuse ea, cu o rază de speranță.

Poate că, totuși, nu acest bărbat fusese soțul Fenellei, ci fratele lui... Nu, nu se putea. Doar nu erau să se numească amândoi Steven...

—Nu, răspunse australianul. Am fost singurul copil.

Urmară câteva momente de tăcere. Fiona nu mai știa ce să spună.

—Vrei să vezi și parterul? Nu-i o obligație, să știi. Ai să ai tot timpul mâine. Dacă ești prea obosită...

—Da..., călătoria mi s-a părut din cale-afară de lungă.Și n-avea nici un imbold să vadă bucătăria.Bucătăria „ei”.

—Ei bine, atunci, culcă-te! Baia e la capătul holului. Timp de câteva zile, n-ai să ai foarte mult de lucru. Văcarii sunt plecați.

—Așa, murmură Fiona.Nu prea înțelegea cu ce-o privea absența sau prezența văcarilor la fermă. Doar nu trebuia să facă mâncare și pentru...

—Te las, zise Steven Manning. Noapte bună. Mai vorbim mâine.

Bill aruncă asupra camerei sale o privire indiferentă, ca de obicei.

—Vrei să-ți așez patul lângă fereastră? Uite ce cameră mare ai! Mult mai mare decât cea de-acasă.

—E bine, Mismif. Noapte bună. Simțindu-se concediată, Fiona se întoarse în camera ei. Dar nu prea-i venea să doarmă liniștită. Nu era o intrusă? Ce drept avea să treacă drept altcineva? La urma-urmei, dacă Steven Manning refuzase o însoțitoare pentru copil, avea el motivele lui... și poate că datau din perioada căsniciei sale...Se dezbracă. Nu era prea târziu. Noaptea se lăsa repede la tropice. Se apropie de fereastra deschisă. Nu departe de casă, zări un foc luminând semiîntunericul. Se auzeau voci, râsete, cântece. Cu încântare, trase în piept aerul umed și parfumat. Cerul era împestrit de stele.

Focul de tabără se stingea încet. Tăcu și acordeonul. Una câte una, luminile se stinseră. Rezemată de pervazul ferestrei, Fiona continua să mediteze. Acest subterfugiu nu putea dura la nestărsit. Era infirmieră, nu bucătăreasă. Bill nu-i va ridica nici o problemă. Micuța creatură, închisă și indiferentă la orice, n-o va trăda nicicând. În schimb, dacă până și unei infirmiere deprinse cu bucătăria i-ar fi venit greu să se reprofileze, ce să mai spui de una care habar n-are de gătit?

Va trebui, își spuse ea, cu hotărâre. La unna urmei, în spital mai pregăteam câte-un platou, din când în când. Dar, ce-i drept, nu era vorba decât de niște ochiuri și de ceva compoturi de fructe. Oare văcarii mâncau așa ceva?

Se duse în baie. Cada era imensă, asemănătoare celor din spital. Apa era caldă. Fiona se lăsa legănată îndelung. Atunci când ieși, totul era stins în jurul casei tăcute. După ce aruncă o privire în camera lui Bill -care dormea ca un îngerăș - plecă să se culce și ea. Dar, oricât de obosită ar fi fost, somnul nu se lipea de ea. Ori de câte ori se simțea alunecând în uitare, un imens monstru negru apărea din noapte, amenințător. După un timp, își dădu seama că monstrul semăna cu un cuptor. Adevărat! Steven Manning îi vorbise despre un cuptor mare, care îi va servi drept încălzire centrală. Cât de mare era acest cuptor? Și cum mergea? După o oră, Fiona tot nu dormea. Dacă nu intenționa să petreacă o noapte albă, trebuia neapărat să coboare și să arunce o privire asupra mașinăriei.

Se ridică din pat, își trase un capot și, înarmată cu o lanternă pe care o avea în bagaje, plecă în cercetare— cu picioarele goale, pentru a nu face zgomot.

Holul. Scările. Vestibulul. Iar acum bucătăria... Cum spusese Steve Manning: la stânga sau la dreapta? Fără să facă zgomot, deschise ușa din stânga. Simțind sub picioare un fel de ciment, aprinse pentru o clipă lanterna și zări o podea din gresie, verde închis, niște fotolii din răchită, un palmier într-un vas mare. Nu, nu era aici. Se întoarse și intră în bucătărie. Ei, unde era afurisitul de cuptor? Aținti fascicolul de lumină prin toate colțurile; de emoție, fu gata să scape lanterna. Monstrul de oțel care o împiedicase să doarmă era acolo— și ocupa un perete întreg. Nici o asemănare cu micuțul, aparat cu petrol de care se folosea mătușa Jessie la vreme de iarnă. Trăgeai de o manetă, împingeai de alta și mergea singurel... Dintr-o dată, Fiona auzi pași în vestibul. Era prea târziu ca să mai fugă. Nu avu decât timpul necesar pentru a se strecura într-o cămară a cărei ușă rămăsese deschisă. Se aprinse lumina.

—Care ești? se auzi vocea lui Steve Manning.

Rațiunea ar fi cerut ca Fiona să iasă din ascunzătoare și să recunoască, cinstit, că cedase unei curiozități cu totul firești. Dar se simțea încremenită.

— Bine, bine, Kitty, văd că nu vrei să ieși de unde te-ai pitit. Pariez că iar ai venit să șutești zahăr cubic. Nu-i nimic, las c-o țî-1 socotim la leafă.

Lumina se stinse. Pașii se îndepărtară. Fiona mai așteptă încă zece minute bune, înainte de a cuteza să iasă din încăpere și să urce în camera ei.

Afurisitul de cuptor era mai mare decât patul ei. Pesemne că în el se putea frige un berbec întreg, sau chiar un bou întreg, dacă tot erau într-o zonă unde se creșteau vite. Măine, dacă nu voia să-1 părăsească pe William, va trebui să înfrunte monstrul. Nu-și putu reține o lacrimă, gândindu-se că acest copil descurajant o va privi plecând, probabil, fără să manifeste nici cea mai ușoară părere de rău. „Mismif era ultima dintre grijile lui...”

CAPITOLUL 4

În cele din urmă, Fiona fu doborâtă de oboseală și adormi butuc.

—Hei, Ma'am! făcu o voce, dincolo de plasa de țânțari. Ma'am, te scoli? Mi-s io, Kitty! Fiona deschise un ochi.

—Ai dormit de te-ai rupt, Ma'am! Patronu' m-o trimis, c-un ceai!

—Domnul Manning? exclamă Fiona, sărind din pat.

—Noo, Roger! răspunse Kitty, zâmbitoare, evident încântată c-o prinsese pe noua bucătăreasă pe picior greșit. Domnul Manning o plecat din zori.

Îi întinse Fionei o ceașcă de ceai care dăduse pe-afară și transformase biscuiții de pe farfurioară într-un fel de pastă.

—Cine-i Roger, Kitty? întrebă Fiona, sorbind din ceaiul abia călduț.

—Contabilul, Ma'am. El o bucătărit pân' să vii matale. Și Bill? Mai dormea încă? Probabil. Cu o seară înainte, era mort de oboseală...

Își puse repede capotul matlasat, imprimat cu floricele și căptușit cu satin roșu. Kitty căscă ochii mari, plină de invidie.

De cum voi fi făcut niște economii, hotărî Fiona, am să-mi cumpăr ceva mai ușor, din bumbac, și pe ăsta i-1 dau ei. La urma-urmei, e vina mea dacă îi vor reține din leafă săptămâna asta.

—Mititelu' a plecat de mult, o informă Kitty, văzând-o că se îndreaptă spre camera lui Bill.

—Cu domnul Manning?

—Noo, cu alți copii.

—Ce copii?

—Garry, Dougie, Harold, Billy, Bobby, Paulie, Carlie și Trevor, debită Kitty, în viteză.

—Dar fete nu sunt?

—N-o vrut să meargă cu ele.

—Sunt multe?

—Ooo, da!Și Kitty își reîncepu litania:

—Merlie, Dottie, Gloria, Dawnie, Eliz...

—Ajunge, deocamdată, zise Fiona. Le voi cunoaște acuși. Ale cui sunt?

—A noastre, declară Kitty, plină de importanță.

—Ale dumitale?

—Io, Luddy, Mary, Ruby, Drtlly și Rosie. Io am șapte. Luddy are..

—Magnific! spuse Fiona, puțin depășită.Poți să duci astea jos, adăugă, întinzându-i ceașca lui Kitty.

—Da, Ma'am.Kitty părea dezamăgită că fusese întreruptă în mijlocul tiradei. Dar, stilată, se îndepărtă fără să protesteze. De îndată ce dispăru, Fiona se îmbracă în grabă.Dar, oare unde era William? în țara asta pierdută existau șerpi, crocodili, porci sălbatici... iar vânzătorii ăia ambulanti... poate erau hoți de copii!.Parcă poți să știi?

În neliniștea ei, coborî treptele din patru-n patru și se pomeni în brațele unui tânăr înalt și blond. Semăna într-atât cu Graham, încât preț de cinci secunde îl privi, fără să reacționeze. Apoi, văzând că era mai bronzat și mai slab decât logodnicul ei, se desprinse, îngăimând o scuză.

—Sunt tare decepționat, spuse tânărul, zâmbind. Credeam că te-ai aruncat dinadins în brațele mele.

—Îl căutam pe B... copilul. Âă, mă simt cumva responsabilă pentru el.

Omul ridică din sprâncene, cu un aer mirat.

—Dormeam în camera de-alături, înțelegi..., bâigui ea, în loc de explicație. Și..., fără să vreau, m-am trezit mai târziu.

—Ce-i drept, de dormit, ai dormit zdravăn. Cred că erai ruptă de oboseală, biata de tine! Eu am trmis-o pe Kitty să te trezească, cu o ceașcă de ceai. Nu știu dacă ansamblul mai era foarte apetisant, când a ajuns la etaj...

Fiona tuși, fără să spună nimic.

—Înțeleg, izbucni Roger în râs, hai să-ți fac un ceai care să poată fi băut.

—Dar... băiatul..., încercă Fiona.

—Se joacă cu țâncii. Probabil că tocmai ronțăie niște coji de pepene.

—Coji de pepene?

—Nu mor ei din asta, zâmbi bărbatul.

La urma-urmei, Fiona nu era atât de maniacă, încât să sterilizeze totul. Iar dacă Bill, care într-un an nu-și făcuse nici măcar un prieten la Heatherfell, găsisese aici unii, în mai puțin de-o zi, nu era asta mai important oare decât faptul că sugeau

coji de pepene? Roger o conduse în bucătărie. Doamne, dac-ar fi fost de-adevăratelea bucătăreasă! Cuptorul enorm, dulapurile imense, masa cea mare din mijlocul camerei, nu erau oare visul oricărui cordon-bleu. Dar Fiona n-avea nimic dintr-un cordon-bleu. Cuptorul o îngrozea. Dulapurile, pline cu instrumente barbare, îi dădeau amețeli. Iar masa nesfârșită o făcea să înțeleagă că avea să gătească pentru un regiment.

Omul ridică un recipient enorm și vărsă apă într-un ceainic. Avea un zâmbet bun, reconfortant.

—Eu sunt Roger. Roger Plint. Sunt contabilul de la ranch. Așteptându-te pe dumneata, Miss Smith, am mai dat o mână de ajutor la bucătărie. Dar nu mă pricep cine știe ce. Fiona fu gata să mărturisească că nici ea. Dar nu îndrăzni.

—Stai jos, o invită Roger, întinzându-i un scaun. Nu mi-ai spus cum te cheamă.

—Dar știi!

—Doar nu-ți închipui c-o să-i tragem cu „Miss Smith” cât e ziua de lungă.

Evident, își spuse Fiona, în locul ăsta uitat de lume ar fi chiar ridicol. Principalul era, totuși, ca William să continue să-i spună „Mismif,”

Dar acest Roger era cu totul altceva. Avea cam vârsta ei. Era simpatic. Era evident că se pot împrieteni.

—Mă numesc Fiona, Roger.

—Scoțiancă, dacă nu greșesc?

—Da. El îi strânse mâna cu vigoare.

—Suntem aproape compatrioți. Am și eu o bunică scoțiancă. Sper că vom mânca „haggis”, mâncarea voastră tradițională...?

—Aăă... El o privi cu un fel de neliniște.

—Dar măcar biscuiți știi să faci?

—Eu... începu ea. Simțind că poate avea încredere în Roger, continuă:

—Drept să spun, cunoștințele mele culinare sunt destul de limitate.

—Ei bine, putem să ne dăm mâna, răsă Roger. Nici eu nu eram scripitor, când eram contabil la Sydney.

—Ei na?

—Câștigam destul, ce-i drept, dar eram un funcționăraș fără viitor. Aici, am responsabilități— cel puțin în domeniul meu. Steve se ocupă de rest.

—Vorbește-mi despre el.

—Steve? E remarcabil. În ciuda problemelor momentului, administrează proprietatea în mod impecabil.

—Ce dificultăți?

—Traversăm o perioadă tulbure. Aborigenii au obținut salarii egale cu albi abia în 1965.

—Și asta nu-i un lucru bun?

—Desigur, numai că sunt încă departe de a fi evoluți. Transformările nu se operează peste noapte, știi și tu. E foarte bine că au salarii mai ridicate. Dar mai trebuie ca și munca prestată să fie corespunzătoare salariului... În general, aborigenii sunt muncitori buni. Dar când simt chemarea brusei, nu-i mai poți ține. Vin într-o bună dimineață și-ți spun: „Patroane, trebuie să mă duc să mă plimb...” Și dispar pentru câteva săptămâni, sau chiar luni. Reapar mai apoi, costelivi, înfomețați și fără un chior în buzunar.

Roger se opri pentru a-și aprinde o țigară.

—E o țară curioasă. Aici domnește toleranța. „Trebuie să-i dai fiecăruia o șansă”— e un dicton pe care ai să-l auzi foarte des și pe care guvernul nostru laburist se străduie să-l pună în aplicare.

—Nu știam toate astea. Și ce faceți aici, la „Capătul Lumii”?

—Vite.

—Asta-i tot? Nimic altceva? Fructe, oi, păsări?

—Nu, numai vite.

—Și-i destul?

—Aș putea să-ți arăt socotelile mele contabilicești...

—Nu mi-aș permite.

—Patronul n-ar avea nimic împotriva. El știe prea bine că trebuie să facă beneficii mari în anii buni pentru a-i compensa pe cei proști.

—Sunt mulți?

—Seceta, focul, inundațiile... Toate vin pe capul nostru. într-o zi, ieși din casă și vezi un covor de iarbă, smălțat de mii de flori. A doua zi, pământul e uscat și crăpat, iar vitele mor de sete. Într-o zi, furtuni cumplite fac să apară lacuri imense. A doua zi, pământul e tare ca stânca și brăzdat de albi secate. Țasta-i Nordul. Te înspăimântă?

—Nu cât monstrul ăla de oțel cu care va trebui să mă obișnuiesc, spuse ea, arătând spre mașina de gătit.

—Hai să-ți arăt cum funcționează. Fiona îl ascultă, plină de conștiinciozitate. La prima vedere, părea destul de complicat.

—Nu-ți fă probleme, o liniști contabilul. Nu sunt prea ocupat, deocamdată, iar biroul meu e la doi pași. Tu ai să pregătești mâncarea, iar eu am să-ți arăt pe ce ochi sau în ce cuptor s-o pui.

—Ce fel de mâncare?

—De vită, evident. La o fermă de creștere a vitelor, nu prea ai altceva.

—Dar lapte?

—Ai lapte praf și lapte condensat. Mai ai și praf de ouă. Legumele sunt tot conserve, doar dacă nu-1 convingi pe grădinar să mărească producția... Cât privește pâinea, o facem aici, evident. Știi să coci pâine, sper?

—Păiii... adică...

—Am eu o rețetă. O-nveți în doi timpi și trei mișcări. A, uitasem: când sunt văcarii aici, nu le displac cozonacii și prăjiturilele. Mai ales alea cu stafide.

—Cu stafide? repetă Fiona, disperată.

—După atâta umbriet prin brusă, ajung să aprecieze dulciurile, și mai ales câte-o schimbare, din când în când. E firesc. Apropos, ultimul bucătar reușea să servească numai „corned-beef” la toate mesele.

—Așa?

—Suntem resemnați să mâncăm carne de vită în toate zilele lăsate de Domnul. Dar să mănânci „mămuță” șapte zile din șapte, zău că-i prea-monoton.

—Mămuță? se sperie Fiona.

—Conserve de vită, adică.

—Dar putem da și came proaspătă, din când în când...

—Dacă tăiem vreo vacă, sigur.

—Cine le taie?

—Un aborigen pe nume Bert.

—Dar cum poate bucătăreasa să schimbe gustul conservei?

—E simplu: o bagă în colțunași, în crochete, în plăcinte, face musaca, clătite cu came...Sunt douăzeci de feluri pentru a găti „mămuța”.

Fiona nu răspunse. Se gândea cu nostalgie la ochiurile pe care le pregătea pentru bolnavii ei de la Dunbank. Dar cum să faci ochiuri cu praf de ouă?

Din fericire, acest dialog spinos fu întrerupt de niște strigăte ascuțite.

—Ce s-a mai întâmplat? strigă Roger, în vestibul. Mary, Kitty, Ruby, Dolly, Luddy, încercați să vă liniștiți plozii! Se-aud până la Darwin.

Dar strigătele continuă. Până la urmă, mamele apărură de prin colțurile casei, pe unde se presupunea că muncesc, și porniră să răcnească și ele, în cor.

—Ce dracu'...? mârâi Roger, ieșind din casă, ca un bolid.Fiona se luă după el.

Era prima dată când vedea locurile la lumina zilei. În fața ochilor ei se întindea, la nestarșit, o câmpie acoperită cu iarbă violacee, ondulându-se sub bătaia vântului. O lagună scânteia, nu departe, sub soarele strălucitor.

—Uite și mata', Ma'am! gemu una dintre femei, e plin tot de pete roșii. Sigur are variolă.

Fiona privi copilul îndeaproape. Avea fața acoperită de bubulițe, dar nu părea foarte bolnav.

—La prima vedere, pare să fie o scarlatină benignă. N-aveți de ce să vă speriați, nici de ce să scoateți asemenea urlete.

Avu, totuși, un șoc, văzând șirul de copii, care prezentau, cu toții, aceleași simptome. Nici unul nu scăpase. Nici măcar Bill. Cum putuse să se fi contaminat atât de repede? În general, incubazia dura între două și șase zile.

—E o epidemie în Nord, spuse Roger, făcând doi pași prudenți înapoi. Eu... nu știu dac-am avut scarlatină.

—Atunci, mai bine stai deoparte, îl sfătui Fiona. Eu sunt imunizată. Și știu ce trebuie făcut. Ascultați-mă cu atenție, fetelor! Eruptia va coborî de la cap la picioare. O să li se albească cerul gurii și limba. Trebuie...

Se întrerupse. Cum le putea explica acestor femei primitive: camera la optsprezece grade Celsius, dietă lichidă, izolare și dezinfecție rino-faringiană? Ce te faci când afară sunt douăzeci și șase de grade și n-ai la îndemână decât lapte praf? Hotărându-se, declară cu autoritate:

—Veniți toate cu mine. Vom improviza un salon pentru copii. Vă voi arăta cum să-i îngrijiți. Deci, Luddy...

—Io mi-s Dolly!

—Bun. Dolly. N-are rost să te-agiți atâta. Nu moare nimeni de scarlatină. Haideți cu mine. Le conduse în casă. Scurta, ei trecere din noaptea precedentă prin salon îi îngăduise să constate că această cameră, datorită gresiei, era mai răcoroasă decât celelalte.

—Aduceți paturile îndoace. Aici facem domnitorul.

—Fiona, spuse Roger, ezitant, cred...

—Ai încredere în mine, replică Fiona, plină de siguranță. Știu ce am de făcut.

—Da, dar...

—Dacă mai stai pe-aici, ai să te pomenești cu o erupție și...

Fără să mai stea pe gânduri, Roger făcu stânga-mprejur.

—Îmi pare rău, îi strigă Fiona, peste umăr. Date fiind circumstanțele, mă tem că va trebui să te ocupi din nou de cuptor...

Era mulțumită că, provizoriu cel puțin, își agățase în cui șorțul de bucătăreasă. În fața acestei epidemii, se simțea ca peștele-n apă. Mergea de la un pat la altul, luând pulsul lui Merlie, tamponând fruntea fierbinte și asudată a lui Trevor, examinând limba încărcată a lui Harold.

Mamele o ajutară cu entuziasm. Să se plimbe prin salonul stăpânului, plin de paturile în care stăteau copiii lor, era ceva absolut amețitor. Pentru Fiona, era

ceva foarte firesc. Foarte repede, copiii fură culcați și rămaseră liniștiți. La cererea Fionei, Kitty făcu atunci prezentările.

—Asta-i Ludy. E măritată cu Ben, care repară gardurile. Sunt kilometri pe-aici. Au patru copii: ăsta, ăla... și cei doi de colo...

Copiii erau minunați: bronzăți și cu ochii mari, căprui.

—Iar acum, ascultați-mă bine! spuse Fiona. Mamele se adunară în jurul ei.

—Scarlatină este o boală foaaarte contagioasă!

Roger, care supraveghea scena din pragul ușii, dispăru prudent.

—Ea se ia prin contact direct, continuă infirmiera. Primul o dă la alții.

—Charlie al tău a-nceput...

—Ba Trevor al tău!

—Ba...

—Liniște! tună Fiona. Important e să știți cum să vă-ngrijiți copiii. În acest caz concret, trebuie ca nasurile lor să fie perfect curate.

Cu ardoarea unei neofite, Kitty apucă un colț al șortului ei.

—Nu, zise Fiona, ăsta nu-i bun. Trebuie niște tifon. Tifon sterilizat. Faceți din el un mic tampon, pe care-l înmuiati în ulei. Toate nasurile astea care curg sunt foarte sensibile. Se îndreaptă spre bucătărie, unde observase niște tifon curat, apoi urcă în camera ei, să caute niște foarfeci, coborî și tăie tifonul în bucățele.

Kitty, plină de bunăvoință, porni să frece nasul lui Garry al ei, care trase niște răcnete furioase.

—Hei, mai încet! Nasurile lor sunt sensibile, v-am spus! Ai pus ulei, Kitty?

—N-avem ulei, Ma'am. N-avem decât grăsime de vită.

Borcanul cu grăsime făcuse deja turul mamelor.

—Mă-ntreb dacă e filtrată? zise Fiona, cu voce tare.

—După părerea mea, nu, spuse Roger, care, neputând rezista curiozității, tocmai reapăruse. Dar nu-ți fă probleme. Copiii ăștia au scăpat din tot soiul de zgârieturi, arsuri, mușcături și otrăviri, ba chiar și de la înec! Așa că, știi, puțină grăsime de vită nu riscă să-i omoare!

—Hei, Mary, ce faci acolo? exclamă Fiona. În loc să curețe nasul fetiței ei cu grăsime, aborigena tocmai luase o gură zdravănă.

—Mmm, e bună, Ma'am...

—Da, dar... Zări patul lui Bill, pe care nu-l remarcase, până atunci.

—Hai, William, mergem la etaj, să mă ocup și de tine.

Își putea închipui mutra lui Steven Manning, văzându-și fiul culcat în mijlocul puilor de aborigeni.

—Ba deloc! spuse William, pe un ton încăpățânat. Rămân cu ei!

—Las' că nu i-o fi nimic! obervă Roger, cu jumătate de voce.

—Da, dar ce va spune domnul Manning?

—Ei, pe lângă toate celelalte...

—Cum adică?

—I-ai transformat salonul în spital. Sau poate n-ai observat?

—Am observat numai că aici e mai răcoare decât în restul casei.

În timp ce vorbea, contempla camera imensă, mobilată simplu, dar cu bun gust.

—Aici își primește musafirii, continuă Roger, cu o voce lugubră. Pastori, membri ai Parlamentului. Ba chiar, odată, înainte să vin eu, a primit un membru al familiei regale. Fiona privea visătoare o pânză mare, reprezentând o femeie cu chip armonios, plin de farmec și bunătate.

—E mama lui? îl întrebă pe Roger.

—Da.

—Atunci, totul va fi bine, spuse ea, zâmbind încrezătoare portretului.

În ziua aceea, Fiona nu stătu locului nici o clipă. Numai pentru că sunt consemnați în pat, niște drăcușori nu se transformă automat în îngerăși. Chiar dimpotrivă! Degeaba la însărcinase pe mame să se ocupe de distracția micuților adesea, jocurile se transformau în niște păruieli turbate!

—Lasă-i să se bată, o sfătui Roger, cu înțelepciune. Abia vor dormi mai bine la noapte! Cât crezi că va dura povestea asta?

—E doar o formă benignă de scarlatină.

—Crezi că vor putea ieși mâine?

—De unde să iasă?

—De-aici. Nu cred că...

—Măi Roger, i-o tăie fata, ce-ar fi să te duci tu să încălzești niște lapte? Trebuie să le dăm și ceva de mâncare.

N-o să le placă. Ei mănâncă tot felul de sosuri ardeiate și...

—Coajă de pepene. Știu. Foarte bine, mă duc să le pregătesc eu ceva, adăugă ea, îndreptându-se spre bucătărie. Roger o ajunse din urmă.

—Lasă-mă pe mine. Mă pricep mai bine.

În cursul după-amiezii, apărură vânzătorul ambulant și nevasta lui, pretextând că vor să afle ce-i cu copilul. De fapt, era evident că veniseră să mai obțină niște comenzi. Fiona îi întrebă dacă nu se tem să se molipsească. Amândoi răspunseră „nu”, fără nici o clipă de ezitare, încât infirmiera îi bănuie că aduseseră chiar ei microbi în baloturile lor.

Femeile se adunară în jurul negustorilor ambulanti, care își înșiraseră comorile în vestibul. Din când în când, câte una se ducea pînă la Roger, să-i implore aprobarea unui avans din salariu.

—Fii atentă, Luddy, nu-ți mai rămâne decât un dolar în cont!

—Trebuie să cumpăr neapărat chiloțeei și pamblica Rosie!

Roger își nota cu grijă aceste avansuri în ceaslovul lui.

—Trebuie să le învățăm ce-nseamnă simțul responsabilității, îi șopti Roger Fionei. Steve ține la asta! Inchipuie-ți că toți aborigenii ăștia erau teribil de subdezvoltați nu mai departe de acum un an. Steve este un partizan hotărât al integrării. A obținut chiar rezultate destul de bune cu bărbații. Cu femeile îi vine mai greu. Ehe, dac-ar putea să se-nsoare...cu o femeie pe potrivă... E cam scumpă brățara asta, Rosie, mai gândește-te...

—Cumpără și ele ce visează, murmură Fiona.

—Poate vrei și tu un avans, să-ți cumperi ce visezi? propuse Roger.

—O, nu! exclamă fata. N-am nevoie de nimic.

—Las c-ai să vezi tu, prezise contabilul. Data viitoare, mărunțișurile astea de duzină ți se vor părea foarte șic.

—Trec des ambulanții ăștia?

—Depinde. Pot fi întârziți de inundații, dar când sunt cursele, au grijă să fie întotdeauna aici. Atunci e sezonul afacerilor. Între două vizite de-ale lor, mai trec pe-aici niște cupeți indieni sau afgani. Ba avem și filme, uneori. Niște westernuri cu multe cavalcade și împușcături pe săturate. Le plac la nebunie.

—Aveți o sală?

—O sală? Pentru ce? Facem cinema în aer liber, sub stele. Chiar și un film vechi e o distracție aleasă pentru niște oameni cărora le lipsește așa ceva câte-un an întreg... Fii atentă, Mary, n-o să mai ai de primit nici un ban sâmbătă!

—Nu-i bai, răspuse aceasta, își cheltuise cu veselie tot câștigul săptămânii pe niște flori artificiale, pe care și le împletea cu savantlâc în părul ei creț. Se lăsă seara. Negustorii plecară, după ce-și notaseră tot felul de comenzi extravagante pentru următoarele lor vizite: jupon cu volănașe roz-bombon, ciorapi de plasă, pantofi aurii, chiclazuri de tot felul...

Roger dispăruse în bucătărie. Copiii dormeau. Fiona adună în jurul ei tot personalul feminin și o invită pe Kitty să-i explice ce tăcea fiecare. Dollie, Bessie și Mattie ajutau la bucătărie, Mary, Lucy și Luddy se ocupau de menaj. Celelalte erau însărcinate cu spălatul, cu călcatul și cu alte felurite activități.

Tânăra observă pe dată că ar fi de departe preferabil să organizeze un fel de grădiniță, unde cei mai mici să fie supravegheați de cei mai mari și mai

descurcăreți. Fără toți mormlocii ăștia spânzurați de fuste, fetele ar lucra mai ușor și mai bine. Pentru dejun, Roger pregătise niște crochete de vită.

—Asta ca să vezi ce se poate face din „mămuță”, îi explică el Fionei.

—Apreciez că ți-ai găsit timp să bucătorești, printre atâtea operațiuni contabilicești, se extazie fata. Dă-mi și mie rețeta, adăugă ea, scoțându-și conștiincios un carnețel din buzunar.

—Toci carnea mărunt... da, avem un tocător electric... apoi adaugi ingredientele obișnuite.

—Ce înțelegi prin „ingrediente obișnuite”? insistă Fiona. Crochetele astea sunt tare bune.

—Păi..., zise Roger, flatat. Ceapă tocată, sare, piper, ouă. Faci gogoloaie, pe care le dai prin făină, apoi prin pesmet, înainte de-a le zvârli în tigaie.

Copiii se treziră cu curu-n sus, plângându-se de dureri în gât și de dureri de cap. Fără să fie chiar bolnavi, nu erau în apele lor. Fiona trecea de la unul la altul, făcând și ea ce putea. Era la al șaptelea bolnav, când se întoarseră văcarii. Absorbită de munca ei, nu observă brusca hărmălaie din curte.

—Măi să fie! excalmă, dintr-o dată, cineva, în spatele ei.

Era Steve Manning, care tocmai intrase în salonul lui cel confortabil, gândind să se destindă după o zi grea. Și ce găsisese el acolo? Douăzeci și cinci de paturi, din care ieșeau douăzeci și patru de capete negre și unul alb. Iar lângă unul dintre ele, stătea în genunchi o fată blondă... Miss Smith... noua bucătăreasă.

Ridicându-și ochii, Fiona îl văzu pe patron privind-o chiondorâș.

—Iisuse Hristoase! ce se întâmplă? ce-i cu mutrele astea?

—Scarlatină, răspunse laconic Fiona. Văzând aerul amenințător al stăpânului, adăugă, îndată:

—Este... e o febră eruptivă, caracterizată de apariția rapidă a unei erupții roșii, urmată, după câteva zile, de descuamare... mă rog, cel puțin așa știu eu...

—S-ar zice că știi destule, ironiza el, răsucindu-și o țigară.

—Tot mereu printre copii, până la urmă înveți despre ce-i vorba...

—Nu-i nici un copil la „Pădurea Spânzuratului”, i-o întoarce Steve Manning.

—N-am pretins c-am învățat toate astea la „Pădurea Spânzuratului”...

—În orice caz, continuă el, ultima dată când am fost acolo nu era nici unul.

—E mult de-atunci, domnule?

—Doi sau trei ani. Fiona își înăbuși un oftat de mulțumire.

—Timpul trece..., murmură ea, pe un ton sentențios.

—Cât timp vor rămâne mucoșii ăștia aici? Și, de fapt, de ce i-ai adus? Nu-mi par prea bolnavi.

—E vorba, desigur, de o formă ușoară a bolii. După viteza cu care erupția acoperă restul corpului, aş spune că... ăăă... va mai dura până la sfârșitul săptămânii.

—Până la... mamă, Doamne! Vreau să dispară de-aici chiar astăzi!

—Inclusiv fi... Se opri la timp.

—Și băiatul?

—Care băiat? Sunt o mulțime, dacă văd eu bine.

—Vreau să spun: ăsta, blondul.

—Și de ce-ar avea el dreptul la un tratament preferențial, domnișoară? replică Steve Manning, pe un ton sever. Aici nu se fac discriminări de nici un fel.

Fiona își mușcă buzele, fără să răspundă. La urma-urmei, dacă acest bărbat nu voia să-și recunoască paternitatea, ea n-avea de gând să i-o trântescă în față.

—Trebuie să-mi vină niște reprezentanți. Unde vrei să-i primesc? Sau, poate, nu ți-ai dat seama că încăperea asta era un salon?

—Mi-am dat seama doar de răcoarea de-aici, mărturisi Fiona. E un lucru important în cazul unor boli contagioase. Și apoi, verdele tapiseriei și al perdelelor e foarte plăcut pentru niște ochi iritați. Mă rog... ăăă... așa am auzit spunându-se.

—Pentru o bucătăreasă, spuse el sec, pari să ai destule noțiuni medicale. Da' cu vizitatorii mei ce vrei să fac?

— Doar n-o să dai copiii afară!

—Mă crezi un monstru? Sigur că n-am să-i dau afară în starea asta! Dar ce ți-a venit să-i instalezi aici fără permisiunea mea?

—Am simțit că mama dumitale mi-ar îngădui-o, încercă Fiona.

Australianul ridică privirea asupra chipului blând, zâmbind în cadrul lui aurit.

—Da, cu siguranță că și ea ar fi făcut la fel, încuviință el, puțin nostalgic. Dar Roger s-ar ti putut gândi, totuși, să cheme A. S. sau M. Z., sau pe Miss Macdougall.

—Miss Macdougall? repetă Fiona, cu un interes subit.

Sonoritatea acestui nume îi părea familiară.

—Da, sora șefă de la spitalul din Minta. Dar, pentru o urgență e cam departe, și atunci chemăm Avionul Sanitar, cu medicul lui și cele două infirmiere sau Medicul Zburător de sector, Peter Giddings. Nu știi la ce s-a gândit Roger. Roger! Roger apăruse deja, stacojiu și stânjenit.

—De fapt, Steve, eu... ăăă... s

—Era prea ocupat, tranșă Fiona. Pe lângă munca lui, a trebuit să se ocupe și de bucătărie.

—Cum așa?

—Dacă ai avea de îngrijit douăzeci și cinci de drăcușori bolnavi, ai înțelege, domnule!

—Dacă Roger ar fi avut măcar un dram de minte, situația s-ar fi putut rezolva și altfel. Te plătesc, domnișoară, ca să te ocupi de bucătărie, și nu ca s-o faci pe medicul amator! Părerea mea este că o doză zdravănă de antibiotice e mai eficace decât toate improvizațiile dumitale. Voi fi obligat să-mi primesc vizitatorii în birou, și asta fiindcă Roger n-a știut să reziste nutriței dumitale drăgălașe.

—Mai întâi că nu sunt drăgălașă, se răsti Fiona aruncând flăcări pe ochi.

—Nu există nici o femeie albă pe o rază de optzeci de kilometri de jur-împrejur, spuse Steve, cu o anume răutate. Așa că, ști, nu prea avem termen de comparație... Cât despre tine, Roger de data asta te iert, dar să nu se mai întâmple. Chemă-1 pe Peter Giddings. Explică-i situația și cere-i să vină mâine. Sunt de acord s-o fac în seara asta pe Moș Crăciun, dar după aia...

—Chiar și fără antibiotice, îl asigură Fiona, sunt convinsă că vor putea pleca mâine.

—Nu vreau să-mi asum riscuri, spuse Steve, întorcându-se și plecând.

Fiona îl urmă, ezitantă.

—Aș putea să v-aranjez o altă cameră, ca să vă primiți acolo oaspeții..., propuse ea.

—Și cu ce să-i primesc? ripostă el, întorcându-se brusc. Există măcar ceva pregătit pentru cină în seara asta? Nu avem decât „mămuță”...

—Sunt o mulțime de feluri de a servi mai... ăăă... conserva de vită, afirmă fata, dezinvoltă.

—Atunci încearcă să ne faci o demonstrație, o sfătui el, pe un ton neplăcut, înainte de-a ieși din cameră.

Din fericire, reprezentanții telefonară, pentru a-și amâna vizita.

—Iar Medicul Zburător vine mâine dimineață, adăugă Roger, care tocmai anunțase vestea cea bună Fionei.

—Unde este pista de aterizare? se interesă ea.

—Nu există așa ceva. Peter Giddings aterizează într-o zonă delimitată de niște balize vopsite și noi mergem să-l luăm. E un pilot bun.

—Și Avionul Sanitar?

—E mai mare și aterizarea lui e mai riscantă. Dar pilotul nu face decât asta. E meseria lui.

—Și Miss Macdougall?

—Când nu vrem să-i deranjăm pe ceilalți, îi mai cerem câte-un sfat prin telefon.

—Acum mă duc să mă ocup de cină. Copiii sunt pregătiți pentru noapte și, cum zice patronul, mă aflu aici pentru a mă ocupa de bucătărie.

—Au venit și văcarii, îi aminti Roger.

—Câți sunt?

—În seara asta, numai șase. Aborigenii mănâncă la ei, în familie. Știi, poate-ar trebui să mă lași pe mine. Ai avut o zi epuizantă.

—Ei, nu sunt chiar o cârpă...

—Văcarii iau masa în oficiu, explică Roger. Steve și cu mine, în sufragerie.

—Credeam că în Nord nu există discriminări, ironiza Fiona.

—A fost ideea văcarilor. Preferă să mănânce singuri. Sunt niște oameni aparte, ai să vezi... Petrec săptămâni întregi călare, fără un suflet în jur cu care să poată vorbi. Așa că sunt tăcuți și închiși în ei. Ceea ce nu înseamnă că nu sunt simpatici.

—Bine, zise Fiona, mă duc să încerc să le fac ceva bun. Poți să te-ntorci la tine-n birou.Evident, își spuse ea cu dezinvoltură, vom avea din nou crochete. Dar nu mă pot înșela: carne tocata, ceapă mărunțită, sare, piper, ouă făină,pesmet și ulei încins.

O puse pe Dolly să toace carnea și pe Bessie să curețe cartofi și ceapă, în timp ce ea se apropie bănuitoare de cuptor. Monstrul era imens, negru, amenințător și degaja o căldură infernală. O să-i vină ea de hac, în cele din urmă!

Cămara era plină-ochi. Se hotărî să deschidă o cutie cu ciuperci, pentru a face un sos, și niște cutii de piersici în sirop, pentru desert.

Formă crochetele cu drag. Cele trei ajutoare o priveau în tăcere. Când zvârli grăsimea în cuvă, aceasta luă foc, apoi se înnegri.

—Tigaia era prea fierbinte, Ma'am, făcu Mattie, cu o mișcare de recul.

—Nu-i nimic, crochetele vor mai scădea temperatura! afirmă Fiona, aruncându-le în uleiul ars. Gogoloaiele începură să sfârâie, iar grăsimea încinsă sări, murdărind totul împrejur.

Bessie puse masa văcarilor, iar Mattie, pe cea a patronului. Când totul fu gata, îi ceru lui Mattie să sune din clopot. Roger apăru primul, îndreptându-se spre plită, cu un aer neîncrezător.

—Cochete, sos de ciupercuțe, mazăre, cartofi, salată de fructe, anunță Fiona, cu mândrie.

—Ai grijă cu conservele, o sfătui Roger. Până la următoarea aprovizionare, mai trece înc-o lună! Tocmai înțepa un crochet cu furculița.

—Sunt tari ca lemnul, murmură, pe un ton ușor jenat. Cred că din cauza focului. Ar fi trebuit să dai flacăra la mic. Acuma, e prea târziu. Reflectă câteva clipe.

—Fiona...

—Da?

—Ai un... șorțuleț?

—Am unul pe mine!

—Nu ăsta. Unul grăguț, cu volănașe și pliuri...

—Da' de ce? întrebă ea, interzisă.

—Știi, crochetele...

—Ei, ce-i cu crochetele?

—Parcă-s mingi de crichet!

—O! își mușcă Fiona buzele.

—Ți-am propus să fac eu cina!

—Ei, tot trebuia să încep o dată!

—Știu, zise Roger, scărpinându-se în cap: Să sperăm că vei învăța repede...

—Și sosul de ciuperci?

—Sper c-o să camufleze dezastrul. Totuși, ținând seama că desertul e salată de fructe, și dac-o să pui pe tine un șorțuleț drăguț... Bărbații ăștia sunt cam închiși, dar, așa cum ți-a spus și Steve...

—Știu. Sunt singura femeie albă pe-o rază de optzeci de kilometri...

—Oricum, ai fi observată oriunde! spuse Roger, curtenitor, dar cu sinceritate.

—Mulțumesc. Era gata s-arunce crochetele pe fereastră. Nu știa deloc să gătească. Numai o minune putea s-o transforme în bucătăreasă, cât ai bate din palme!

—Am să pun eu în farfurii, o consolă Roger. Du-te și pune-ți repede ceva mai frivol! Și puțin ruj pe buze! Nimic pe obraji! Ești deja Rosie ca un rac!

—Aș prefera să am scarlatină și să fiu nevoită să stau în pat!

—Nici vorbă! Pune-ți șorțulețul!

Își aminti c-avea unul în bagaj. Și, ironia soartei, era cadou de Crăciun de la Bill... Bill, din cauza căruia ajunsese aici!

Trecând pe lângă salon, auzi strigăte. Intră. Copiii dormeau. Unul dintre ei avea, probabil, un coșmar. Se opri câteva clipe lângă patul ui Bill, care dormea dus. Părea să fie fericit— o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Și i se păru că asta merită tot: călătorie, minciuni, crochete arse și certuri cu stăpânul!

Urcă în grabă scările, își puse șorțulețul minuscul, își trecu peria prin părul blond, puse puțin ruj pe buze și coborî.

Văcarii erau deja la masă. După zgomotul pe care-l făceau fălcile lor mestecând, era clar că crochetele erau tari - ca piatra. Roger făcu prezentările.

—Bună seara, facu Fiona, adresându-le un surâs rugător.

—Năs'eara, Ma'am! răspunseră ei, timizi.

—Totul e în regulă?

—Perfect, Ma'am!Un surâs bun plutea pe fețele arse de soare și ridate de vânt.

Fiona se retrase, promițându-și c-o să facă tot ce-i stă în puteri, pentru niște băieți atât de buni! Steve Manning o aștepta în bucătărie. Tresări.

—Ei, bine, ricana el, vād că i-ai fermecat pe văcarii!Ea nu răspunse.

—Cui i-a venit ideea, ție sau lui Roger? În sfârșit, în seara asta nu mai contează! Însă data viitoare, domnișoară, dă-ți silința să prepari ceva comestibil. Nu-ți pune speranțe prea mari în șorțulețul ăsta adorabil!

Rosie până-n vârful urechilor, Fiona încercă să-și găsească de lucru pe-acolo. Steve își luă o farfurie cu piersici în sirop și le mănăcă fără s-o piardă din ochi pe nefericita bucătăreasă improvizată. În cele din urmă, ieși.

În acel moment, Fiona se apropie de cuptor și-i dădu un picior zdravăn, răzbunătoare. Le spuse ajutoarelor să strângă resturile, înghiți câteva piersici și porni să-și vadă bolnavii. Măcar acolo știa ce să facă.

Dar nimeni n-avea nevoie de ea. „El” stătea așezat în mijlocul copiilor și le spunea cu vocea înceată și blândă o poveste care avu darul să-i adoarmă repede. Fiona îl observă, fără să fie observată. Nu mai înțelegea nimic. Părea să iubească copiii. Cum se făcea atunci de-1 „uitase” pe fiul lui atâția ani? De ce nu-l recunoștea oficial? Sosind în camera ei, găsi pe pat,un pachetel învelit în hârtie. Deschizându-l, descoperi „Bucătăria— câteva lecții ușoare”. Această atenție delicată îi aparținea, desigur, lui Roger.

Începu să citească cu zelul unei neofite. Era trecut binișor de miezul nopții când stinse lumina.

CAPITOLUL 5

Lecțiile dădură roade. În orice caz, în privința micului dejun. Fiona n-ajunsesse prea departe cu lectura. Lăsase pe mai târziu studierea unor rețete mai complicate și petrecuse cam o oră să curețe „Maiestatea Sa Furnalul”, uriașul cuptor care trona la parter. După toate aparențele, cartea sosise o dată cu monstrul.În ceea ce privea lecțiile propriu-zise, erau ceva sfaturi destinate menajerelor din ținutul de nord. Așa află Fiona că văcarii preferau mâncăruri simple: carne de vită cu cartofi, de pildă. În privința desertului, menționa cartea,

situația era total diferită— văcarii adorau savarinele și prăjitura baba cu rom. Fiona se strâmbă, citind.

Un capitol întreg trata problema diferitelor bucăți de carne de vită: fileu, antricot, vrăbioară, fleică, rasol. Cum să nu știe că „greabănu” se găsea între umeri? Trecu repezitor peste capitolul cu pricina, preferând să se concentreze asupra celui intitulat „micul dejun”. La prima vedere, totul părea foarte simplu.

Dar a doua zi dimineață, jambonul se răsuci și deveni casant ca biscuiții uscați, sote-ul de cartofi păru o adunătură de cubulețe carbonizate. Dar măcar ceaiul era cald și pâinea prăjită— acceptabilă. La drept vorbind, clienții nu fură atât de numeroși. Patronul și văcarii plecaseră de cu zori, după ce-și făcuseră singuri ceva de mâncare.

—Mulțumesc pentru carte, Roger.

—Ce carte? Fiona surâse. Gentilețea contabilului o impresionase plăcut.

—Când vine Medicul Zburător?

—Depinde de celelalte vizite pe care le are de făcut. Oricum, survolează ferma. Ai să-ți dai seama cu siguranță când ajunge.

Și-așa fu. Nici nu aterizase avionul, că toți câinii începură să latre asurzitor. Ieșiră cu toții. În ciuda amenințărilor Fionei, toți copiii se înghesuiră la ferestre. Roger sări în mașină, să-i iasă medicului în întâmpinare.

—Hai, Fiona, urcă!

—Și... și copiii?

—În orice caz să nu-ți închipui că-i poți ține liniștiți!

—De ce, când am venit, a trebuit să aterizeze, avionul așa departe?

—Nu suntem pe traseul liniilor interne, asta-i tot... Salut, Peter! spuse el către medicul care cobora din micuțul Cessna. Peter Giddings era tânăr și avea un aspect plăcut. Își scoase repede casca și ochelarii.

— Salut, Roger! răspunse el, privind-o pe Fiona cu un aer admirativ. E noua bucătăreasă, îmi închipui?

—Da, ea e Fiona Smith. Fiona, ți-1 prezint pe Peter Giddings.

—Încântat, domnișoară, o asigură noul-venit, adăugând, imediat: balul curselor din Minta are loc la sfârșitul lunii viitoare. Mi-ar face plăcere să mergem împreună.

—Hopa! i-o tăie Roger, furios, întâi și-ntâi, de cum am văzut-o pe Fiona, mi-am zis că...

—Prea târziu, se auzi o voce hotărâtă— al cărei proprietar era Steve Manning— din spatele lor. În calitate de patron, am întâietate. Eu voi merge cu Fiona la Balul Curselor.

—E un ordin? întrebă Fiona, agasată.

—Da, răspunse el cu dezinvoltură.

—Din cauza lipsei de femei din regiune?

—Evident, răspunse șeful, cu un râs scurt. Peter, după ce termini cu puștii, poți veni la lagună? Dresăm caii. E o iepșoară care șchioapătă.

—S-a-nțeleș! promise medicul, urcând în jepp, lângă Fiona, în timp ce Steve pleca deja spre lagună. După ce fata îl invită pe Peter înăuntru în infirmeria improvizată, acesta izbucni în râs

—Tare-aș fi vrut să fiu aici aseară, când s-a-ntors Steve acasă. Salonul de care-i atât de mândru... transformat în infirmerie pentru aborigeni! Nu-i un tip rasist, dar, totuși... Fiona ridică din umeri.

—Ei, să vedem acum ce-a preparat bucătăreasa pentru primul bolnav, spuse Peter, îngenunchind. Îi examinează cu grijă, unul câte unul. Din când în când, arunca spre Fiona priviri perplexe.

—Pari să fii o infirmieră cu multă experiență...

—Ei, am mai prins și eu câteva noțiuni de pe unde-am putut.

—Lecții foarte bune... Puștii sunt, practic, vindecați.

—Era o formă ușoară de scarlatină...

—Totuși, îngrijirile tale i-au însănătoșit. Văzând-o cum roșește, adăugă:

—Și plăcintele tale sunt tot la fel de reușite?

—Hm... ăăă... regret, astăzi n-avem. Nu înainte de capitoul al șaptelea din carte, gândi Fiona.

—Nu poți fii perfect, făcu Peter. O să mă mulțumesc și cu-n ceai.

—Ce tratament prescrii? îl întrebă Fiona, cinci minute mai târziu, turnând ceaiul în cești.

—Îți las ceva penicilină, pentru orice eventualitate. Asta, mai degrabă ca să eliberezi salonul lui Steve. În realitate, poți foarte bine să nu le dai penicilină. Dă-le, totuși, pastilele și trimite-i acasă. O să merg s-arunc un ochi la iapa aceea înainte de-a pleca spre Minta. I-am promis lui Miss Macdougall să trec pe-acolo. Să-i spun că are o rivală?

Nicidecum! Spune-i că n-ai găsit plăcinte.

—O să gălesc acolo, fără îndoială. Miss Macdougall e un adevărat cordon bleu. Pot măcar să-i pomenesc de accentul tău scoțian?

—Și ea-l are?

—Bucățică ruptă.

—Atunci, transmite-i complimentele mele călduroase. Ca între compatrioți, nu?

De îndată ce medicul plecă, Fiona distribui comprimatele, cerându-le copiilor puțină odihnă. După care, îi trimise acasă, spălați și hrăniți.

—De ce pleacă și Harold? întrebă o voce subțirică și furioasă, lângă ea.

Bill era într-o dispoziție clar belicoasă. Fiona remarcase că băiatul se împrietenise cu unul dintre copiii aborigeni.

—Îi e mai bine, ca tuturor.

—Da' e prietenul meu, protestă Bill. Vreau să se culce cu mine-n cameră!

—E imposibil! Trebuie să se-ntoarcă la mama lui!

—N-are mamă, mormăi copilul. E ca mine. Era prima oară când Fiona își auzea nepotul vorbind despre faptul că-i orfan.

—E-adevărat, spuse Roger, care tocmai intra în salonul aproape gol. E din sat, dar n-are nici, mamă, nici tată. Rosie îi e ca o mamă E ofemeie foarte generoasă.

—Vreau să-1 văd pe Harold! insistă Bill.

—Ia-1 până la centrul de dresaj, sugeră Roger. E lângă lagună.

—Ți-ar plăcea, William?

—Nu, răspunse copilul, îmbufnat. Dar Fiona izbuti să-1 convingă să meargă-ntr-acolo. Peisajul, în culori șetrse, îi păru atrăgător, într-un fel straniu. Prefera, totuși, culorile Scoției natale.

Broaștele stăteau ciopor pe malul râului, cu un aer demn. La apropierea lor, izbucniră într-un cor de orăcăituri.

—Poate că-s și crocodili! exclamă Bill.

—Sper din tot sufletul că nu!

Copilul se adumbri din nou. Ajunseră în curând la locul dresajului. Steve Manning vorbea cu un amestec de blândețe și de autoritate unui cal nărăvaș. Animalul, fremătând tot, părea totuși sensibil la vocea stăpânului. Zărindu-i pe Fiona și William, Steve aruncă biciul și se îndreptă spre ei.

—Ei, băiețică, te-ai făcut sănătos?

—Da, răspunse Fiona. Toții copiii s-au întors la casele lor. Salonul duminical e gata să primească în vizită capetele încoronate!

—Mie mi se pare că William e mai bolnav ca-nainte!

—Era de-a dreptul fericit de spitalul improvizat, suspină Fiona.

—Îl vreau pe Harold. E prietenul meu!

—Așa? făcu Steve, ciufulindu-1 ușor.

—Cum e cu iapa rănită? întrebă Fiona.

—Nimic grav. Dirk a bruscat-o puțin. Cum știm cu toții, e mai bine să iei femeile cu ușurelul, adăugă, ironic. Fiona roși, urmărindu-1 cu privirea pe Bill, care se îndepărtase.

—Săracul Bill, pare tare nefericit!

—Să fie de vină micul dejun pe care l-ai preparat azi-dimineață? Ricana Steve. Sper din tot sufletul că n-ai repetat isprava de ieri.

—N-a trebuit să-mi pun șorțulețul cu fundițe ca să-i fac să-mi înghită micul dejun!

—În orice caz, admiratorii tăi nu mai sunt aici, ca să-l aprecieze!

—A fost Roger.

—Fiindcă veni vorba de Roger... trebuie să-ți spun, o dată.

—De ce nu acum?

—Fie. O să fiu scurt. Băiatul ăsta e contabil.

—Imaginează-ți c-am înțeles.

—A, da? Aș fi jurat că l-ai luat drept bucătar!

—Știu c-a gătit de nevoie.

—Până la sosirea ta. Mă-nțelegi?

—Perfect, domnule., La ce oră doriți dejunul?

Nu se-ncurca în vorbe, patronul! Fiona era furioasă. În afara faptului că n-avea nici cea mai mica idee despre ce urma să gătească... Și ajunsese abia la capitolul al doilea din carte...

—Am o veste bună pentru tine, spuse Steve laconic, răsucindu-și o țigară.

—Da?

—N-o să fim aici la prânz... nici la cină. Ducem vitele ceva mai departe. Întoarcerea e prevăzută mâine. Poți să mai tragi chiulul puțin, adăugă el, ca și cum ea numai asta făcuse.

—Mulțumesc, răspunse Fiona, demnă. William, haide, ne întoarcem!

—Să nu uiți să faci pâine! îi aruncă Steve, văzând-o că face cale-ntoarsă.

—Pâine?

—Trebuie să faci cam douăzeci de franzele, și asta— de trei ori pe săptămână.

—Douăzeci? repetă Fiona, înmărmurită.

—N-ai înțeles bine?

—Douăzeci de franzele. Da, domnule! N-avea nici cea mai mică idee despre cum se făcea pâinea. Pe drumul de întoarcere, își aminti că-i spusese Roger ceva despre-o rețetă. Sigur, patronul îi atrăsese atenția că Roger trebuie să se ocupe de contabilitate, nu de bucătărie. Dar nu-i interzisese să-i ceară sfaturi.

Lăsându-l pe William să fugă la Harold, se grăbi să se-ntoarcă. Roger nu era în biroul lui. Kitty, pe care-o întrebă, îi spuse că era plecat la Minta. În bucătărie, găsi un bilețel de la el. „Plec la Minta, la fiecare două săptămâni, pentru afaceri. O să rămân acolo peste noapte. Curaj! Pupat, Roger".

Subliniase „Pupat”. Dar Fiona nu fu prea impresionată. Ar fi preferat rețeta de pâine.

—Știi să faci pâine, Kitty?

—Nu-s prea dată cu bucătăria, Ma'am!

—Dar cealalte?

—Mira-m-aș! Da' nu știi mata, Ma'am?

—Ba da, sigur...Fiona urcă în cameră și deschise cartea. Rețeta era simplificată. O citi, o reciti și o învătă pe de rost, înainte să coboare.

„Făină de grâu. Apă. Sare. Drojdie. Cântăriți. Amestecați. Lăsați să fermenteze la 27 de grade”. Dar cartea nu oferea cantitățile necesare pentru douăzeci de franzele. „Frământați până ce pasta nu se mai lipește nici de mâini, nici de masă”. Curios! Rezultatul părea să fie o pastă de modelat de culoare cenușie.

Kitty și cealalte trei fete asistau la operație.

—Ceilalți bucătari nu făceau așa, murmură Dolly.

—E o rețetă nouă! le asigură Fiona, modelând franzelele, pe care le așeză pe-o tăblie metalică, înainte să le pună în cuptorul abia călduț, ca să crească.

Of! Cel puțin, în cuptor nu vedea magma aia dezgustătoare! Trebuia acum să aștepte patruzeci de minute. Ca să nu-și roadă unghiile de enervare, începu să facă curat pe-acolo, dându-le și fetelor câte ceva de făcut. Chiar înainte de momentul fatidic, le trimise să vadă ce le mai fac plozii. O dată singură, se apropie de monstru, se rugă la Sfanțul Duh și deschise cuptorul.

O viziune de coșmar! Franzelele păreau niște bucăți de plastilină. Îi dădură lacrimile. Dar fetele se puteau întoarce dintr-o clipă într-alta. Trebuia s-ascundă repede corpul delict, înveli totul în niște ziare vechi și ascunse pachetul sub pat. Noaptea asta, voi îngropa resturile. Dar mâine... și poimâine... El a spus clar: de trei ori pe săptămână! O, Doamne! cum o să mă descurc?

Era atât de absorbită, că-i trebui un oarecare timp până s-audă soneria telefonului.

—Alo! „Capătul Lumii”?

—Da, răspunse Fiona, cu speranța c-ar putea fi cineva care s-o salveze.

Căci colacul de salvare la care spera avea accent scoțian.

—Aici Flora Macdougall. Sunteți Fiona Smith, nu-i așa? Doctorul Giddings tocmai v-a lăudat pe-aici.

—Așa..., murmură Fiona. Și Flora Macdougall, dornică de puțină conversație ca-n Scoția, începu:

—Primele zile în Teritoriul de Nord sunt cam dure, nu?

—E mai rău decât tot ce mi-am închipuit, i-o tăie Fiona.

Pe scurt, povesti toată istoria cu „plastilina” camuflată sub pat.

—Pâinea e capricioasă ca o femeie frumoasă, replică asistentă șefă, hotărâtă.

Poate că se întreba cum de o bucătăreasă e mai pricepută să îngrijească copiii bolnavi decât să facă niște pâine. Dar nu spuse nimic. Fu foarte laconică, ordonând doar:

—Hârtie și creion, Miss Smith, te rog!

Și îi dictă o rețetă mult mai completă și mai clară decât cea din carte. În cele mai mici detalii.

—Și nu uita: dacă ai probleme, mă găsești întotdeauna aici...

Fiona nu ducea lipsă de întrebări... privind rețetele de preparat, „mămuța”— mă rog, conserva de vită, rețeta prăjiturii baba, a savarinelor și a altor dulciuri. Dar, fiecare lucru la timpul său. Cu o bucătăreasă ca Flora Macdougall la celălalt capăt al firului, o s-o scoată la capăt în cele din urmă.

Urmă rețeta cu scrupulozitate, verificând de două ori fiecare operație. Și, minune!, pasta consimți să crească. Două ore mai târziu, scoase din cuptor douăzeci de franzele aurite, strălucitoare, crocante și bine-mirositoare. Pe scurt, niște minunății!

Plânse din nou, dar de emoție. Nu se simțise niciodată atât de mândră de ea, nici chiar când Tommie Fenton făcuse o hemoragie după extirparea amigdalelor și, doctorul nefiind acolo, ea făcuse singură-singurică sutura!

A doua zi, Roger și Steve o priviră înmărmuriți...

—E o șarjă foarte reușită, domnișoară, spuse stăpânul.

—Mulțumesc, domnule.

—Ca să spun drept, nu mă așteptam.

—Totuși, mi-ați dat ordine precise, domnule!

—Bineînțeles, și m-am așteptat să le execuți. Dar rezultatul mă uimește.

—Da? facu ea, cu un aer inocent.

—Încă ceva. Aici, în Nord, nimeni nu-mi spune „domnule”.

—Și cum să-ți spun? „Patroane”, ca toți ceilalți?

—Dacă nu te deranjează, facu el, cu vocea ezitantă.

—Ba mă deranjează! strigă Fiona. Mi se pare încă și mai feudal decât „domnule”!

—Sunt de aceeași părere cu tine. Ai tu o propunere mai bună?

—Ăăă...

—Îmi poți spune Steve, sugeră el, ungându-și încă o felie de pâine cu unt.

Dar tonul lui autoritar îi displăcu Fionei.

—O să mă mulțumesc cu „domnule”, sfârși ea.

—Cum vrei. Dar eu te voi striga Fiona. El se ridică. Ea îl urmă.

—Și băiatul cum să te strige? nu se putu împiedica să întrebe.

El se întoarse brusc, ca și cum ar fi vrut să descopere ceva anume pe chipul ei. Dar Fiona fu mai vicleană. Nimic nu se putea citi pe chipul ei de nepătruns.

—Te privește?

—Nu, scuză-mă, murmură ea.

—Ai vreo propunere constructivă? Sigur c-ar fi avut una... dar nu îndrăzni să i-o spună.

—Nu, nici una...

—Ei bine, poate c-o să găsească băiatul ceva, spuse el, ieșind.

Roger nu se mulțumi numai cu aluzii. Merse drept la țintă:

—E o lovitură mare, Fiona. Ori ai chemat-o pe Miss Macdougall, să facă pâinea în locul tău...

—Ce-ți veni? De ce să vină Miss...

—E o bucătăreasă pe cinste, Fiona. Nici ea n-ar fi făcut-o mai bine. Dar îmi cer scuze, Fiona, știi că voi nici măcar nu vă cunoașteți...

„Decât prin telefon”, gândi Fiona. Asistenta șefa îi telefonase dimineată, fericită să mai pâlăvrăgească cu cineva „de-acasă”, iar Fiona îi mai ceruse nenumărate sfaturi. Prânzul, format dintr-o tartă cu conservă de vită și un pudding, fusese acceptabil din toate punctele de vedere.

—Văzându-te cum tratezi scarlatină cu mână de maestru, reluă Roger, mi-am zis că, dacă nu ești o bucătăreasă bună, ești oricum o infirmieră de excepție. Dar acum nu mai sunt sigur...

—Așa? făcu Fiona, puțin distrată.

—Dar, după ce te-ai obișnuit cu cuptorul, ai dovedit că ești o bucătăreasă chiar bunicică. Mă gândesc că, în caz de urgență, totuși, vei chema. Avionul Sanitar sau Medicul Zburător la fel de repede ca noi.

—Sigur, încuviință Fiona. Dar să sperăm că nu va fi cazul.

Fu cazul. Însă... câteva săptămâni mai târziu.

A doua zi, după tăierea vitelor, Fiona se repezi la telefon de câte ori Roger sau Steve părăseau zona.

În viața ei nu văzuse asemenea cantități de fileu, de vrăbioare, de greabăn, de antricot... Fără Flora Macdougall, n-ar fi știut ce să facă: ce să congeleze, ce să sareze, ce să gătească... Nici măcar n-ar fi știut să facă saramura, cum să topească grăsimea, cum să tranșeze carnea...

Depăși situația, dacă nu strălucit, cel puțin satisfăcător. Fie din cauza acelor prime pâini minunate, fie din cauza șorțulețului, văcarii o îndrăgiră. Și simpatia

era reciprocă. Fionei îi plăceau firea lor tăcută și privirile visătoare, manierele timide și discrete, mirosul lor de piele și vorba molcomă. De dragul lor, ar fi vrut să devină un adevărat cordon bleu. Dar nu se putea dintr-o dată.

Într-o dimineață, Bill intră ca o furtună în bucătărie. Se plânsese mai devreme că pâinea prăjită era arsă cu totul și trebuise să mai facă o porție.

—Ce-i în pâinițele tale, Mismif? S-ar spune că-s niște bucățele de sticlă...

—Dorești ceva, Bill? îl întrebă Fiona, distrată.

—Da. Vreau ca fratele meu să doarmă cu mine.

—Fratele tău?

—Harold. E prietenul meu. Tot una.

—Știu, și mă bucur pentru tine, dar...

—Deci, poate să doarmă cu mine?

—Întrabă-1 pe ta..., pe domnul Manning.

—Ar fi mai bine să-i spui tu.

—De ce?

—Ține la tine.

—Te înșeli, i-o tăie ea. Ce mai inventezi?

—Te iubește, sunt sigur. Dacă o să-i spui tu...

—Nici vorbă! N-ai decât să te descurci! Dar Bill nu se mișcă.

—Cred... c-o... să-i... spun..., încep, pe un ton sibilinic. Teama o cuprinse pe Fiona.

—Nu, Bill, nu poți să faci asta! Promite-mi că n-o s-o faci!

—O să-i spun... că Graham Darling ți-a dat un trandafir în semn de dragoste, spuse Bill, machiavelic. Fiona suspină, ușurată... Să fi înțeles copilul ce se întâmplase? Greu de crezut, totuși...

—Fii drăguț, Bill, și du-te pe-afară, la joacă.

—Cu Harold?

—Dacă vrei.

—Pornim în expediție. Prindem crocodili.

—Să nu mergeți prea departe, spuse Fiona, absorbită în gânduri.

În urmă cu doar o săptămână, Bill făcea cuminte drumul de două sute de metri de la ferma lor din Scoția la școală. Azi, se ducea cine știe unde, însoțit de un aborigin, în „expediție”. Ridicând din umeri, se cufundă din nou în arta culinară.

Văcarii se întoarseră pentru ceai și părură să aprecieze și pâinițele, și prăjiturelele cu migdale, Dirk Drew, preferatul Fionei, întrebă chiar dacă n-ar putea lua niște prăjiturele cu ei, pentru micul dejun de a doua zi, în locul obișnuitei pâini cu gem.

Friptura cu care Fiona se luptă în seara aceea cântărea câteva livre bune și avea o formă ciudată. Bert, care tranșa de obicei carnea, nu era prea meticulos. Conta, fără doar și poate, pe bucătăreasă pentru rectificări! În cele din urmă, grație sfaturilor Florei, reuși să garnisească friptura cu pudding Yorkshire. Fiona lăsase să se răcorească exact timpul indicat. Era gata să toarne, linguriță cu linguriță, sosul peste friptură, când intră Steve Manning.

—Mi-ar plăcea ca micuțul să ia obiceiul să se spele înainte de masă și să se schimbe de haine, spuse el, cu vocea tărăgănată. O să fie un obicei bun și pentru mai târziu. Inima Fionei îngheță. Dar se strădui să nu arate nimic.

—Pentru mai târziu? repetă ea, cu vocea neutră.

—Trebuie să meargă la școală, nu? Și mă gândesc să-l trimit la Sydney, la colegiul unde-am studiat și eu.

—Bineînțeles...

—De ce spui asta? întrebă el, scrutând-o.

—Nu-i normal să meargă la același colegiu la care-ai fost dumneata?

—Normal? Nu văd de ce... în sfârșit, pân-atunci..., unde-i băiatul?

—S-a dus cu Harold. Hm..., n-ar putea lua niște cursuri prin corespondență? Pare-se că-i ceva obișnuit în Australia... Cel puțin, pentru câteva luni... E atât de tânăr...

—Îmi pari extrem de interesată de soarta băiatului, Fiona...

—Nu foarte tare. Eu... ăăă... eu constatam doar că s-a atașat foarte tare de Harold. Au plecat în expediție...

—Cum?

—Să prindă crocodili.

—Cum? urlă Steve.

—E... e periculos? se bâlbâi Fiona.

—Nu în împrejurimi. Crocodilii sunt mai în nord, acolo unde râurile se varsă în apele sărate. Ei bine, atunci n-ai de ce să te enervezi!

—Hotărâsem parcă să se spele și să se schimbe pentru cină în seara asta! Și acum a dispărut cu un oarecare Harold! Parcă-i prea de tot!

Treizeci de minute mai târziu, puddingul Yorkshire arăta minunat. Steve reveni în bucătărie.

—Unde-s băieții?

—E încă devreme...

—O fi! Dar uită-te afară. E aproape întuneric.

Era adevărat. Aici, noaptea cădea în câteva minute!

—O să primească o bătăiță bună!

—Ți-o interzic! strigă Fiona, proțâpindu-se în ușă. Dacă atingi măcar cu un deget...

—Daa?

—... vreunul dintre băieți, am să semnalez celor în drept...

—Calm! De altfel, iată-i! Poți telefona cui vrei tu, adăugă el, cu dezinvoltură, eu tot o să-i...Se întrerupse, uluit, văzând captura celor doi puști. Fiona făcu un pas înapoi și țipă ascuțit, observând că-i vorba de un crocodil micuț. Steve încercă s-o calmeze:

—Nu te neliniști, e o specie inofensivă. N-are nimic de-a face cu „mâncătorii de oameni” care trăiesc în Golful Carpentaria. Dați-mi-1! le ordonă băieților.

—Dar e al nostru! protestă Bill. Noi l-am prins în capcană!

—Unde? întrebă Steve.

—În Limington.

—Ați ajuns până acolo! Știi bine că-i interzis, Harold!

Micul aborigen încuviință din cap, privindu-1 cu ochii lui de catifea pe Steve. Dar acesta refuză să se lase înduioșat. Îi întinse lui Bill crocodilul, ținându-1 de coadă și, luându-1 sub braț pe Harold, îi administra vreo câteva palme sănătoase la fund. După care, fără să-și piardă calmul, făcu același lucru cu Bill, după ce-i încredința corpul delict lui Harold.

Fiona era înmărmurită. Niciodată nu ridicase mâna asupra nepotului său. Dar, fie pentru că fusese pedepsit împreună cu prietenul său, fie pentru că simțise, totuși, mâna unui bărbat, Bill nu protestă.

—Ce-o să facem acum cu crocodilul nostru? întrebă, cu ochii strălucitori.

Steve le explică că-i imposibil să-1 ducă înapoi, de unde-1 prinseseră.

—Dar noi vrem să-1 creștem aici! Declară Bill.

—Singur?

—Și eu am crescut singur, mormăi băiatul. Steve îl privi îndelung, înainte să hotărască că vor trimite animaluțul la Grădina zoologică din Brisbane.

—O să-i placă acolo?

—Cu siguranță. Ceea ce nu înseamnă că trebuie s-o luați de la capăt. Grădina Zoologică n-are nenumărate locuri. Și acum, William, ce-ar fi să-1 invităm pe Harold să ia masa cu noi?

—Da, da! exclamă băiatul cu entuziasm. Fiona puse masa văcarilor, apoi pe-a patronului, în cele din urmă pe-a ei, în capul mesei din bucătărie.

—Adu încă un scaun, Fiona, spuse Steve.

—Da, domnule?

—Trei locuri în care să mâncăm— e prea mult. De-acum înainte, vei lua masa cu Roger, William și cu mine.

—Și cu... și cu..., începu Bill, neliniștit.

—Și cu Harold, în seara asta.

—Da, domnule. Fiona tăie friptura, dar apariția crocodilului fu fatală pentru puddingul Yorkshire. Încercă să camufleze dezastrul, dar reuși numai parțial.

—Ce crezi că-i asta? îl auzi ea pe Harold.

—Nu știu prea bine, răspuse Bill, dar cred că-i beton! Știi, în seara în care-am fost noi bolnavi, a făcut mingi de cricket. Harold făcu ochii mari. Între timp, Steve Manning își dădea toată silința să separe carnea de puddingul întărit cu totul.

—În locul tău, Fiona, mormăi el, mi-aș pune din nou șorțulețul, înainte să-i servesc pe văcari.

CAPITOLUL 6

Pe măsură ce treceau zilele, Fiona avea din ce în ce mai puține motive să-și pună șorțulețul. Mulțumită manualului pentru începătoare, din care citea în fiecare seară, înainte de culcare, și sfaturilor telefonice ale Florei MacDougall, cariera noii bucătărese evolua fără poticneli însemnate. Desigur, bucătăria nu atingea întotdeauna culmile primului cuptor de pâine, dar era acceptabilă. Chiar și Roger recunoștea că nu mai era nevoit să facă apel la bicarbonatul de sodiu, cum i se întâmpla înainte.

Fiona luase obiceiul de a-și începe ziua la răsăritul soarelui. De dimineața până seara, nu înceta să curețe, să taie, să amestece, fără să-și ia privirea de pe ceas. Nu reușea întotdeauna să nu ardă pâinea prăjită, dar jambonul ei era din ce în ce mai fraged, crochetele nu mai semănau cu niște mingi de crichet și nici puddingul Yorkshire nu mai era beton.

Din când în când, îl ducea pe Bill de partea cealaltă a lagunei. Stârci și ibiși se plimbau în voie pe-acolo. Cete de rățuște lunecau șerpuind pe oglinda apei. Uneori, spre marea lor bucurie, puteau zări și pelicani.

Într-o dimineață, când îi însoți și Roger, acesta privi chiorâș la cursele de broaște organizate între Fiona și William.

—Când o să-nceapă sezonul ploios, n-o să mai aveți decât o idee-n cap: cum să scăpați de jigăniile astea. O să le găsiți peste tot— în cadă, în chiuvetă, în lavoar...

Fiona nu-și putu reprimă o trăserire de dezgust. Mai auzise vorbindu-se de invazii de păduchi, de furnici, de milioanele de insecte pe care umiditatea le făcea să apară de la o zi la alta.

—Iar după aia, adăugă Roger, la primăvară, o să ne pălească „Barcoo”. E un fel de diaree sezonieră. Cât privește ploaia, Slavă Cerului, aici nu durează niciodată prea mult. Întotdeauna se oprește pe la amiază.

—Îmi închipui că laguna se umflă.

—Da, se întinde cât vezi cu ochii și apoi formează mlaștini. Dar, adesea, apare seceta— dintr-o dată: pământul devine dur, arid și uscat ca o cărămidă. E o catastrofă. Țara asta e, într-adevăr, o țară a extremelor. Prea multă umiditate, prea multă uscăciune. Dar niciodată prea multe femei...

—Am mai auzit eu refrenul! spuse Fiona, râzând. De ce rămâi în locul ăsta pierdut de lume? Contabilul aruncă o privire circulară asupra câmpiei acoperite cu o ciudată iarbă violacee.

—Sunt, într-adevăr, locuri sălbatice și triste, dar te atașezi de ele împotriva voinței tale. Ai să vezi, Fee. Uită-te la patron! Acum câteva luni s-a dus la Londra, dar s-a întors cât a putut de repede.

—Desigur, a mers cu un scop precis...spuse ea, cu prefăcută nepăsare.

—Posibil. Nu știu. A dat o fugă până la Sydney și s-a întors negru de supărare. După câteva zile, a plecat la Londra... Hei, uite mașina poștală! Să ne întoarcem! Se aflau foarte aproape de apele sclipitoare ale lagunei...dar, oricum trebuia să se-ntoarcă, pentru a pregăti masa. Avea de pus la cuptor o budincă de clătite, una dintre specialitățile recomandate de Flora MacDougall. Bucătăria, își spuse Fiona, e ca butoiul Danaidelor. De patru ori pe zi, burțile strigă după mâncare. Fără a mai socoti hrana rece ce trebuia pregătită pentru văcarii ce dispăreau câteva zile la rând sau câte-o gustare pentru patron, care se-ntorcea epuizat de la câte-o ședință de dresaj.

Jeep-ul lui Roger se hurduca pe nisipul întărit de pe marginea lacului. Boii cu pete albe și roșii rumegau privindu-i, cu ochii lor mari și indiferenți.

Când ajunseră la fermă, mașina poștală plecase deja. Intrând în bucătărie, Fiona văzu scrisorile pe masă și încremeni, cuprinsă de panică. Scrisoarea de deasupra era pentru ea. Venea de la Heatherfell. Nu se putea înșela. Ștampila era orbitor de limpede. Dacă Steve Manning o va vedea, nu va întârzia să facă o apropiere. Totuși, nu îndrăzi s-o ia. La „Capătul Lumii”, obiceiul cerea ca patronul să distribuie în persoană curierul.

Ce să facă? Deja îl auzea urcând treptele verandei. Fără să se mai gândească, răsturnă peste plic sticluța cu cerneală așezată alături. Steve o găsi încercând să mai limiteze dezastrul, cu un aer foarte vinovat.

—Lasă că șterg eu, Fiona, spuse el, cu multă gentilețe.

Complet debusolată, ea fu pe punctul de-i spune secretul: „Steve, trebuie să-ți mărturisesc! Eu sunt sora mamei lui Bill. Am jucat comedia asta ca să pot rămâne aproape de el. Dar, atâta vreme cât nu-1 vei recunoaște oficial, eu nu pot părăsi acest copil!”

—Dumnezeule mare! exclamă Steve Manning. Rateurile tale culinare nu te-au afectat niciodată în halul ăsta. Hai, micuțo, liniștește-te! De altfel, scrisoarea asta e pentru tine.

Era de la Graham. Probabil că obținuse adresa ei de la mătușa Jessie. Trebuie neapărat să-i cer să-și pună scrisorile la poștă altundeva decât la Heatherfell, gândi Fiona, desfacând plicul murdar.

—Cine-ți scrie? întrebă William, care tocmai intrase.

—Du-te și cheamă-1 pe Harold la masă, se debarasa ea de micul curios.

Graham îi descria ogoarele lui, cu obișnuitul său lirism. Timp de câteva clipe, Fiona văzu cu ochii minții, în locul întinderilor violacee de la „Capătul Lumii”, câmpurile cultivate cu grijă de la Maubuisson și parcela sălbatică, plină cu flori de câmp. „Argatul meu s-a apucat de parcela aceea, tocmai continua Graham. Se pregătește s-o însămânțeze. Kirsty a cerut voie să cultive acolo condimente.”

Kirsty? „Kirsty e o fostă secretară, reprofilată pe agricultură. Mama a primit-o destul de rău. Acum, cred că înțeleg felul ei de a gândi... Această gelozie aproape morbidă mă neliniștește... Kirsty e o muncitoare excelentă; pe deasupra, veselă ca un pițigoi... Dar, evident, nimeni nu-i ca tine, Fee, micuța mea Fee. Dă-mi știri despre tine. Abia aștept să-ți cunosc planurile. Te sărut tandru, Graham.”

—Harold nu vrea să vină să mănânce, anunță William. Ei au „oase” la masă. Noi ce-avem?

—Altceva, răspunse Fiona, realizând cu groază că era aproape ora mesei și că nu pregătise nimic.

—Atunci, eu mă duc la Harold.

—Nicidecum, băiețică! se auzi vocea târăgănată a lui Steve. Mai întâi, nu trebuie să năvălești peste oameni care au aceleași probleme de raționalizare a cărnii proaspete ca și noi. Pe urmă, trebuie să-nveți să-ți ceri voie. Nu s-ar spune că ești din cale-afară de bine-crescut! Fiona încremeni...de indignare, dar și de groază. Dacă Bill spunea: „E vina lui Mismif? Dar, Slavă Cerului! copilul simțise mirosul de frigărui și nu se mai gândea decât la asta.

—Oh! Steve! Te rog! Steve se lăsă îmbunat.

—Hai, întinde-o! Îți promit c-o să le mai măresc rația de carne. Așa, o să-ți rămână niște amintiri plăcute pentru vremea când vei fi la regim de oaie și legume fierte, anul viitor, la colegiu!

—Anul viitor? îngăimă Fiona, cu o speranță nebună. Dar, atunci..

—Da, am hotărât să nu trimit copilul la școală decât după Crăciun. Ești mulțumită? La urma-urmei, tu ai sugerat niște cursuri prin corespondență, pentru început. Da, Fiona era, într-adevăr, fericită la aflarea acestei vești. Și, totuși, ar fi putut să plece după William, la Sydney, să-și găsească un post conform cu pregătirea ei... Ideea de-a mai rămâne încă vreo câteva luni la „Capătul Lumii” o umplea de o fericire pe care nu reușea să și-o explice.

Poate era și ea ca Roger? Poate se lăsase deja învăluită de farmecul sălbatic al acestei regiuni semi-deșertice? E o nebunie! își spuse. Aici nu există nici un viitor pentru mine!

—Eu... ăă... mă duc să pregătesc masa,murmură ea, tulburată.

În acea după-amiază, o a doua epidemie se abătu asupra fermei. Băiatul mai mare al lui Kitty începu să urle, plângându-se că-l doare amarnic burta.

—Cred că sunt de vină cotletele, Ma'am, glăsui Kitty către Fiona.

Înnebunită, fata plecă în căutarea puștiului. Dar acesta părea în plină formă.

—Știi, o liniști Roger, care o urmase, cotletele erau bune. Mai degrabă, e vorba de „Barcoo”. E sezonul... Atâta doar că băiatul e primul dintre noi care-a făcut-o. E un fel de diaree, care se răspândește ca vântul.

Ca o infirmieră bine educată ce era, Fiona credea în profilaxie. Așa că se duse în satul aborigenilor și încercă să le bage în cap băștinașilor câteva noțiuni elementare de igienă, cum ar fi să se spele pe mâini și să fiarbă apa. Dar „Barcoo” fu mai rapid. Înainte ca ea să fi sfârșit de semănat cuvântul cel bun, Ludy, Pearlie și Mattie se cocoșaseră de durere, cu mâinile crispate pe pânțele.

Întrucât flagelul revenea în fiecare an la dată fixă, nu fură surprinși nepregătiți. În farmacie existau medicamentele necesare. În general, mucilagiul de orez era suficient.Într-adevăr. După numai câteva ore, victimele aveau un aer complet extenuat, dar lucrurile nu merseră mai departe.Atunci când Rosie simți, la rândul ei,primele simptome, Fiona o trată ca și pe celelalte... Poate chiar cu ceva mai multă bunătațe, căci era preferata ei. Fiindcă își luase pe cap un copil în plus, dar și pentru că știa să împartă, nu era niciodată egoistă sau meschină. Toată lumea o iubea, ceea ce era destul de neobișnuit în această lume închisă, în care certurile între femei nu lipseau. Ba chiar, adesea, acestea depășeau stadiul insultelor și degenerau în adevărate lupte. într-o zi, Fiona fusese martora unei scene mai

violente decât altele, între Lucy și Mattie. După ce a urlat în zadar la ele să se oprească, Steve Manning pusese capăt luptei cu un pumn în falca lui Lucy și altul în cea a lui Mattie. Trezite, în sfârșit, cele două dușmance se opriseră. Dar Fiona, oripilată, nu se putuse împiedica să strige:

—Mă bestie!

—N-am avut încotro, o asigură Steve, întorcându-se spre ea. Nu mai știau ce fac. Ar fi putut să se rănească de-adevăratelea.

—Mă...

—Te repeți, Fiona. Păstrează exemplul ăsta în minte, dacă vreodată ai chef de bătaie, adăugase el, ironic. Va fi o plăcere pentru mine să te liniștesc la fel.

Fiona nu gustase defel gluma, dar trebui să recunoască adevărul cuvintelor lui Steve. După cinci minute, Lucy și Mattie se plimbau la braț prin ogradă, ca și cele mai bune prietene. Dar Rosie nu se certa niciodată cu nimeni. Nu era stilul ei. Fiona o supraveghe cu atenție sporită. În mod evident, Rosie era mult mai bolnavă decât ceilalți.

Medicamentele administrate nu diminuează cu nimic grețurile ei, ci dimpotrivă. Fiona îi palpă abdomenul, care i se păru ciudat de rigid. Pulsul i se păru mai degrabă normal. Dar febra începu să urce, pulsul deveni rapid, iar bolnava se simți din ce în ce mai rău. Fiona știu atunci despre ce era vorba.

—Roger, unde-i patronul? întrebă ea, neliniștită.

—E plecat cu băieții.

— Va lipsi toată noaptea?

—Nu, dar se va întoarce, probabil, foarte târziu. De ce?

—Aș vrea să cheme Avionul Sanitar.

—Vezi? spuse Roger, pe un ton triumfător. Ești exact ca noi toți. Cum apare ceva, fuga la telefon să chemi A.S. sau M.Z.

—Exact, zise laconic Fiona. Nu pot face nimic în caz de peritonită.

De... de ce? Roger pălise.

—Aparent, e vorba de o apendicită acută, care s-a agravat. Poți să chemi A.S. în locul lui Steve?

—Sigur, dar...

—Dar, ce?

—E aproape noapte, Fee. A.S. nu poate ateriza noaptea. Câmpul nostru e prea mic. Atunci, telefonează-i doctorului Giddings.

—Degeaba! oftă Roger. Am încercat să-l sun mai înainte, când au apărut primele simptome de „Barcoo”. S-a răsturnat un tractor dincolo de Millway. Doctorul e acolo și nu se întoarce în seara asta.

—Bine, spuse Fiona cu o voce cât se poate de calmă și cu ochii ațintiți asupra gurii încleștate a lui Rosie. Du-te și pregătește un pat.

Roger se supuse fără să protesteze. În acest timp, Fiona improviza o targa dintr-o ușă și o saltea și alese patru bărbați solizi. În ciuda tuturor precauțiilor, drumul fu un chin pentru Rosie.

De cum ajunseră acasă, Roger o ajută pe Fiona să instaleze bolnava în patul pregătit în salonașul de la parter.

—Sigur are febră mai mare de patruzeci de grade, murmură infirmiera.

—Ce putem face? întrebă Roger.

—Practic, nimic. Asta-i cel mai rău.

—Poate o buiotă caldă...?

—O, nu, mai ales asta nu! Dimpotrivă, o pungă cu gheață ar putea s-o mai ușureze. Dar ar trebui s-o punem pe un fel de suport, ca nu cumva să apese pe abdomenul dureros.

—Mă ocup eu de asta, promise contabilul. Părea aproape fericit că are ceva de făcut. Și Fiona ar fi fost bucuroasă să se poată descărca cumva.

Atunci când îi spusese lui Roger că se teme de o peritonită, nu exagerase. În mod evident, Rosie nu avea doar o banală criză de apendicită.

Dar numai un medic ar fi putut s-o spună. Și numai un medic ar fi putut să acționeze...Infirmiera nu putu decât să tamponeze fruntea plină de sudoare a bolnavei, să-i umezească buzele uscate. Roger reveni cu o pungă de gheață, pe care-o așeză cu atenție pe un fel de arc.

—Hai să facem un ceai, Roger. Dar, înainte, trimite-i pe ceilalți să se culce.

N-are nici un rost să aștepte așa.

—Nu mă vor asculta, Fiona! Toți locuitorii din regiune au aceeași reacție în fața bolii. Nu se vor mișca de pe verandă până nu le dăm înapoi bolnava... sau până n-o văd urcată în Avionul Sanitar. Toți aborigenii formează o unică familie. Pentru nimic în lume n-o vor lăsa pe sora lor Rosie în starea asta.

—Atunci, să le dăm ceva de mâncare...

—După criza de „Barcoo”, nu mi se pare cel mai indicat lucru. În schimb, un ceai nu le va face rău nici lor. Mă duc să fac un cazan... iar pe-al tău, adăugă el, feră să-și poată ascumde admirația, ți-1 voi aduce într-o ceașcă de argint.

Fiona schiță un surâs tremurat. De mai multe ori, mai adăugă gheață în pungă. Orele treceau...Pe la unsprezece, starea lui Rosie păru să se înrăutățească. Avea burta tare ca lemnul. Era scuturată de frisoane îngrozitoare. Gemea, într-un soi de delir.

—Nu... nu mai pot suporta, spuse Roger.

—E normal, Roger. Du-te și ia puțin aer.

—Nu, nu vreau să te las singură. Ah, de-ar ajunge o dată Steve! El ar ști ce să facă.

—Nu și de data asta, Roger.

—Măcar ar fi aici.O,da! Dacă Steve ar fi fost acolo! Fiona se temea de ceasurile din zori, perioadă în care bolnavii, obosiți de boală, sleiți după o noapte de chin, încetează să mai lupte.

Așezat la picioarele patului, Roger stătea cu capul în pumni. Fiona umezea încontinuu buzele lui Rosie. Dintr-o dată, avu impresia că simte o ușoară scădere a febrei. Să fi fost efectul imaginației sale?

Îngrămădiți pe verandă, aborigenii continuau să aștepte. Copiii dormeau în brațele lor. La un moment dat, ieșind să-și mai dezmoștească picioarele, Fiona îl zări pe William dormind profund în brațele lui Bert.

Iar apoi, spre miezul nopții, se auzi un zgomot, un minunat zgomot de copite, un zăngănit de pinteni, o pocnitură de bici. Ca sub efectul unei baghete magice, „Capătul Lumii” reveni la viață.

Roger sări din scaunul lui și se năpusti spre Steve. Dintr-o dată, se facu liniște. Atât de liniște, încât parcă nici nu mai respirau.

Fiona recunoscuse pașii lui Steve. Inima ei bătea nebunește, și nu doar de ușurare...îl auzi trimițându-i pe indigeni acasă, cu o blândețe plină de fermitate. O mână de fier într-o mânășă de catifea, își spuse. Fără să protesteze, aceștia se îndepărtară. Apoi, el intră în camera bolnavei.

Roger rămăsese afară. Dintr-un capăt în celălalt al camerei, Steve și Fiona se priviră îndelung, în tăcere. Fiona se simți cuprinsă de o minunată căldură, pe care n-o mai cunoscuse până atunci, nici cu buna mătușă Jessie, și nici măcar cu Graham. Simțea o încredere totală în acest om. Totul avea să se rezolve. Împreună cu el, va avea forța de a înfrunța interminabila noapte.

Din trei pași, el fu lângă ea și, înainte de a se apropia de pat, îi mângâie ușor mâna, ca pentru a-i transmite din forța lui.

—Ei bine, Rosie, spuse el, aplecându-se deasupra bolnavei, avem necazuri? Totul va fi bine, îți promit eu... în curând se face ziuă, iar Avionul nu va întârzia... Țin-te bine, mititico, țin-te bine...

Și, ca prin minune, Rosie, care de ceasuri întregi gemea de-ți rupea inima, reuși să murmure, schițând o urmă de zâmbet:

—Da, stăpâne...

Steve se așeză lângă pat și-i luă mâna. În pragul camerei, apărură Roger, care-i privi pe toți trei, apoi se retrase. Fiona îl auzi agitându-se prin bucătărie.

Desigur, mai făcea niște ceai. Bolnava era mai puțin agitată. Așa cum stătea, cu ochii închiși, părea— totuși— pe jumătate conștientă.

—S-ar zice c-a adormit, murmură Steve.

—Te temi, cumva...

—Nu. În mod inconștient, se agață de viață. Acum nu mai avem mult de așteptat. De cum se luminează, Avionul Sanitar va pleca spre noi.

Mașinal, scotoci în buzunar după țigări. Renunță, ridicând din umeri.

—Știi că ai aceiași ochi ca ai băiatului? întrebă el brusc, după o clipă. Ea tresări.

—Când am intrat mai înainte în cameră, am crezut că-l văd pe el. Ochi albaștri-violet, cu gene negre.

—E ceva obișnuit, replică ea, cu o dezinvoltură afectată.

—O, nu! spuse el, laconic. Trecură câteva minute.

—Voiai să vorbim despre băiat? întrebă Fiona, fără să știe exact de ce.

—Dar tu? replică el, dintr-o dată atent.

—Eu... nu în mod deosebit. Dacă am ochi violeți, nu înseamnă că...

—E un motiv ca oricare altul, i-o tăie el. A! Uite-1 pe Roger, cu ceaiul. Ce idee bună! Băură în tăcere. Contabilul duse platoul înapoi la bucătărie. Din nou, îi învălui noaptea. Noapte albă. Noapte fără sfârșit.

Iar apoi, dintr-o dată, o rază de soare trecu printre jaluzele. Supliciul se apropia de sfârșit. Zumzetul unui avion se auzea, din ce în ce mai aproape.

—Cum o scoatem de-aici? întrebă Fiona. Aseară am improvizat o targa, dar....

—Nu-ți fă probleme. Echipa asta lucrează ca un ceasornic. Brancardierii au tot ce trebuie. Iar medicul are două infirmiere cu el, pentru cazul în care-ar fi obligat să intervină pe loc.

—În avion?

—Da. Steve se apropiase de fereastră.

—Aterizează! anunță el. Fiona începu să strângă colțurile cuverturii în care zăcea biata Rosie, pentru a putea fi ridicată. Dar Steve o opri.

—Nu fă nimic. Au propriile lor metode. De exemplu, targa lor este un fel de pat rulant, mai ușor, mai solid, mai mare și mai confortabil decât o brancardă obișnuită. Da, da, spuse el, zâmbindu-i bolnavei, vor avea grijă de tine.

La rândul ei, Fiona privi pe fereastră. Practic, toată lumea de la ranch se năpustise pe pista de aterizare. Nu-1 zări pe Bill. Era, cu siguranță, undeva prin mulțime. Roger tocmai ajungea, cu jeep-ul, lângă avion. Membrii echipajului urcară repede în el și vehiculul pomi imediat spre casă.

—Cum vor putea transporta brancardă cu Rosie? se interesă Fiona.

—O vor pune pe platforma unui camion, explică Steve.. Apoi vom urca acolo cât mai mulți oameni, pentru a o stabiliza. Rosie nu va simți nici o zdruncinătură.

Mașina frână în fața verandei. Infirmierele purtau sahariene și pantaloni. La urma urmei, își spuse Fiona, e logic. Ce s-ar fi făcut cu un halat sau o bonetă care ar fi zburat la cel mai mic vânt?

În treizeci de secunde, medicul era la căpătâiul bolnavei și îi lua pulsul.

—Nu-i grozav, spuse el, în cele din urmă. Cred, totuși, că vom avea timp s-o ducem la bază. Nu vreau s-o operez aici, și cu atât mai puțin în avion.

—Crezi că ne putem permite să așteptăm, Bryan? întrebă cea mai tânără dintre infirmiere, într-o peritonită, contează fiecare minut.

—După părerea mea, spuse cealaltă, e mai bine s-o ducem la spital.

—Dacă i-am cere părerea și domnișoarei Smith? făcu medicul, pe un ton amical.

—Eu... eu sunt bucătăreasă... nu infirmieră, se bâlbâi Fiona, luată pe nepregătite.

—Știu, mi-a spus Roger. Dar, după cum ați îngrijit epidemia de scarlatină și cea de „Barcoo"... da, da știu totul... cred că ți-am putea da o diplomă pe loc.

Medicul zâmbea.

—Ei, ce crede infirmiera Smith? Fiona se întoarse spre Rosie, care părea mai calmă, mai puțin încordată, mai puțin lividă.

—Cred că poate aștepta până la spital.

—Atunci, la drum, zise imediat medicul. Camionul aștepta deja în fața ușii. Rosie fu instalată pe brancardă cu nesfârșită grijă. Brancardierii o ridicară cu mișcări line și o urcară pe platformă. O mulțime de oameni urcă acolo, lângă medic și infirmiera-șefă, pentru a susține targa și a stabiliza camionul.

Steve, Fiona și cea de-a doua infirmieră urcară în jeep.

—Bucătăreasa noastră face niște ochi cât cepele, glumi Steve. A descoperit Avionul Sanitar. Pentru informația ta, Fiona, află că vărsăm în fiecare an o sumă bunicică pentru acest serviciu. Dar sunt niște bani cheltuiți cu folos. Un fel de asigurare pe viață. Cu acest sistem, ajungem la fel de repede la spital ca și cum am locui în oraș.

—Dar nou-născuții? o întrebă Fiona pe infirmieră.

—Din câte știu eu, încă nu s-a născut nici unul în A.S. Cei din nord sunt niște oameni liniștiți, care-și iau din timp măsurile de prevedere. Iar copiii sunt și ei de înțeles, pentru că nu-și aleg momentele cele mai critice pentru a veni pe lume. În timp ce vorbea, infirmiera nu înceta să-l studieze pe Steve, cu un aer ademenitor. În fond, își spuse Fiona, de ce nu? e destul de seducător și mai e și mare proprietar...

—Steve, se apropie Balul Curselor și nu m-ai invitat încă.

—Îmi pare rău, sunt ocupat. Miss Smith a fost prima.

—Dar eu... încep Fiona, pe un ton indignat.

Mașina frână brusc lângă avion. Rosie era deja înăuntru. Înainte ca avionul să decoleze, Fiona aruncă o privire rapidă înăuntru. Nici un deget de loc nu era risipit. Era acolo un veritabil arsenal farmaceutic, fără a mai socoti două aparate de reanimare, un incubator pentru prematuri și câteva butelii de oxigen.

Echipa se îngrămădi în carlingă. Motoarele vuiră. Copacii se curbară sub suflul elicelor. Iar avionul salvator își luă zborul.

—Crezi c-o să scape? întrebă Fiona, încă buimăcită de emoțiile ultimei nopți.

—Tocmai tu mă-ntrebi? facu el, aprinzându-și, în sfârșit, o țigară.

—Ce vrei să spui?

—Infirmieră sau bucătăreasă? întrebă el, laconic.

—M-ai angajat ca bucătăreasă, nu?

—Exact. Dar, după ultimele întâmplări, tare-mi vine să cred că experiența ta medicală nu se oprește la lecturarea Agendei medicale, de la artrită la zona zoster.

—Te înșeli în privința Agendei. Merge de la abcese la zygomatic.

Cu o înclinare admirativă, el o ajută să urce în jeep.

—Revenind la Rosie, sunt optimist, zâmbi el, pornind mașina. Bryan Field este un medic foarte bun.. Miss Fanning, infirmiera șefa, are destulă experiență. A lucrat mult timp în Malaysia, în cadrul Crucii Roșii. Cât despre Virginia Dane...

—Da...?

—A fost atașată a Serviciului Medical din Darwin și e obișnuită cu escortarea bolnavilor.

—De ce n-ai... încep Fiona.

—Ce?

—E o fată frumoasă...

—Foarte frumoasă, încuviință el.

—Atunci... Tăcu, încurcată.

—Vrei să știi de ce n-am acceptat s-o însoțesc la Balul Curselor? Totuși, explicația mea a fost destul de clară.

—Miss Dane ar fi putut crede că eu m-am ținut scai de tine. Dar știi că n-am avut nici cea mai mică intenție...

—Haide, facu el, pe un ton concesiv, doar n-o să ne certăm de la atâta lucru. Ți-am spus deja că, în calitate de patron, mă voi angaja să te însoțesc.

—Și unde-o să fie balul?

—Într-o suburbie a orașelului Minta.

—Când?

—Cam peste șapte săptămâni.

—Balul începe după curse, presupun?

—Bineînțeles. Hei, că veni vorba de curse, ia te uită la ei!

Aborigenii se întorceau spre fermă cu mersul lor nonșalant. Evenimentul plecării lui Rosie trecuse.

—Dar nu-l văd pe William! exclamă Fiona, neliniștită.

—S-o fi culcat. Dacă te uiți mai atent, n-ai să vezi nici un puști. Trebuie că dorm buștean. Nici avionul nu-i trezește pe ăștia micii, când sunt oboșiți. Cred că toți o să mergem la culcare. Aborigenii au vegheat toată noaptea. Cât despre văcari, sunt frânți— am avut de lucru, nu glumă!

—Probabil că abia aștepti să te vezi în pat, observă ea.

— Nu mai puțin decât o infirmieră drăguță, pe care-o cunosc de undeva, zâmbi el malițios, mai mult cu ochii săi albaștri, decât cu colțurile buzelor.

—Dar... masa...? întrebă ea, roșind.

—O s-aștepte. După părerea mea, cam tuturor le e mai somn decât foame. Iar flămâzii o să se descurce ei cumva. Hai la culcare, până nu ne trezesc copiii!

Fiona coborî din jeep, iar oboseala o cuprinse, parcă, dintr-o dată. Începu să urce încet treptele verandei. Fără un cuvânt, Steve o ridică în brațe cu ușurință și o purtă așa până în ușa camerei sale, unde-o așeză pe pat.

—Gata, acum dormi! șopti el.

—N-o să pot...

—Fiindcă ești prea oboșită! Haide! În cinci minute, ai să dormi dusă.

—Nu, voiam să spun că... Vreau să fiu sigură că s-a întors băiatul. Așa sunt eu, domnule, zise ea cu o voce în care se simțea un tremur imperceptibil. Nu l-am mai văzut de câteva ceasuri. Nu mă pot împiedica. Sunt neliniștită.

—Ei, atunci hai cu mine! spuse el aproape tandru, luând-o de mână și ducând-o spre camera alăturată. În fața patului lui Bill, Fiona rămase mută de surpriză.

Un cap brun și unul blond. Un obraz oacheș și unul palid. Amândouă— pe aceeași pernă. Harold și William.

—Dumnezeu să-i binecuvânteze! șopti fata. Ridicându-și ochii, întâlni privirea foarte albastră a lui Steve. Din nou, se simți năpădită de un sentiment căruia nu-i știa numele.

—Dumnezeu să te binecuvânteze! spuse australianul, privind-o tandru de-a binelea.

CAPITOLUL 7

După cum prevăzuse Steve, toată lumea dormi până ce copiii și animalele cerură de mâncare, unii cu chiote, alții cu mugete. Frecându-se la ochi și căscând de le trosneau fălcile, Steve, Roger, paznicii vitelor și copiii se înghesuiră la bucătărie. După ce băură cești peste cești cu ceai întăritor, prinseră să arunce priviri grăitoare spre cuptorul încă stins.

Toată ziua, fiecare mănă după posibilități. Dar, începând de a doua zi, corvezile culinare reîncepură. Fiona redeveni bucătăreasă. Era zi de tăieri. Tone de carne proaspătă, care trebuia fiartă, congelată sau sărată, fură aduse la bucătărie. Toată ziua-tăie fleici, cotlete, limbi, organe. Grăsimea trebuia adunată, topită, depozitată. Bineînțeles, între timp trebuia să pregătească și hrana rece pentru văcarii care urmau să lipsească vreo câteva zile.

Steve o descoperi pe Fiona, cu obrajii încinși, agitându-se în mijlocul unei bucătării supraîncălzite.

—Trebuie neapărat să caut un bucătar. Fata se opri brusc din frământatul aluatului. Cu cotul, își îndepărtă o șuviță de pe față.

—Ce anume nu merge cum trebuie? se interesă ea, cu vocea gătuită.

—Muncești prea mult. Asta nu-i slujbă pentru o femeie.

—Totuși, m-ai angajat.

—N-aveam de ales, atunci. Roger nu putea, în același timp, să-și vadă de treaba lui și să se ocupe și de bucătărie.

—Nu ești mulțumit de mine? întrebă ea, cu un glăscior firav.

—Ba da, ești... ești... Ezită câteva clipe.

—Numai că mă tem să nu te surmenezi! încheie el, cu un ton morocănos.

—Știai că fi... că William și Harold au dormit din nou împreună? întrebă ea, schimbând dinadins subiectul.

—Da. Le-am cerut băieților să dea jos din pod încă un pătuț. E mai comod, totuși, decât amândoi într-un pat.

—Deci, Harold va rămâne?

Sigur că da. Sunt convins că celelalte mame s-ar ocupa de el, la fel ca și de numeroșii copii ai lui Rosie. Dar n-are rost să le mai trimit o gură în plus. Nimeni nu-și mai amintește cum a ajuns Harold în sat. Într-o zi, ne-am pomenit cu el. Ce se întâmplase? Fusese părăsit, se rătăcise? Era prea micuț ca să poată da explicații. Dar Rosie n-a stat prea mult să se-ntrebe. L-a primit între copiii ei.

Înțelegi acum ce simț al familiei îi leagă pe aborigeni între ei? Cum ar reacționa William, dacă l-aș despărți, dintr-o dată, de cel pe care-l consideră drept frate?

—El simte totul cu atât de multă intensitate, pentru că...

—Da...?Fiona se întrerupsese. Pentru ea, atitudinea copilului trăda o evidentă nevoie de compensație. Dar nu voia să iasă din rolul ei de bucătăreasă.

—... pentru că e încă nou aici.

—Ca și tine, Fiona. Tu nu simți, la fel, nevoia de-a aparține cuiva?

—Adulții sunt altfel, o scaldă ea.

—Ăsta nu-i un răspuns.

—Uite ce, parcă vorbeam despre William. Să înțeleg că, de-acum înainte, Harold face parte din familie?

—O gură în plus să fie picătura care face să se reverse vasul?

—N-am de unde să știu. Mă duc să le pregătesc camera. William o să sară-n sus de bucurie.Steve mai pusese să se coboare din pod și două pupitre. Nu era cam devreme? William era înscris la cursul elementar, dar Harold nu știa,probabil, nici să scrie, nici să citească. Desigur, guvernul făcea tot ce putea pentru a-i educa pe aborigeni, dar, în locuri pierdute, cum era „Capătul Lumii”, apăreau dificultăți suplimentare.

Cei doi puștani traseră niște chiote de bucurie, descoperind o mulțime de ascunzători în birourile respective. „Nu va dura mult și vor crește acolo broaște și gândaci”, își spuse Fiona.

—Crezi că vor fi în stare să aprecieze mobilele astea la adevărata lor valoare? nu se putu ea împiedica să observe.

—Draga mea Fiona, recunosc că, la vârsta lor, am crescut o lișiță rătăcită și un oarece număr de șerpi inofensivi, spre marea nemulțumire a bieteii mele mame... Dar studiile mele n-au avut de suferit din cauza asta.

—De unde-ai scos toate chestiile astea?

—Din pod. E un fel de peșteră a lui Ali Baba. Ar fi bine să te duci într-o zi, s-arunci un ochi pe-acolo. Mama mea sperase să aibă o familie numeroasă...

Ridică din umeri.

—Cine știe, poate vor fi de folos vreodată, termină el, privind-o pe Fiona într-un fel curios.Aflară apoi că operația lui Rosie decursese normal și nu fusese urmată de nici o complicație.La fermă, toată lumea vorbea despre cursele și despre balul care se apropiau. Aveau să meargă cu toții.

—Cu cine mergi, Roger? întrebă Fiona.

—Cu tine.

—Mersi, dar, știi, mi-e imposibil. Patronul a hotărât să mă invite el. Ceea ce, de altfel, aș numi abuz de autoritate...

—Vom fi, totuși, împreună, zâmbi Roger. O dată ajunși acolo, nimeni nu mai știe cine cu cine a venit. Toată lumea dansează cu toată lumea. E o zi minunată, Fee— ai să te distrezi bine.

Regăsindu-și frivolitatea, Fiona se gândi de îndată la rochii și zorzoane. Pentru curse, avea ce-i trebuia. Dar pentru bal, nu-și luase nici o rochie de seară.

—Femeile se gătesc pentru bal?

— Și încă cum! E singura ocazie din an. Își pun tot ce au mai bun. E un un spectacol să le vezi sosind, îmbrăcate în dantelă și mătăsuri și încălțate cu cizme.

—Cum așa?

—Cele care vin de departe, vin în cizme. Pantofii de bal sunt în geantă.

—Dar, Roger, n-am cu ce să mă-mbrac!

—Ei, asta-i o problemă! declară acesta, scărpinându-se la ceafă, și e cam târziu să comandăm ceva la David Jones, la Sydney.

—N-am să pot merge, spuse Fiona.

—Am auzit că unele fete au niște cămăși de noapte încântătoare, transparente și cu dantelă, care-ar putea fi luate drept rochii de ocazie... Mă rog, asta o știu din auzite, adăugă el în grabă.

—N-am nimic din toate astea, răspunse răspicat Fiona. Trusoul meu e compus din două pijamale de bumbac și dintr-o rochie de cameră cam roasă.

—Aha... Ar mai fi Ahmed...

—E un vânzător ambulant?

—Da, un afgan. N-are la fel de multă marfă ca Jake, dar nu se știe niciodată.

S-ar putea să găsești la el ceva nemaipomenit.

—Dacă vom găsi o asemenea minune, să sperăm că va fi măsura mea și că nu va fi din cale-afară de demodată.

„Minunea” ieșită din sacii lui Ahmed era după moda anilor 1920. De cum o văzu, Fiona știu că era cât se poate de potrivită. Cu mici ajustări, ar fi trebuit să-i vină ca turnată.

—Rochiile astea se vindeau bine pe vremea când tinerele doamne dansau Charleville, explică afganul.

—Charleston, rectifică Fiona, zâmbind.

—Doamna va avea nevoie de niște perle, ca să le-asorteze la rochie, continuă vânzătorul.

Roger o privea uimit, cum se învârtea încoace și-ncolo, fericită de noua ei toaletă. Culoarea - un violet pal - o prindea de minune. Rochia avea decolteul rotund și nu foarte adânc, cobora mulată pe șolduri și se termina cu franjuri de aceeași culoare, cu a nuanță mai închisă. Una peste alta, tânăra arăta minunat și

mai degrabă originală decât demodată. Fără să se tocmească, cumpără rochia Charleville, pardon— Charleston, la un preț exagerat de mare.

Cât despre perle, n-a fost deloc complicat. Aborigenele îi propuseră, într-un glas, toate perlele pe care le aveau. Erau încântate la ideea de-a o vedea pe „Ma'am" purtându-le la bal.

Apoi, după optsprezece zile, boala lovi din nou la fermă. De data asta, era vorba de oreion. Unica ei victimă fu Steve. Fiona recunoscuse imediat simptomele. Cu un an înainte, fusese o epidemie asemănătoare la Heatherfell. Așa că înțelese imediat ce însemnau durerile de urechi și de gât, febra urmată de cefalee, starea generală proastă și, în sfârșit, inflamarea progresivă a glandelor paratiroidiene.

La Steve, a fost ceva spectaculos. Deveni foarte repede de nerecunoscut. În așa hal, încât cei doi copii îl priviră năucii din pragul camerei.

—Cine-i ăsta? șușoti Harold.

—Cică-i Steve, răspunse Bill.

Fiona îi ceru bolnavului să se culce. Risca mai puțin să-i contamineze pe copii... și, oricum, n-avea nici un rost să rățăcească prin casă, ca un strigoi. În ce-i privea pe Roger și Fiona, ei erau, oricum, deja imunizați. Dar Steve refuză.

Îi era foarte greu să-nghită orice. Chiar și supele și piureul erau abia suportate. După ce refuză să mai primească până și apa, ea apucă telefonul și chemă Medicul Zburător. Peter Giddings fu scurt și categoric.

—Pune-1 să se culce, ordonă.

—Nu vrea.

—Trebuie să se culce. Știi la fel de bine ca și mine.

—Eu? O bucătăreasă?

—Hai, lasă goangele! N-am timp acuma de discuții. Sunt atât de prins, încât nici n-apuc să pun piciorul pe pământ.

—Mi se pare firesc, pentru un Medic Zburător.

—Mai puțin spirit și mai multă autoritate! Culcă-1 neapărat pe catârul ăla!

—V-am spus că nici nu vrea s-audă.

—Îți repet că trebuie să se culce! Și știi de ce, nu? Oreionul, la bărbați, poate provoca inflamarea testiculelor. Până la sterilitate, nu mai e decât un pas.

Fiona nu răspunse.

—M-ai înțeles, domnișoară?

—Sunt bucătăreasă, spuse ea, în sfârșit. Nu pot să-i zic asta.

—De ce?

—Păi, fiindcă... fiindcă...

—Uite ce-i! Nu pot ajunge acolo până mâine. N-am avut niciodată atât de multe cazuri pe cap. Dacă nu faci ce-ți spun, te voi considera responsabilă, înțelegi? Până atunci, fă-i niște comprese umede, cu acid boric, ca să-i mai ușurezi durerile din gât. Mâine, aduc eu o loțiune calmantă, și am să-i dau și niște antibiotice, înțeles?

—Înțeles, bâigui Fiona. Porni în căutarea lui Roger, cu speranța că-l va convinge pe acesta să-i explice patronului necesitatea odihnei. Dar Roger dispăruse.

—S-a dus spre lagună, să asiste la dresaj, o anunță William, care se-nvârtea pe-acolo. Strângând din dinți, Fiona intră în salon, ca un martir în cușca fiarelor.

—Domnule, tocmai am telefonat la M.Z. Trebuie neapărat să vă culcați.

—Cum? mugi Steve, în ciuda fălcii lui îndurerate.

—N-ai auzit? În pat! Și repede!

—De ce?

—Ca să nu apară complicații.

—Am deja destule, nu crezi? mârâi el.

—E vorba de complicații mult mai grave, afirmă ea, cu un aer tragic, și...

—Refuz! i-o tăie Steve.

—...și care ți-ar putea afecta întreaga existență. Steve rânji.

—În orice caz, pe cea a soției tale. Dintr-o dată atent, el ridică privirea.

—Doar dacă n-ai chef să mori fără urmași, isprăvi ea. Acum ai înțeles?

Steve nu se lăsă rugat.

—La asta nu mă gândisem, murmură el. Cred că ai dreptate.

După două minute, era culcat și accepta fără să mârâie compresele prescrise de Peter Giddings. A doua zi, conform promisiunii, medicul era la fața locului. Steve se refacu foarte repede, dar fu nevoit să rămână în pat o săptămână și să stea izolat încă una.

—Numai bine mă voi însănătoși până la curse și bal, observă el, mulțumit.

Acum, când nu mai suferea, aprecia această odihnă forțată și grijile atente ale Fionei. Carantina era să-l priveze de o distracție pe cinste: concursul „Cea mai lungă poveste”. Acest concurs avea loc în fiecare an, la Darwin. Învingătorul din anul precedent hotărâse să vină să-și apere titlul în regiunea golfului. „Capătul Lumii”, aflându-se în centrul districtului, fusese ales ca loc de întâlnire.

—Câștigătorul de acum doi ani, numit și „Walkie-Talkie”, a fost tare de tot. Povestea lui a durat trei ore și zece minute. Cea de anul trecut n-a durat nici măcar două ore. Candidatul nostru, Williams— Morișca, crede că poate să-l bată.

—Ce fel de povești se spun acolo?

—De tot soiul. Legende din folclorul nostru provincial, povestiri cu tâlhari, basme... Acum doi ani, premiul a fost un magnetofon.

De la fereastra camerei sale, Steve urmărea pregătirile pentru serbare. Williams — Morișca veni să-i facă o vizită, dar rămase la o distanță apreciabilă de convalescent. Era un fost văcar de la „Capătul Lumii”, dar, găsind că meseria nu i se potrivește, se făcuse comis-voiajor pentru mașini agricole. Așa, își putea folosi în mod lucrativ „morișca”.

—Va veni lume din toată regiunea, anunță Roger.

—Și unde-i așezăm? întrebă Fiona.

—Pe verandă. Punem și niște difuzoare. Ai să vezi..., povestitorii ăștia își spun istoriile cu o viteză incredibilă. Fiona pufni, neîncrezătoare.

—Îndemnându-se, probabil, cu câte-o dușcă, din când în când.

—Aici greșești. Pentru un asemenea concurs, trebuie să-ți păstrezi mintea limpede. Butoaiele se destupă abia după terminarea probelor. Va trebui să pregătim și ceva de mâncare pentru toată lumea. Dar asta-i domeniul tău.

Flora MagDougall, consultată la telefon, o mai liniști. În general, fiecare femeie aducea cu ea câte ceva de mâncare.

Fiona hotărî, totuși, să-și facă o rezervă de prăjiturile și să pregătească vreo câteva termosuri pline cu cafea. Dar, cu trei ore înainte de concurs...

—Fiona! mugi Steve, cu o voce de stentor care nu lăsa nici o îndoială asupra stării lui de sănătate— măcar în ceea ce privea corzile lui vocale.

De emoție, Fiona- scăpă din mâini un pahar gradat care se făcu țândări.

—Fionaaaa! Se năpusti spre salonașul de la parter, unde se instalase Steve. Rezemat de fereastră, Williams-Morișca părea însăși statuia dezolării.

—Ce s-a întâmplat? strigă ea, intrînd. Ce-ai pățit? Ți-e rău?

—Lui îi e rău— și-a pierdut vocea! anunță Steve, pe un ton lugubru.

—Laringită?

—Naiba știe! S-ar putea să fie ceva nervos. Orice-ar fi, nu mai poate vorbi. Vezi și tu... Williams își dresă cu disperare vocea. Nici un sunet nu-i ieși din gîtlej.

—Ai trei ore pentru a-1 vindeca, hotărî Steve.

—Imposibil, protestă Fiona.

—„Imposibil” nu-i un cuvânt australian. Ai să faci ce-ai să poți. E un ordin.

—Bucătăreasă sau infirmieră? întrebă scoțiancă, avînd un aer glumeț.

—Treci la treabă! E tot ce-ți cer. Fiona făcu imposibilul. La urma-urmei, era în joc reputația Teritoriului de Nord. Îi aplică pe loc pulverizații, badijonări, picături nazale, comprese calde, sirop pectoral, citronade fierbinți cu miere de

albine, pastile cu mentol, calmante, gargară și, mai ales, o interdicție absolută asupra țigărilor.

La cea de-a zecea poruncă, Williams fu gata să renunțe. Dar Steve insistă în a impune acest tratament de șoc. Ba chiar îi propuse antibioticele pe care Peter Giddings i le prescriesese lui, dar Fiona se opuse cu strășnicie.

După două ore și jumătate, nimic nu era gata la bucătărie. Biscuiții de Savoia nu fuseseră puși la cuptor, iar cafeaua nu era făcută. Și din gătlejul lui Williams—Morișca nu ieșeau decât găjâituri.

—Ei bine, suspină Steve, va trebui să-1 înlocuiesc.

—N-ai să ieși din camera asta! se rățoi Fiona. Încă ești contagios.

—Uită-te și tu afară! Lumea a început să sosească.

Automobile și camionete se zăreau deja pe drum, ridicând nori de praf. Un mic avion era pe cale să aterizeze între balize.

—Ăștia-s familia Gillespie, din Pennington, o informă Steve. Aha, și uite-1 și pe „Piksher”, mai adăugă, zărind un camion mare și pestriț.

—Piksher?

—E camionul care face turul fermelor, pentru a proiecta filme vechi, îi explică el fetei.. Probabil că a auzit de concurs și profită de ocazie. Vom fi serviți cu „actualități” vechi de cel puțin zece ani, cu desene animate, cu unul sau două dintre vechile filme mute, botezate invariabil „Inimă Sfărâmată” sau „Cavalerul Fantomă”, iar la sfârșit, Imnul Regal! Toate astea, pentru numai un dolar.

Aplecându-se pe fereastră, Steve ordonă celui care se ocupa de difuzoare să-i pună unul sub geam.

—Chiar vrei să participi la concurs? se neliniști Fiona.

—Chiar așa, spuse el, privind-o sfidător. Nimeni nu păru foarte surprins aflând de schimbarea concurenților. Femeile își duseră pachetele cu mâncare la bucătărie, scoaseră fotoliile din salon și se instalară pe verandă. Bărbații se așezară pe trepte sau se cățărară pe balustradă.

Prea puțin interesați de concurs, aborigenii se învârteau la oarecare distanță, dar nu prea departe, pentru că nu voiau să piardă filmele.

Gabby Broughton, campionul anului precedent, deschise „ostilitățile”. Vorbea cu o viteză nebună. Debitul lui depășea, probabil, zece mii de cuvinte pe oră. În viața ei, Fiona nu mai auzise un asemenea potop de cuvinte. Dar, după două ore, campionul se dădu bătut.

Cu inimitabila lui voce târăgănată, Steve Manning prelua ștafeta. Cuvintele lui curgeau ca un râu fără sfârșit. Dădea impresia că poate continua în acest ritm până a doua zi. După două ore și jumătate de adevărat torent verbal, fu

proclamat învingător. Se auziră răcnete de bucurie. Fiona, ajutată de câteva femei, începu să pregătească mâncarea. Platourile începură să circule, însoțite de un vin roșu de Queensland și de cafea proaspătă.

După care intră în scenă Piksher, care își instala ecranul. Aborigenii se apropiară. Spre marea bucurie a femeilor și profunda decepție a bărbaților, filmul proiectat fu „Inimă Sfărâmată” Era un film de duzină. În loc să privească ecranul, Fiona contempla cerul împestrițat cu stele și visa.

— Fiona! La al treilea croncănit, fata întoarse capul De la fereastra salonașului, Steve îi făcea semne aratându-și gâtul cu gesturi disperate. Iisuse. O recidivă? Se ridică și se năpusti în casă.

—Nu... mai pot... vorbi... , spuse Steve într-o suflare. Afu... risitul ăsta de concurs...

Fiona fu gata să pufnească-n râs. Trecu în cabinetul de toaletă alăturat și pregăti, încă o dată, cele de trebuință: pulverizații, badijonări, picături nazale, comprese calde, sirop pectoral, citronadă fierbinte cu miere, pastile cu mentol, calmante, gargară.

—Și fără țigări! adăugă ea, pe un ton feroce, înainte de-a ieși.

Săptămâna care urmă fu calmă: fără catastrofe culinare, fără accidente, fără boli..., nici măcar un guturai.

În ziua ce urmă tăierilor, Fiona hotărî să se apuce de patiserie și să facă vrafuri de prăjiturile, briose, Kugelhof și biscuiți de Savoia, care se puteau păstra o vreme în cutii metalice. Fetele de la bucătărie se învârteau în jurul ei. Dolly o ajuta să pregătească ingredientele necesare, Mattie spăla vasele, iar Bessie ungea formele. Dintr-o dată, lui Bessie i se făcu rău. Nu era nimic uimitor în asta: în bucătărie era cumplit de cald. Fiona o trimise afară, să respire puțin aer curat. Când, după câteva minute, ieși să vadă dacă ajutoarea ei se simțea mai bine, observă talia îngroșată a acesteia, cum de nu văzuse până atunci?

—Bessie, dar ești...

—Da, Ma'am, voi avea un copil.

—Rămâi aici. Mă duc să-ți aduc o ceașcă de ceai.

— Da, Ma'am, spuse Bessie. Și izbucni în lacrimi. Ușor tulburată, Fiona plecă să pregătească infuzia. Bessie o bău, dar fără să se oprească din plâns. Fiona preferă s-o trimită acasă până a doua zi. Avusese deja ocazia să constate cât de dezvoltat era instinctul matern al aborigenelor. Pentru aceste femei, o naștere era întotdeauna un prilej de bucurie. Ce însemna disperarea asta? A doua zi, tînăra veni la treabă, dar continuă să plângă toată ziua. Fiona se interesă de sănătatea ei. Se părea că, în această privință, totul mergea bine. Bessie era înfloritoare.

Și atunci— ce se întâmplă? Nici măcar nu știa cine era prietenul... sau soțul lui Bessie. Să fi fost vorba de o problemă de familie? Greu de spus— avea de-a face cu oameni simpli, cărora nu prea le cunoștea obiceiurile. Îl întrebă pe Roger.

—Bessie... dacă-i măritată? N-aș prea crede. Dar nu asta-i problema, Fee. Trebuie să fie altceva.

—Dar ce? Roger mârâi să trebuie să facă închiderea de lună și-și băgă capul în registrele lui. Fiona nu insistă. A doua zi, Bessie mai trase un ropot de plâns. Fiona hotărî să meargă până la capăt îl căută pe Steve.

—E vorba de Bessie... începu ea.

—Da. E gravidă, nu?

—Știi?

—Sigur că da.

—Și ce-ai de gând să faci?

—Eu!? Uite ce-i, Fiona, doar nu-ți închipui că...

—Nu, sigur că nu. Dar trebuie să existe un responsabil.

—E Jimmy Daniels. Se ocupa de vite. L-am împrumutat familiei Gillespie într-un moment când nu le ajungeau muncitorii, iar ei l-au păstrat la Pennington.

—Ești sigur că el...

—Da, el și Bessie trăiau împreună de mai multă vreme.

—Dar atunci de ce nu...? Of, nu pricep și pace!

—De ce nu sunt căsătoriți și nu trăiesc împreună într-o căsuță cu flori la poartă, ca doi englezi veritabili? Dar, scumpa mea Fiona, suntem în mijlocul Australiei, într-o regiune semi-deșertică, și avem de-a face cu oameni care n-au cunoscut decât de puțină vreme binefacerile civilizației. Integrarea lor e pe drumul cel bun, dar va mai dura încă multă vreme. Te deranjează că Bessie nu-i măritată, asta-i problema?

—Nu sunt o mic-burgheză rigidă, cum pari să crezi. Am văzut eu altele, și mai și. Dacă mă deranjează ceva, e faptul că Bessie își face griji— este evident. Și cred că are motive. Steve reflectă o clipă.

—Să fie din cauză că Jimmy e tot la Gillespie?

—Ce idee genială! articula Fiona, pe un ton acid. Nu-i normal ca o femeie în starea ei să-și dorească soțul aproape?

—De unde să știu eu? replică Steve, șugubăț.

Văzând-o pe Fiona împurpurându-se de furie, continuă grăbit:

—Liniștește-te! Femeile astea știu dintotdeauna că bărbații trebuie să meargă acolo unde se poate câștiga o pâine. Despărțirile li se par inevitabile și, de aceea, aproape normale.

—Și de ce Jimmy Daniels nu și-ar putea câștiga pâinea tot aici?

—Nu asta-i problema, crede-mă. Ia adu-mi înapoi salcia aia plângăreață.

În cinci minute, Steve scoase adevărul de la ea. Bessie n-avea nimic împotriva plecării lui Jimmy, dar nu-i putea ierta faptul că nu răspunsese la scrisoarea care-i anunța vestea cea bună.

—Știi să scrii, Bessie?

—Da, stăpâne, răspunse aborigena cu mândrie, și Jimmy la fel. A fost la școala misionarilor.

—Așa ți-a spus el?

—Da, stăpâne.

—Cred că-ncep să mă lămuresc, zise Steve, după ce-o trimise pe Bessie înapoi la treabă. Îl sună pe Mark Gillespie și avu o lungă discuție cu el. Închise telefonul. După puțin, sună Mark.

—Zici că... sigur că nu... Nu știa nimic?... vrea să se-ntoarcă imediat... Bine.

Urmă un interminabil schimb de păreri despre vite, nutreț și potcoave.

—A pornit deja înapoi, anunță Steve, închizând telefonul.

—Cine?

—Jimmy, cine altul? Habar n-avea. E nebun de bucurie.

—Dar scrisoarea...

—Jimmy nu știe să citească. Îmi închipuisem asta. I-o fi tras lui Bessie povestea asta cu școala misionarilor ca să se dea mare în fața ei.

—Și ce va gândi ea când va afla adevărul?

—Probabil se va simți cât se poate de superioară.

—Bietul Jimmy!

—Nu-ți fă probleme! în euforia căsătoriei, vor uita repede povestea asta.

Văzând mirarea Fionei, el adăugă:

—Da, am fixat chiar și data. Preotul Deșertului tocmai era la familia Gillespie. L-am rugat pe Mark să ni-l trimită săptămâna viitoare.

—Oh! suspină Fiona, încântată. Deja se gândea să-i telefoneze Florei MacDougall și să-i ceară o rețetă de tort al miresei.

La fermă fu o explozie de bucurie. Lacrimile lui Bessie secară pe loc.

—Dac-aș fi știut, Ma'am, în loc să cumpăr scutece, aș fi luat rochia aceea frumoasă, pe care matale...

—Care rochie frumoasă? Fiona uitase de rochia charleston, sau cel puțin se gândea la ea cu o anumită detașare. Dar pentru Bessie era „rochia vieții ei”.

—Oh! Rozul ăla... și atâția franjuri. Ce mai rochie de nuntă! Fiona o privea surâzând. Sosi Jimmy. Sosi și Preotul Deșertului. Fiona făcu un tort minunat. Iar Bessie se mărită în faimoasa rochie charleston, roz fucsia, cu franjuri...

Fiona ar mai fi putut s-o poarte la Balul Curselor, dacă n-ar fi cedat cusăturile în anumite locuri... și asta în mod ireparabil.

—Camioneta poștelor! trâmbiță Roger, de la biroul lui, a doua zi după nuntă.

—Un pachet pentru domnișoara F. Smith! anunță șoferul. De la firma David Jones! Fiona pipăi pachetul cu nespusă uimire. David Jones! Roger îi vorbise, odată, de un magazin cu acest nume, aflat la Sydney. Dar...

—Nu-l deschizi? sugeră o voce, în spatele ei.

Steve Manning se apropiase, fără să-l audă. Sfoară. Scotch. Hârtie de împachetat. Carton. Valuri de hârtie de mătase. O rochie de seară. Albă, cu mici flori argintii și o centură asortată. Într-un pachet separat, o pereche de pantofi de bal. O toaletă încântătoare!

—Sper că ți-s pe măsură? întrebă Steve, cu vocea morocănoasă.

—Tu ai comandat pachetul?

—Cine altul?

—Dar de ce?

—Ce întrebare! E un cadou!

—Nu pot să-l accept!

—Atunci, să spunem că-i o recompensă.

—Mă plătești deja, și destul de bine.

—Plătesc o bucătăreasă, nu o infirmieră. Iar această rochie este o mărturie a... a ceea ce... of, nu-mi găsesc cuvintele.

Cu ochii strălucitori de emoție, Fiona murmură:

—Pentru o voce bolnavă, există întotdeauna pulverizațiile, badijonările și compresele calde...

—Dar pentru o inimă bolnavă, fetițo?

Preț de o clipă, privirile lor se căutară. Pentru o fracțiune de secundă, ea simți dorința irezistibilă de-a se arunca în brațele australianului.

Dar, auzindu-i pe Harold și William jucându-se pe verandă, ea revăzu în minte chipul nepotului său. Fiul Fenellei...și al lui Steve Manning. Acest fiu pe care el refuza să-l recunoască. Cu un imens efort de voință, se stăpâni.

CAPITOLUL 8

Rosie se întoarse la sfârșitul săptămânii. Fu primită călduros. Compatrioții ei aprinseseră focuri de jur împrejurul satului. Puseseră la fript un bou întreg. Apoi,

dansaseră cu toții în hărmălaia instrumentelor lor muzicale tradiționale, punctată de sunetul unui acordeon găsit de unul dintre ei prin gunoaie.

Fiona fusese puțin mirată, văzându-l pe Harold total lipsit de graba de a-și revedea mama adoptivă.

— Nu e copilul ei, spuse Steve, răsucindu-și o țigară. În schimb, acum ar fi o întregă dramă dac-am încerca să-l smulgem de lângă Bill. Sunt ca două degete ale aceleiași mâini.

—Dar anul viitor, îndrăzni Fiona cu o voce ezitantă, când William va merge la școală...?

—Mă întreb dacă n-ar trebui să mai amân trimiterea lui la colegiu. E încă destul de tânăr.

—Harold s-ar bucura s-audă așa o veste.

—Nu-i musai să-i despărțim.

—Adică...vrei să-l trimiți și pe Harold la colegiu?

—Sigur. E un băiat care promite. Sunt convins că se va descurca. Dar va fi pustiu aici fără ei, Fiona, nu crezi? Întrebă el, pe un ton ciudat.

Fiona se înroși toată și nu răspunse nimic.

Într-o zi, când Mark Gillespie venise să se sfătuiască cu Roger asupra unui bilanț, îi propusese lui Steve să-i împrumute micuțul lui avion Cessna, pentru a o duce pe Fiona să facă un tur pe deasupra golfului, acolo unde crocodilii se lăfaie la soare.

—Știi să pilotezi un avion? Întrebă Fiona, neliniștită.

—Bondărașul ăsta era al lui, zise Mark. Mi l-a vândut înaintea călătoriei lui la Londra.

—Ai cuteza să-ți încredințezi viața în mâinile mele, Fiona?

În pofida perspectivei puțin ispititoare a crocodililor, Fiona murea de dorința de-a cunoaște ceva mai bine districtul, așa că acceptă fără să ezite.

În timp ce Mark și Roger s-au închis în birou, ca să lucreze, Fiona își luă zborul împreună cu patronul.

—Va trebui să-mi cumpăr un alt avion, la un moment dat, spuse Steve. În zona asta, e indispensabil.

Zburau sub un cer de un albastru intens, într-o lumină orbitoare.

Era pasionant să descoperi de sus uimitoarele ondulații de gresie roșcată, urmate de stânci uriașe, adunate în enorme grohotișuri, apoi un deșert brăzdat de albiile unor râuri complet secate.

Trecură pe deasupra apelor albastre ale golfului, aproape atingându-le. Fiona își ținu răsuflarea, văzând oribilele reptile anunțate de Mark Gillespie tăvălindu-se

la soare, pe mal. La întoarcere, zăriră canguri, tauri, cămile, câini Dingo arătând ca niște mari vulpi roșcate.

Steve îi explică ce flagel îngrozitor erau acești Dingo în regiunile unde se creșteau oi. Din cauza lor, milioane de oi merinos erau închise în țarcuri păzite cu grijă de câini.

— Din fericire, fac mult mai puține pagube printre vite, pentru că se tem de coarnele și de copitele lor. În schimb, îi atacă bucuroși pe canguri. Dingo este un adevărat ucigaș. Își înfinge dinții în carotida animalului, care moare în câteva minute. Să crești oi aici ar însemna să fii pregătit pentru un masacru.

Această expediție îi sporise Fionei dorința de-a cunoaște mai bine acest ținut atât de curios, în ziua în care Bill și Harold o anunțară că Steve îi ducea să vadă o parte din cirezile sale, reunindu-se cu cireada unui alt ranch, pentru a porni împreună pe drumul abatorului, nu se putu împiedica să-i roage s-o ia și pe ea.

—Te previn, Fiona, c-o să fie mult zgomot și mult praf. Iar acești văcari liniștiți, pe care-i admiri atât de mult - n-are rost să protestezi, știu să-ți citesc în ochi— se transformă în niște diavoli răgușiți și cu un limbaj destul de puțin pieptănat!

—Dacă nu mă vreți cu voi... murmură ea.

—N-am zis asta! exclamă el. Era evident că și el ținea ca ea să vină, tot atât cât își dorea Fiona să-l însoțească. Se priviră câteva clipe, cu o ușoară stânjeneală, camuflată repede de un hohot de râs.

—În orice caz, să nu spui că nu ți-am zis! Nu va fi o excursie de plăcere!

Aflând că Fiona va merge cu ei, văcarii aranjară, dimpotrivă, să fie o excursie de plăcere, și o primiră ca pe o prințesă. N-o lăsară nici măcar să pregătească ea mâncarea. Luară masa în locul unde trebuiau să se întâlnească cele două cirezi. Meniul nu era grozav, dar copiii, hămesiți, îl apreciară: era compus din felii groase de piept de vită fiert, cartofi copti în spuză și o minunată tartă de căpșuni coaptă sub cenușă, de care nu s-ar fi dezis nici un maestru bucătar, totul stropit cu un ceai tare.

După acest festin, în timp ce călăreții și câinii încercau să dirijeze vitele, Steve le arată copiilor cealaltă cireada, care venea spre ei. Din precauție, își instalase echipa pe o înălțime de unde se putea observa cu ușurință galopul greoi al animalelor uriașe, copitele lor puternice ridicând nori de pulbere roșiatică. Văcarii păreau foarte în largul lor, pe caii galopând o dată cu turma.

—De fapt, explică Steve, ei sunt cât se poate de atenți. Animalele astea sunt capricioase și reacțiile lor nu sunt întotdeauna previzibile.

— Cum sunt, Jeff? îl întrebă el pe un călăreț care tocmai trecea prin fața lor.

— Nervoase, Steve. Știi cum e...

—Și încă cum, suspină acesta. Uneori, poți să treci printre ele cu o mașină de pompieri duduind din sirene, și să nu ridice nici măcar capul. Alteori, e destul zăngănitul unui pinten, ca să înceapă necazurile. În sfârșit, să sperăm că nu va fi nici o busculadă. În câteva minute, poți să pierzi o grămadă de vite. Și te arde la buzunar, credeți-mă. Dar, deocamdată, s-ar părea că n-avem probleme...

Abia pronunțase Steve aceste cuvinte, când panica, atât de temută, se produse. Norii de pulbere ascundeau aproape complet vitele, ale căror copite începură să izbească pământul cu zgomot de tunet. Cireada, înnebunită, devie de pe pistă. Foarte repede, văcarii experimentați, ajutați de câini, reușiră să readucă situația la normal. Totul se derulase atât de repede, încât Fiona n-apucase să-și dea seama de ceea ce se-ntâmplă. Resimți o durere ascuțită, se pomeni brusc trasă deoparte și ridicată de niște brațe viguroase. Când deschise ochii, era așezată ceva mai departe, sprijinită de brațele reconfortante ale lui Steve. Bill și Harold, care se feriseră la timp, se apropiară de ea cu o expresie neliniștită.

—Cum îți spuneam mai înainte, murmură Steve, alb ca dinții, a fost de-ajuns un zăngănit de pinten, probabil. Animalele erau nervoase. N-au fost pagube în cireada. Dar dumneata ai o rană la picior...

—Nu-i decât o zgârietură, rectifică Fiona.

—Puteai să fi fost sfâșiată până la os.

—Sângerează, șopti Harold, cu o voce gătuită.

Două lacrimi mari curgeau pe obrajii palizi ai lui Bill. Nu, așa ceva nu se poate... Bill să plângă din cauza ei?

—Mi-a intrat praf în ochi, spuse repede copilul. E bine, Mismif?

—Va trebui să te ducem înapoi, spuse Steve, la fel de palid, aplecându-se asupra răni. obrazul său îl atinse pe al Fionei.

—Dar e un nimic!

—Voi chema Medicul Zburător sau voi cere Avionul Sanitar.

—Mai bine, caută-mi o ceașcă de ceai. Te asigur că-i destul.

—Ești vaccinată împotriva tetanosului, Fiona?

—Da.

—Ei, asta mă mai liniștește.

—Niciodată n-am mai văzut atâta gălăgie pentru o simplă zgârietură. Uite.

Cu batista, curăță plaga destul de superficială, care încetă foarte repede să mai sângereze. Ceva mai liniștit, Steve continua, totuși, să se arate plin de grijă pentru tânără.

—Ne întoarcem, spuse el, autoritar. Fără să-i asculte protestele, o ridică în brațe și o duse până la jeep. Ajunși la „Capătul Lumii”, veghe el însuși la

dezinfectarea răni și la pansarea ei. Argumentele lui Roger și implorările rănitei reușiră, până la urmă, să-l convingă să nu mai cheme A.S. sau M.Z.

—Știți, spuse Steve, pe post de scuză, ar fi o catastrofă dacă această tânără persoană ne-ar lăsa baltă.

—Nu-ți fă probleme pentru mine, mi-e bine. Lasă-mă să mă duc la bucătărie, trebuie să pregătesc masa.

—Ai o scrisoare, Fee, o anunță Roger. Dumnezeu, numai să nu poarte ștampila poștei din Heatherfell!

—E din Canada! adăugă contabilul.

—Ah! Fiona se opri, ținută de privirea albastră a lui Steve, din care dispăruseră grija și tandrețea de mai înainte, înlocuite de răceală și reproș.

Luă scrisoarea și văzu că era, în pofida ștampilei, de la Graham. Cu privirea în gol, fu cuprinsă de gânduri. N-avea să rămână aici la nesfârșit. William îi aparținea tatălui său, tot așa cum ea îi aparținea bărbatului pe care îl iubea.

Bărbatul pe-care-l iubea?

—De ce nu deschizi scrisoarea, Fiona? întrebă Steve, care nu încetase să-o privească. Privindu-te, îmi vine să cred că-i importantă pentru tine.

—Asta nu te privește deloc, răspunse ea cu arțag. Faptul că dumneata ești patronul și eu angajata...

—Ce mai vorbe mari! Gata cu prostiile!

—Patronul trebuie să le știe pe toate, nu? Ești un adevărat despot! Trăim, totuși, într-o țară în care toți oamenii sunt considerați egali. Am auzit de prea multe ori chestia asta! Și ai pretenția să cunoști conținutul unei scrisori!

—Dar n-am spus așa ceva, ce naiba! răspunse el, trecându-și mâna prin păr.

Rușinată de izbucnirea ei, Fiona roși toată. Fără să mai spună nimic, o porni în fugă pe scări, să-și citească scrisoarea în cameră. Cina putea să aștepte!

Graham o punea la curent cu toate amănuntele culturilor de la Maubuisson. Numele lui Kirsty revenea aproape în fiecare rând. Apoi, trecu la subiectul „el și Fiona”, insistând ca fata să se hotărască cât mai repede. Se va întoarce ea la Heatherfell sau va veni el, așa cum promisese, în Australia?

Partea cu „așa cum promisese” o puse pe gânduri pe Fiona. Graham era un bărbat cinstit, un om de onoare. Pentru el, promisiunea dată era datorie curată!

Și, de ce-ar încerca să citească printre rânduri? Scrisoarea era plină de afecțiune și de căldură. Se termina așa: „Draga mea, noi nu mai putem continua astfel...”

Noi? Noi? Desigur, Graham și ea. Relația lor ajunsese într-un impas. Sigur că trebuia luată o hotărâre. De ce acest „noi” îi dădea dureri de cap?

„Astăzi, Kirsty și cu mine...” „Pentru săptămâna viitoare, Kirsty crede că...”

Kirsty și iar Kirsty! Așezată pe pat, Fiona contempla cu privirea pierdută laguna strălucind în mijlocul câmpiei violacee, cu iarba vălurită de vânt. Kirsty. Kirsty și, Graham...

—Mismif? Era Bill, iar Harold îl urma.

—Mismif, spuse Bill, cu un aer războinic și indignat, ne e foame! În sat au oase afumate. Putem să mergem acolo?

—Nu, răspunse hotărât Fiona, ridicându-se. O să mâncați aici... și-o s-aveți tocană, ca toți ceilalți. Ajunsă la piciorul scării, îl auzi pe micuț cum protestează:

—Fiona nu-i prea amabilă azi!

—Fiona nu-i prea amabilă! repetă Harold. Tânăra tresări. De la sosirea lui William la Londra, în urmă cu cinsprezece luni, era pentru prima oară când îi spunea „Fiona”, și nu „Mismif”.

O săptămână mai târziu, singurul subiect de conversație îl reprezentau cursele.

Din ordinul lui Steve, Roger întocmise o listă cu repartitia sarcinilor, în așa fel încât toată lumea să poată trece pe-acolo măcar o bucațică din zi, iar majoritatea să aibă posibilitatea de-a asista la toate festivitățile. La fermă, avea să rămână o echipă foarte restrânsă. Roger făcu în așa fel, încât fiecare să vadă ceea ce-l interesa mai mult. Astfel, pentru văcari nu contau decât cursele. Pentru femei, tarabele cu chiclazuri și balul. Bărbații erau ademiniți de bâlci, iar copiii visau la călușei.

—Și totuși, îi spuse Roger Fionei, departe de urechiușele indiscrete, e o mașinărie huruitoare, cu o muzică țipătoare și niște căluți jerpeliți, cu vopseaua cojită. Mă rog... Câtă vreme nu se dărâmă...!

—Serbarea asta trebuie că necesită o organizare serioasă. Caii de curse vin de foarte departe, nu? Roger o privi surprins, apoi zâmbi.

—După părerea mea, îți faci o părere complet greșită despre cursele de la Maloola. Îți imaginezi jockeyi cu caschete și tunici de mătase, agenți de pariuri și Dumnezeu mai știe ce...

—Păi nu?

—Păi nu-i așa. Asemenea reuniuni au loc în alte orașe, nu în Teritoriul de Nord. La Maloola și la Capătul Lumii e cu totul altceva.

—La Capătul Lumii?

—Cum de nu? Aici vor avea loc cursele de anul viitor. Atunci să vezi muncă! Așteaptă tu numai un an!

Într-un an nu voi mai fi aici, își spuse Fiona. Sau poate voi fi la Sydney, într-o cămăruță mobilată, lângă colegiul lui Bill. Sau, dacă voi fi liniștită în ce-l privește, mă voi întoarce la Graham.

De ce oare ultima frază îi suna atât de fals în urechi? A, da, Kirsty... Kirsty și Graham...

—Toți banii scoși merg la Medicul Zburător sau la Avionul Sanitar, continuă Roger, ambalat. E singurul mijloc de-a-i subvenționa. Toată lumea-i pasionată de cursele astea.

—Cu ce se deosebesc de altele? se interesă Fiona.

—Stai să-ți zic. Și așa află Fiona că, înaintea curselor, treizeci de cai de la Maloola vor fi vânduți la licitație.

—E un spectacol care nu trebuie pierdut. Grăjdari, muncitori agricoli, proprietari, arendași, spectatori: se adună cu toții pentru a face să urce prețul. Fiecare cal este adus și prezentat în cea mai pură tradiție a derby-urilor de pe la voi. Cei mai mulți cai sunt năvăși. Sforăie și dau din copite. Dacă nu ești un călăreț experimentat, mai adăugă el, ai toate șansele să te pomeniți cu zgaibaracele-n sus.

—Pot să pariez că ți s-a întâmplat deja chestia asta, replică Fiona, râzând.

—Da. Anul trecut. Steve conducea licitația, fiindcă la noi aveau loc cursele. La Maloola, va fi Daily Ross. Distras de turuiala lui, uitasem de condiția mea de scrib și de vioiciunea iepei mele. Mă și credeam un cowboy înrăit. Așa că m-am pomenit repede la pământ.

—Nu-i greu pentru un proprietar să dea treizeci de cai? întrebă Fiona.

—Nu sunt dați de tot. Sunt vânduți la licitație, dar numai pentru ziua respectivă. Asta le permite și celor mai calici să concureze. Anul trecut, soțul lui Bessie a luat astfel o murgă, bătrână, cu numai doi dolari. Cel care „cumpără” calul îl înscrie la câte-o cursă, după inspirație și pofta inimii. Când Jimmy a ales proba Cupei, toată lumea a râs. Și-ai să râzi și tu, dar el a câștigat Cravașa de Aur. Zbura murga aia, de parcă mâncase jărat! Iar Steve a câștigat o grămadă de bani cu sporovăială lui, pentru cauza cea bună.

—Patronul mi se pare mai convingător decât orice agent de pariuri, spuse Fiona, cu o anume răceală.

—Astea nu sunt curse oficiale. Nu există pariuri mutuale. Poliția, cel puțin, se străduie să impună această regulă, explică Roger, cu o clipire ironică.

—Mărturisesc că m-așteptam la ceva mai mult lustru!

—Așteaptă și-ai să vezi, promise Roger. Această frază sibilinică o încuraja pe tânără să-și pună un taior din mătase naturală, de culoarea fragilor, absolut încântător. Și nu-i păru rău, când văzu ieșind din mașini, din jeepuri, din camioane și din avioane femei la fel de elegante ca la Ascott.

Steve plecase foarte devreme, pentru a-l ajuta pe Daily Ross, stăpânul de la Maloola, să selecționeze caii.

Ceva mai târziu, Fiona plecă și ea, împreună cu Roger, dar fără William și Harold, care preferaseră camionul cel mare, plin de femei și copii. Când jeepul trecu pe lângă ei, cântau cu toții de răsuna valea. Bessie își pusese rochia charleston, iar pe deasupra— un raglan de Sherlock Holmes. Ceilalți își scosese și ei, din adâncul cuferelor, comorile cumpărate de pe la vânzătorii ambulănți. Copiii purtau, cu toții, aceeași uniformă: șort și tricou. Învelită în hârtie de mătase, rochia de seară a Fionei era așezată într-o cutie din carton. Smokingul din șantung al lui Roger odihnea alături, într-un sac de hârtie.

Până la Maloola erau optzeci de kilometri de drum prost. Dar, dacă Roger era un călăreț cam nevolnic, era, în schimb, un șofer remarcabil.

—Unde au loc cursele? întrebă Fiona.

—Pe pista terenului de aterizare, care are o mie două sute de metri. Daily a pus s-o niveleze, cu ocazia asta. Dar nu există bariere, și caii au tendința să ia curbele cam din scurt, cu riscul de-a ntra în muțime și de a provoca accidente.

—Cine se ocupă de răniți?

—In general, nu există răni grave. Cazurile mai serioase sunt trimise la Minta.

—Acolo unde domnește Miss MacDougall?

—Buna și bătrâna Flora! Trebuie neapărat s-o cunoști! Dar, mă tem că n-o să ai timp acum, decât dacă se-ntâmplă vreun accident, Doamne păzește! N-ai să ai timp nici să respiri, ai să vezi. E o adevărată sărbătoare!

Doamna Rosie îi primi călduros și le oferi câte-o ceașcă de ceai. Ca și celelalte femei, era ultra-elegantă. Viața dură din brusă nu le împiedica pe locuitoarele din regiune să rămână feminine și seducătoare până-n vârful unghiilor.

—Grăbiți-vă! le spuse ea. Licitația trebuie să înceapă.

Trecură pe lângă un padoc, în care Fiona zări câteva tarabe, niște călușei și un grup de vânzători ambulănți. Îi recunoscu pe Jacke și pe Ahmed Afgan, chinuindu-se să instaleze niște jocuri de bălci.

—Lume! Lume! trâmbița Daily Ross în megafonul lui. Licitația începe-acu!

Primul cal se prezintă în galop.

—Ian uitați-vă, domnilor, ce șarg magnific! Are forță cât tractoru' și viteză ca motoru'! Un dolar jumate', domnu' Manning... Trei dolari, domnu' Dove... Care dă mai mult?Până la urmă, calul fu adjudecat pentru suma de douăzeci de dolari. Licitația se desfășură cu repeziciune. Ca și în anul precedent, Jimmy reuși să „cumpere” un cal care nu arăta în nici un fel, iar Steve Manning un alezan pur-sânge. Cei doi bărbați de la se înscriseră pentru Cupă.

După ce mai bău o ceașcă de ceai sub cortul înălțat în acest scop, Fiona o urmă pe Grace Ross la padocul unde se încăleca. I se opri respirația. Spectacolul era incredibil de pitoresc.

Înarmați cu câte-un lasso, jockeyii improvizați grăjdari, ciobani, văcari, proprietari fugăreau caii pe care tocmai îi „cumpăraseră”. Erau îmbrăcați în cele mai năstrușnice feluri: pălării cu borul mare— cei mai mulți, căști de motociclism pentru cei mai precauți, jambiere din piele, pantalori din velur, salopete, șorturi... Steve era absolut splendid, cu caschetă și tunică din mătase purpurie.

—Felicități, Steve! spuse doamna Ross. Ținuta asta e de-un șic nebun! Cine ți-a facut-o? Miss Smith?

—Nu, Grace, răspuse Steve, străduindu-se să-și liniștească armăsarul. O altă doamnă...

—Frumoasă, îmi închipui...

—De bună seamă, răspuse el zâmbind.

—Și, probabil, ea îți va pune pe frunte cununa de lauri a învingătorului.

—Nu-i musai să câștigi, observă Fiona, cu o voce uscată.

—Ai dreptate. Dar dacă, totuși, câștigi? Nu văd nici o cunună de lauri în mâinile tale dalbe...

—Dar nu sunt eu cea care...

—Într-adevăr. Și nu ești nici cea pe care...

—Ce-i ghicitoarea asta? interveni Grace. Câte doamne sunt, cu totul?

—S-ar părea că-i una-n plus! ricana Steve.

—Nu te mai înțeleg defel, drăguță! Ei, dacă-ți vine să te joci de-a Sfinxul..., cred c-ar fi timpul să te-nsori.

Fiona se întrebă care-ar fi reacția gazdei lor dac-ar anunța dintr-o dată: „Dar a mai fost căsătorit. Are și un fiu, care se-ntâmplă să fie și nepotul meu!”

Îi aruncă lui Steve o privire sfidătoare, pe care el i-o întoarse fără pic de ranchiună. A ghicit, fără îndoială, își spuse Fiona. Nu atât rudenia mea cu Bill, cât faptul că mă dau drept o alta!

—Ah! Cred că dintr-o clipă-n alta se va da startul! zise Grace, cu o imperceptibilă stânjeneală, îndepărtându-se.

Fiona ezită o clipă, după care o urmă, fără s-arunce în urmă nici măcar o privire.

—Uite-i! Au pornit! O pălărie cu boruri largi, o caschetă de protecție, niște jambiere din piele și o salopetă trecură prin fața ei ca niște fulgere. Salopeta câștigă.

—Unu— zero pentru Maloola! chiui Daily Ross, care venise să-și întâlnească soția.

—Bill Daley e mecanicul nostru! explică aceasta, încântată.

Între curse, mai erau și alte distracții. Bill și Harold câștigă cursa trăboanțelor. Bill era roata și Harold - hulubele. În timp ce adversarii lor se poticneau - fie mergeau hulubele mai repede decât roțile, fie acestea din urmă, epuizate, cădeau în bot-tandemul de la „Capătul Lumii” câștigă detașat. Mișcările lor erau atât de bine coordonate, încât păreau că-s o singură ființă.

Se anunță o pauză generoasă, pentru masă. Fiona îi urmă pe cei doi Ross, sub cort, pentru a gusta ceva.

—Nu dăm cep la butoiașe decât după ultima cursă, preciza Daily. E mai prudent. Până atunci, nu vă pot oferi decât ceai.

Așa că Fiona bău ceai, pentru a mai stropi cele câteva sandwichuri cu piept de vită. În jurul lor, nu se vorbea decât despre cai, vite, prețuri, ploaie, pășuni și, din nou, despre vite...

Apoi, începu programul de după-amiază. „Capătul Lumii” câștigă următoarele două curse, învingătorii lor fură Dirk, în ținuta lui de văcar, pe care n-o părăsea niciodată, și Ben, soțul lui Ludy.

Daily Ross scoase un șuierat admirativ: Grace și Fiona îi urmăriră privirea și zăriră o necunoscută discutând cu Steve Manning. Suplă, elegantă, brunetă, părea foarte dezinvoltă.

—Sper că Steve nu se va lăsa distras de frumoasa asta! Am pariat ceva bănuți pe el pentru Cupă!

—Pariurile nu sunt autorizate, murmură distrat Fiona, care n-o scăpa din ochi pe frumoasa necunoscută. Daily o privi malițios.

—Tocmai d-aia are grijă sergentul Robins să se afla taman de partea ailantă a padocurilor, la momentul oportun.

—Cine-i tânăra, Daily? întrebă Grace. O fi doamna visurilor lui?

—Nu știu, dar n-aș vrea să-mi pierd bănuții din cauza ei!

În clipa aceea, Steve fu chemat la Pornire. Strânse îndelung mâna tinerei, îi dădu niște instrucțiuni care păreau foarte importante, judecând după expresia lui concentrată, apoi se întoarse și urcă în șa. Călăreții porniră la pas spre linia de Pornire. Din mers, Steve o salută pe tânăra brunetă cu cravașa.

—Mă-ntreb, zise Grace, dacă nu cumva ea i-a cusut tunica. Fiona nu spuse nimic.

—Au pornit! De data asta, era important. Miza era o cravașă de aur.

Cu privirea dintr-o dată împăienjenită de lacrimi, Fiona îi zări pe călăreți aplecându-se pe greabănul cailor, ale căror copite ridicau nori de praf.

—Hai, Steve! o auzi strigând pe frumoasa brunetă.

—Hai, Jimmy! ripostă ea, cu inima strânsă. Accidentul se produse la o cotitură. Caii luară curba atât de strâns încât intrară în mulțime.

În câteva secunde, jumătate dintre cai se pomeniră fără călăreți și terminară cursa singuri. Cealaltă jumătate nu mai era decât o grămadă de picioare, copite, trupuri zvârcolindu-se, tunici sfâșiate, piteni îndoți, de unde se auzea un cor de strigăte, urlete și nechezături.

Fiona ajunse la locul accidentului o dată cu Daily Ross. Steve era teafăr. Văzând primejdia, se lăsase să alunece din șa. El fu cel care făcu ordine în vraștea aceea cumplită. Pe deasupra strigătelor și a gemetelor, se auzea vocea lui liniștitoare.

—N-a murit nimeni. Nimeni n-a fost zdrobit. O mulțime de răniți, dar nimic grav. În timp ce caii speriați erau duși mai departe, Fiona trecu în mijlocul răniților. Cu calm, ca și cum asta ar fi făcut toată viața, începu să-i trieze:

—Fractură: imobilizare și transportare la spital. Șoc ușor: descheiați-i hainele și întindeți-l cu capul în jos, restul acasă. Entorsă: la spital. Traumatism lejer: acasă. Hemoragie venoasă: la spital, dar n-o să aibă nevoie de transfuzie, deja îi revine culoarea. Steve o urma, înregistrându-i cuvintele. Prin mintea ei trecu un gând vag: acum știe că-l înșel de la început, dar nu-mi mai pasă. La urma urmei, fețișoara de mai înainte părea destul de drăguță. William e destul de indiferent ca să nu se oftece când ea mă va înlocui.

—Ei, i-ai trecut pe toți în revistă, spuse Steve. Ești convinsă că tot grupul ăsta poate fi îngrijit aici?

—Da, nu va fi greu să instalăm un post de prim ajutor. Mă ocup eu de asta. Poți, între timp să ai tu grijă de transportul la spital?

—Sigur. încep chiar acum. Ajutată de Grace Ross, Fiona începu prin a culca răniții la căldură și prin a-i calma. Apoi, începu să panseze plăgile, care erau în general superficiale.

—Nu-mi vine, totuși, să cred că un accident atât de spectaculos a putut să facă așa puține victime, șopti Grace. Slavă Domnului! Sunt de-a dreptul fericită și pentru că nu trebuie să anulăm balul: n-a fost atât de grav. La urma-urmei, avem nevoie de fondurile acelea... și-apoi, am o rochie nouă... Violetă, din lame aurit...

—A mea, îi răspunse Fiona, distrată, e albă, cu flori argintii.

—Ai să fii regina balului, o asigură Grace. Dar, o oră mai târziu, Fiona stătea chiar în fața Florei MacDougall, îmbrăcată auster și cu bonetă albă pe cap.

Cum ajunsese aici? Steve revenise cât se poate de repede de la spitalul din Minta. Infirmiera, le povestise el, era singură și fără ajutor. Cereea de îndată sprijinul surorii Smith.

—Jocul tău a cam intrat la apă! îi spusese Steve, pe drum.

—N-aș numi asta „un joc”, replicase Fiona, nervoasă.

—De fapt, te mirosisem încă de la venire.

—Ești tare, domnule Sherlock Manning!

—Nici nu era nevoie să fiu detectiv. Era clar ca bună ziua!

—O să-mi spui altădată! i-o tăiase ea, sec.

—De altfel, iată-ne ajunși la spital. După ce-ți termini treaba aici, dă un telefon la „Capătul Lumii”. O să vin să te iau. Și facem atunci „reconstituirea”,- da?

—Îmi pare... îmi pare rău pentru rochie, bâlbâi Fiona, în șoaptă, coborând din mașină. Rochia pe care... pe care mi-ai oferit-o pentru bal...

—Poate fi de folos cu altă ocazie, îi răspunse el. Nu cumva tinerele preferă să se căsătorească îmbrăcate în alb?... Sau să fie prea târziu pentru „alb”, Fiona?

CAPITOLUL 9

În orele, zilele, ba chiar săptămânile care urmau, Fiona n-avu timpul să se gândească prea mult la cuvintele sibilinice ale lui Steve Manning: „Sau e prea târziu ca să te măriți în alb, Fiona?”. Ce însemnau toate acestea, spuse de-un bărbat care, dacă stătea să se gândească mai bine, avea atâtea să-și reproșeze?

La spital, trebui să pună la bătaie toate calitățile unei infirmiere: putere de muncă, tact, disciplină, discreție, autoritate... cu zâmbetul pe buze, răbdare, îndemânare, modestie. Pe scurt, trebui să aplice toate „poruncile” profesiei.

Trată și pansă fracturi, entorse și hemoragii. Dar asistenta-șefa era încă și mai meticuloasă și mai atentă în realitate decât îi păruse prin telefon. Câțiva răniți fură repartizați la un alt spital, după o săptămână.

După plecarea lor, Fiona începu să se gândească, și ea, la întoarcere. Asistenta șefă consimți, în cele din urmă. Deși ar fi dorit s-o mai rețină. Această femeie era de-o discreție remarcabilă. Nici măcar o dată, în cursul șederii Fionei, nu făcu nici o aluzie la statutul tinerei femei. Și totuși, pentru o infirmieră cu experiența sa, era clar că Fiona nu era o novice. De altfel, de câte ori era nevoie de un ajutor competent, Fiona nu se feri să-și arate competența.

Două săptămâni mai târziu, era încă acolo. Le sosi o urgență: pleurezie. Imediat după sosirea pacientului, Fiona și asistenta șefă se consultară și se înțeleseră din priviri.

—Nu pot să respir, horcăi bolnavul, unul dintre vâcarii care nu reușise să contacteze nici Medicul Zburător, nici Avionul Sanitar. Trag nădejde să mă ajutați!

—Fii fără grijă, îl asigură asistenta șefă, făcându-i un semn imperceptibil Fionei. Aceasta plecă să-i telefoneze lui Peter Giddings.

—Care sunt simptomele, Fiona? Din ziua accidentului, medicul revenise de mai multe ori la Minta. În afara serviciului, se obișnuiseră să-și spună pe nume.

—O pleurezie, Peter. Trebuie intervenit de urgență.

—Vin cât pot de repede. Și se țin de cuvânt. Fu acolo în mai puțin de o oră. Și, încă o oră mai puizată după o puncție dureroasă, dar scăpase de senzația de sufocare. Ocupată cu alte treburi, asistenta șefă îl lăsă în grija Fionei, care se descurcă de minune.

—Ajutorul tău e foarte prețios, Fiona, spuse Peter, zâmbindu-i prietenos.

În acea seară, asistenta o întrebă pe Fiona dacă nu se gândește să rămână la Minta.

—Ceea ce faci tu la „Capătul Lumii” nu-i tocmai meseria ta, nu? Îmi cer scuze dacă sunt indiscretă...

—Nu, nu-i vorba de indiscreție. De altfel, ai dreptate. Dar... îmi pare rău, trebuie să refuz propunerea ta.

—Nu-ți place să lucrezi în spital?

—Ba da! aproape că strigă Fiona. Însă datoria îmi cere să mă întorc la fermă.

—Îți doresc noroc micuțo. Îl meriți. Dar, dacă tu nu vrei să rămâi, ai putea, cel puțin, să-mi recomanzi vreo tânără pe care s-o instruiesc ca infirmieră? Am mare nevoie de un ajutor. Ultima care a încercat, Jinny, n-a prea făcut purici pe aici. N-avea în minte decât bărbați și zorzoane.

După ce se gândi puțin, Fiona își aminti de Pammie, sora mai mică a lui Bessie, o fată retrasă și liniștită, foarte devotată.

—S-ar putea să-ți găsesc pe cineva...

—Grozav! Vorbește-i mai ales de șortul alb și de bonețica apretată! Uniforma le încântă cel mai tare.

—Dar, după părerea mea, ai avea mai degrabă nevoie de-o persoană calificată.

—Trag nădejde să vină una. Doctorul Giddings a făcut o cerere la Serviciul Sanitar din Darwin. Până una-alta, îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul pe care ni l-ai dat...

Dar, de ce cei de la „Capătul Lumii” se arătau atât de nerecunoscători față de bucătăreasa lor? Ar fi putut măcar să telefoneze la spital și să mai ceară vești. Nimeni de la ranch nu sună. Poate că nici nu-și dăduseră seama de absența ei...

Cu siguranță, Fiona nu se așteptase la nimic din partea lui Steve Manning. O făcuse să înțeleagă că următoarea lor conversație nu va fi foarte plăcută...

Dar Roger? Fusese sigură că Roger se va interesa de ea. Că va da măcar un telefon, s-o întrebe ce mai face... Și văcarii, care-i apreciau atât și mâncarea, și șorțulețul? Și William? Și-ar fi dorit așa mult să-i audă vocea, plângându-se indignat că Roger gătește prost și chemând-o acasă!

Dar, la Minta, telefonul nu sunase decât ca să anunțe sosirea unor răniți sau a unor bolnavi, din fericire— cazuri care nu necesitau prezența permanentă a lui Peter Giddings.

Nu că medicul s-ar fi lăsat prea mult rugat să vină. La drept vorbind, de când Fiona era acolo, își găsea de treabă la spital chiar și când nu era solicitat. Și era atât de atent, încât Fionei nu-i fu greu să-și dea seama că el ardea de nerăbdare să-i pună o întrebare... cu răspuns delicat.

Of, Doamne! complicată mai era viața. Ar fi vrut să... Dar nici nu mai știa exact ce voia. Într-o seară, asistenta șefa o strigă:

—Fiona, la telefon! În sfârșit, o căuta cineva! Inima începu să-i bată mai tare. Sigur era Roger. Nu putea să fie...Nu, ar fi fost prea frumos...

—Mismif? se auzi vocea lui William, de la celălalt capăt al firului.

—Da, eu sunt, dragul meu.

—„Dumnealui" m-a pus să-ți telefonez.

—Care „dumnealui", Bill?

—Steve.

—Ei bine, Bill, de ce nu spui așa? Nu-i politicos să spui „dumnealui".

—Da, da, răspunse Bill. Am telefonat. Părea de-a dreptul ușurat că s-a achitat de-o sarcină! Deci îi telefonase fiindcă fusese pus s-o facă!

—Îți mulțumesc pentru telefon. Fu un moment de tăcere.

—Cum îți merge? întrebă Fiona.

—Foarte bine, mulțumesc. Te întorci?

—Bineînțeles.

—Știam.

—Cum de știai?

—Hainele tale sunt tot aici. Deci, te întorci.

—Îți place mâncarea?

—Da! Vocea băiatului era parcă prea entuziastă...

—Bill, spuse Fiona, cu severitate în glas, doar n-o să-mi spui că te duci să mănânci în sat!

—Da de unde! Eu și Harold mănâncă aici.

—„Harold și cu mine mâncăm aici!”, îl corectă Fiona.

—E mult mai bine decât la Rosie...

—Aha! Alt moment de tăcere.

—Asta-i tot ce voiai să-mi spui? întrebă Fiona, cu amărăciune în glas.

—Nu. Speră, timp de câteva secunde, că băiețelul va spune, timid: „întoarce-te, Fiona. Mi-e dor de tine.” Dar, nu...

—Bessie tre să vină la spital, la Minta. O să facă un bebeluș.

—Ei bine, nu mă miră.

—Eu și Harold... nu, Harold și cu mine nu vrem să pățească ceva. Și nici bebelușul să aibă vreun picior rupt, sau gâtul strâmb, sau...

—Nu-i nici un pericol, dragul meu.

—Atunci, de ce-o trimit la spital?

—Fiindcă... fiindcă... Bill, nu vrei să mi-1 dai la telefon pe domnul Manning? Copilul puse receptorul jos și-1 strigă pe Steve ca din gură de șarpe. Fiona auzi pașii grăbiți ai australianului.

—Bună, Fiona..

—Bună seara. Urmă un moment de tăcere și mai apăsător decât precedentele.

—Te... vă întrebați, desigur, când mă întorc.

—Eu, personal, câtuși de puțin. Dar cred că Roger se întreabă. Îi strici bilanțurile. Se împlinesc trei săptămâni de când ai dezertat de la bucătărie, îți amintești?

—Acesta este singurul reproș? îngăimă ea.

—Vezi altul? Din nou tăcere. Fiona era plină de curiozitate și de resentimente.

—Am, am fost reținută aici, sfârși ea.

—Așa?

—Și vă rog să nu credeți că am întârziat dinadins întoarcerea mea pentru a evita explicațiile cu care m-ați amenințat.

—Dacă spui tu, atunci te cred!

—Mai am ceva să vă spun.

—Te-ascult.

—E în legătură cu băiatul.

—Ce-i?

—Nu cred că-1 supravegheați îndeajuns.

—Ce spui tu acolo?

—Da. Vorbește stricat, ca aborigenii.

—La vârsta lui, nu mi se pare ceva grav.

—Trebuie neapărat să-1 corecți, altfel se învață așa. Și vă asigur, domnule, că va fi dificil să-1 dezvățați mai târziu.

—Haida, Mismif, n-ai nici un motiv să fii îngrijorată.

—N-am terminat. Bill mi-a spus ceva de Bessie.

—Da, Peter Giddings o trimite la Minta. Se teme ca nașterea să nu fie prematură, și cum e prima...

—Domnule, în calitate de., de..

—De?

—De tutore al lui Bill, trebuie să stați de vorbă cu el. Ca de la bărbat la bărbat. Ar fi trebuit să spună „ca de la tată la fiu”.

—Sunt chestiuni legate de... de viață, continuă ea, încurcată. M-a întrebat dacă o duc pe Bessie la spital fiindcă ar avea copilul vreun picior rupt sau gâtul strâmb. Alo, domnule, nu-i nimic de râs. Ba chiar problema e foarte serioasă.

—Și ce-ar trebui să fac, după părerea ta? Ce-ar trebui să facă un tată adevărat, gândi Fiona.

—Să-i explicați. Ca pentru vârsta lui, se înțelege.

—Bine. Ai vreo carte cu sfaturi? Dar, ce prostiesă te-ntreb asta! Doar ești bucătăreasă, nu infirmieră! Dacă nu mai ai și altceva să-mi spui, la revedere!

Și închise telefonul. A doua zi, urma să plece. Chiar îl rugase pe Peter Giddings s-o lase la „Capătul Lumii”.

—Voi încerca să vorbesc cu Pammie, promise ea asistentei-șefe. Nu cred c-o să trebuiască prea multă muncă de lămurire, având în vedere că sora ei va fi adusă aici, la spital, să nască. A doua zi, dis-de-dimineată, Bessie fu adusă chiar de Medicul Zburător.

—Recomand supravegherea permanentă. E însoțită de sora ei, care-mi pare demnă de încredere... A, Fiona, am și niște instrucțiuni pentru tine.

Fiona ridică privirea.

—Steve ți-a cerut să rămâi aici până la naștere. Din partea mea, nu pot decât să mă bucur.

—Și dintr-a mea, adăugă asistenta.

—Atunci mă bucur și eu, murmură Fiona, simțindu-se singură, abandonată și inutilă... Câteva zile mai târziu, Peter reluă subiectul delicat. Medicul se pregătea să plece.

—Aici te simți ca acasă, nu, Fiona?

—Dd...a.

—Sunt foarte bucuros să văd că nu te grăbești să te întorci la „Capătul Lumii”.

—Da?

—De fapt, eu aș prefera să nu te mai întorci acolo deloc! Vrei să fii soția mea?

—O, Peter! suspină ea.

—Ascultă, știu ce gândești. E adevărat că femeile sunt puține în acest district. Dar, crede-mă, te rog, că te-aș fi remarcat și într-un oraș cu un milion de locuitori și...Fiona îl privi drept în ochi.

—Voi fi sinceră cu tine, Peter. Sunt... sunt logodită.

—Aici?

—Nu, acasă, în Scoția. E greu să-mi iau cuvântul înapoi. Ar trebui ca și el să se răzgândească.

—Da, desigur, spuse Peter, mângâind-o ușor pe păr.

De ce oare acest gest de camaraderie i-l aminti dintr-o dată pe Graham? Dacă stătea să se gândească bine, Peter și Graham aveau multe în comun. Erau amândoi drăguți, fermecători chiar, și demni de încredere. Oare ce simțea ea pentru Graham era aceeași prietenie afectuoasă pe care-o avea pentru Peter? Să-și ofere întreaga sa viață pentru acest sentiment?

Și apoi, datorită îi cerea să rămână alături de William și să vegheze ca Steve Manning să se ocupe de băiat și să-i legalizeze situația.

—Te vei mai gândi la propunerea mea, nu, Fiona? întrebă medicul, privind-o cu atenție.

—Promit, îi răspunde, făcându-i un semn de rămas bun.

La spital, Bessie stătea așezată pe pat, plină de importanță. Dar nu era nimic față de Pammie, mândră până-n vârful unghiilor de noua ei însărcinare.

—Cred c-o să meargă, șopti asistenta. A, Fiona, chiar voiam să-ți spun... Peter a obținut aprobarea de-a-mi fi trimisă o infirmieră din Darwin. Va sosi aici mâine. Așadar, ești liberă. Fapt care n-o să mă împiedice să te regret.

Ce-ar mai fi putut să spună? Instrucțiunile lui Steve nu mai erau valabile. Bessie rămânea pe mâini bune. Peter Giddings era lămurit. Aici, totul urma să fie în regulă.

—Mulțumesc, domnișoară, șopti Fiona.Ar fi putut telefona la „Capătul Lumii”, să ceară o mașină. Dar, jignită de nepăsarea celor de la fermă, preferă să caute altă soluție. Avu noroc să găsească un agent de asigurări care trebuia să ajungă acolo.Fiona voia să-l ia pe Steve prin surprindere și să descopere misterele care păreau să plutească la „Capătul Lumii”. De ce oare nimeni de-acolo nu părea să sesizeze absența ei? De ce nimănui nu-i pasase? De ce nici măcar Roger nu-i dăduse barem un telefon? Cine făcea de mâncare, în lipsa ei?

Călătoria fu fără peripeții. Domnul Sherwood, agentul de asigurări, fu un tovarăș de drum foarte plăcut.

Dar Fiona stătea ca pe ghimpi. Abia aștepta să se vadă la fermă. Nici nu ajunseră bine, că-l văzu pe Roger în curte.

—E contabilul, murmură ea, distrată.

—Perfect, răspunse Sherwood. Țasta-i omul meu. Hai să oprim, vreau să vorbesc neapărat cu el. După aceea, te las chiar în fața casei...

Dar Fiona coborâse deja și alerga încolo. Intră în hol, gâfâind încă.

Nici un zgomot. Nimeni. Dar mirosul... un miros atât de plăcut, că-ți lăsa gura apă... Nici când o mâncare făcută de ea nu miroșise așa de bine. Cum de făcuse Roger progrese atât de uimitoare?

Punându-și toate aceste întrebări, și multe altele, Fiona deschise ușa bucătăriei. Și văzu acolo... o prăjitură „baba”, tarte, pișcoturi și briose și...

...aplecată asupra mesei, o tânără frumoasă și îmbujorată, frământând aluatul de pâine. De unde-o cunoștea? Unde-o întâlnește...? A! Da! Sigur, la Maloola! Era bruneta aceea elegantă, cu care Steve vorbise îndelung... Dar, ce căuta aici?...

Tânăra ridică privirea și surâse. Fiona zâmbi și ea, dar fără tragere de inimă.

— Ei! Ai venit, Fiona? auzi o voce în spatele său. Vocea lui Steve. Să fac prezentările. Miss Smith, ți-o prezint pe... Miss Smith!

CAPITOLUL 10

Miss Smith ar fi trebuit să fi ajuns, deja, de câteva săptămâni— îi explică Steve Fionei. Din nefericire, a fost silită să întârzie...

Acest „din nefericire” era plin de semnificații, își spuse Fiona, gândindu-se la crochete și la puddingul de Yorkshire, tari ca piatra, la prăjiturile necrescute și la feliile de pâine prăjită, întotdeauna arse.

—Steve mi-a povestit cum te-ai descurcat, domnișoară. Nu pot decât să admir o infirmieră care a reușit să se recalifice atât de repede.

Recalificare, își spuse Fiona, era un cuvânt mult prea blând pentru toate rateurile ei culinare!

—Neprimind nici un răspuns la scrisoarea prin care îmi anunțam întârzierea, continuă Miss Smith, am conchis că nu mai este nevoie de mine. Absolut din întâmplare, mă aflam la Maloola în ziua curselor. Auzind vorbindu-se despre Steve, și dorind în continuare să plec de la „Pădurea spânzuratului”, l-am întrebat dacă nu cumva postul mai este vacant. Mi-a răspuns că da. Nu mi-a trebuit mult timp să mă hotărâsc, termină ea, cu un râs fericit.

—Și s-ar zice că nu-ți pare rău, zîmbi Steve.

—Nici mie și nici... Și nici altcuiva, își spuse Fiona în gând. Cu o voce albă, îi explică lui Steve că venise împreună cu agentul de asigurări.

—După ce va termina cu Roger, îl aștept la mine-n birou. Dacă faci un ceai pentru Miss Smith, Marion, fă și pentru noi.

După care, dispăru fără să arunce vreo privire în urmă. Primirea lui fusese de-a dreptul glacială. Miss Smith, dinspre partea ei, părea în al nouălea cer. Are și motive, gândi Fiona. „Capătul Lumii” era un ranch foarte important. Care femeie tânără nu s-ar visa stăpâna lui? Dar adevărata problemă e Bill. Sunt de acord să-l părăsesc în mâinile tatălui său, dar mai întâi aş vrea să mă asigur că această Miss Smith îi va putea fi ca o mamă.

În acest timp, cu gesturi rapide și precise, noua bucătăreasă pregătise un platou.

—Mă întorc imediat, spuse ea, ducându-l în biroul lui Steve.

Rămasă singură, Fiona făcu turul bucătăriei. Totul era în perfectă ordine și lucea de curățenie. Pe lângă prăjiturile zărite mai înainte, mai observă una, un tort enorm, a cărui glazură era ornată cu frișca. Să fi fost aniversarea lui Bill? Nu, asta era în februarie. Să fie Harold, atunci? Se apropie, pentru a citi numele fericitului beneficiar. Desenele erau grăitoare: reprezentau niște inimi înlănțuite, niște porumbei și mici Cupidoni în toate culorile. Era, evident, un tort de mireasă... Ei bine, s-ar fi zis că nu-și pierduseră timpul!

Miss Smith se întoarse și-i oferi Fionei o ceașcă de ceai și câteva felii de chec.

—Ăă... Tortul este minunat, se bâlbâi ea.

—Da, l-am făcut ceva mai devreme, pentru că voiam să fiu sigură că-mi iese glazura.

—Ești un adevărat maestru bucătar.

—Sper să fiu la fel de dotată pentru viața conjugală cum sunt pentru bucătărie, răspunse Miss Smith, roșind.

—Nu se pune numai problema iubirii conjugale, îi aminti Fiona.

—Nu...?

—Dar iubirea maternă— cu ea ce faci? Îți plac copiii?

—Drept să spun, nu mă prea înnebunesc după ei. Dar, probabil, voi cădea pe spate în fața alor mei.

—Numai ai tăi...?

—Nu-i normal? Nu simt vreo pasiune pentru copiii altora. Aștia doi, de pildă... William și Harold... Nu sunt băieți răi, și-mi onorează din plin bucătăria. Dar în rest... broaște în buzunarele șorțului, melci în poșetă, șoareci sub pat! Puah!

—Propriul tău fiu ar face, probabil, la fel.

—Se poate. Dar din moment ce-ar fi al meu... încă puțin ceai?

Fiona simțea în gât un nod care nu i-ar fi permis să mai bea nici măcar o picătură. Se ridică, ca un automat.

—Crezi c-o fi plecat agentul?

—Da. Am auzit zgomot de mașină.

—Bine. Intru la domnul Manning.

—Du-te. O să-ți anunțe vestea cea mare. Între timp, eu mă ocup de tort.

Tortul de nuntă!— nunta lui Steve și a fetei acesteia! Poate ar fi trebuit să se bucure pentru ei. Dar, în această aventură, ce se întâmpla cu William, fiul lui Steve? Fiona ieși în fugă din bucătărie, străbătu coridorul și bătu violent în ușa biroului. Fără să mai aștepte răspuns, se năpusti în cameră. Steve se afla lângă fereastră, în picioare. La intrarea ei, se întoarse. Ea se năpusti asupra lui și porni să izbească cu pumnii în pieptul lat al australianului, la fel de furios cum izbise, cu câteva clipe mai înainte, în ușă.

—Brută murdară! Nemernicule!

—Cu un calm imperturbabil, Steve îi prinse ambele mâini, dar, văzând că se zbate în continuare, o scutură până se potoli.

—Ai isprăvit, Fiona?

—Da. Îi dădu drumul, privind-o cu atenție.

—Niciodată nu mi-a venit așa de tare să dresez o iepșoară, vorbi el, ironic.

Se așternu tăcerea. În timp ce Steve își răsucea, liniștit, o țigară, Fiona se străduia să-și recapete răsuflarea.

—Stai jos, Fiona.

—N-am să...

—Șezi, răcni el. Ea se supuse.

—Hai să lămurim lucrurile. Ce-i mascarada asta?

—Nu-i nici o mascaradă.

—Așa obișnuiești să-ți saluți prietenii, după o absență?

—Nu. E o reacție la cuvintele lui Miss Smith.

—A spus ceva interesant?

—Nu, ceva dezgustător.

—Adică?

—Zice... A zis că nu simte vreo pasiune pentru copii... mă rog, cel puțin pentru ai altora.

—Și ce-i rău în asta?

—Cum, ce-i rău? Dar ar trebui să-i fie rușine, iar dumitale la fel!

—Ce-am eu a face cu chestia asta?

—Îndrăznești să întrebi? spuse Fiona, plină de stupoare. Chiar trebuie să-ți aduc mereu aminte c-ai un fiu și o datorie față de el? Tată denaturat!

—Tată... cum...? Nu fii nedreaptă, Fiona! Ce-aș fi putut face în plus pentru William? Încă mai sper să-l fac să se atașeze de mine, cu timpul.

Dar asta n-o să se întâmple de azi pe mâine. Fiona îl privea pe Steve fără să scoată un cuvânt. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

—În schimb, tare mi-ar plăcea să știu de ce te interesează atât de mult micuțul ăsta, continuă australianul. Așa că, mărturisește...

—Iubesc copiii.

—Ăsta nu-i un motiv să intri pe ușă ca însăși Răzbunarea și să te arunci asupra unui bărbat lipsit de apărare.

—M-am atașat în mod deosebit de William.

—Fiona... minți.

—Păăăi...

—Și ți-o voi dovedi pe loc. Au sosit două scrisori pentru tine, astăzi. Una din Canada. Cealaltă, de la... Heatherfell. Curios, nu-i așa? Băiețelul și cu tine, așa, din întâmplare, veniți amândoi din același cătun scoțian. Aștept niște explicații.

—Ce rost mai are, dacă oricum știi totul?

—La drept vorbind, am știut de la bun început. Tu și William aveți aceeași ochi...

—Dar are și același format al capului ca al dumitale.

—Se poate. Dar, deocamdată, e vorba de tine - și ți-am pus o întrebare.

Ea renunță la luptă.

—Da eu... locuiam acolo, recunosc.

—Și William?

—Da.

—Cu tine?

—Și mătușa Jessie.

—Dar copilul nu stătea de mult cu voi, nu-i așa? Nu înțeleg cum de nu v-a păsat de el mai devreme.

—Ca și cum dumneata n-ai avea nimic să-ți reproșezi!

—Dar eu nu știam nimic!

—Nu știai că există un copil?

—Eu nu, dar tu știai!

—Evident.

—Și îndrăznești să mă tratezi de tată denaturat?

—Sigur că da. Eu nu-i sunt decât mătușă. Steve își dădu drumul într-un fotoliu și o fixă pe fată în tăcere.

—Repetă... reuși să articuleze. De fapt, nu, nu-i nevoie. Mereu m-am întrebat prin ce șmecherie ai obținut dispensa ca să te măriți atât de tânără.

—Nu pricep nimic din ce spui, replică Fiona, înțepată. Nu sunt căsătorită. N-am fost niciodată. Nu ca...

—Ca cine?

—Ca dumneata. Fenella n-o fi fost imaculată, dar...

—Fenella? Fenella? Nu i se mai spunea, cumva, și Fee?

—Uneori, da.

—Acum încep să văd mai limpede. Ești sora Fenellei?

—Eram. Ea a murit în Statele Unite, acum un an și jumătate. Atunci l-am luat pe Bill, mătușa Jessie și cu mine. Măcar dac-aș fi putut să-l iau mai devreme! Poate că lucrurile s-ar fi desfășurat altfel! E cumplit să te lovești de o asemenea indiferență! sfârși ea, cu o voce tremurătoare.

—Nu simte afecțiune pentru nimeni, decât pentru Harold. Cel puțin, deocamdată. Dar această prietenie dovedește că terenul nu este complet steril. Cu ceva timp și multă tandrețe, poate că vreo mlădiță va răzbate spre lumină...

Cu fața încordată, Fiona se aplecă înainte.

—Când se va întâmpla asta, vei avea grijă? N-o vei lăsa pe Miss Smith...

Tresări când el izbi cu pumnul în birou.

—Ce mama dracului are Marion cu toată treaba asta?

—O iubești. Am văzut tortul cu inimioarele înlănțuite și cupidonii. Vrei să te căsătorești cu ea. Iar eu nu pot face nimic. Un tată are mai multe drepturi decât o mătușă. Se lăasă tăcere. Steve rămase câteva clipe, ca amețit. Apoi:

—Unu: n-o iubesc. Doi: nu mă voi căsători cu ea. Trei...

—Dar am văzut tortul!...

—E pentru ea și Roger. S-au plăcut de la prima vedere și se vor căsători în trei zile.

—Nu ea ți-a cusut cămașa de jockey? întrebă Fiona, cu o voce abia audibilă.

—Mama a făcut-o, pentru tatăl meu. Am găsit-o într-un dulap.

—Dar...

—Lasă-mă să continui. Trei: „un tată are mai multe drepturi decât o mătușă”, mi-ai spus. Acum știi cine-i mătușa. Dar când spui „tată”, la cine te gândești?

—Păi... la dumneata, desigur! Fenella se măritase cu un Steven Manning.

—Și ai crezut că eu...?

—Ba cred și acum.

—Ei bine, greșești. Nu eu sunt tatăl lui William. Nu sunt decât unchiul lui de-al doilea. Așa că ai mai multe drepturi decât mine.

—Nu ești tatăl...? Dar ești, totuși, Steven Manning?

—Vărul meu purta același nume. L-am cunoscut destul de vag. Ultima dată când l-am văzut, nu era într-o stare grozavă. Ca s-o zic p-a dreaptă, era pe ducă. Dar, înainte de a muri, mi-a încredințat această taină: „Am fost căsătorit cu o scoțiancă, pe nume Fenella Smith. Căsnicia noastră a mers târâș-grăpiș vreme de câteva luni, apoi Fee a dispărut, într-o bună zi. Bănuiesc că era însărcinată. Asta a înnebunit-o de furie, mă tem. Așa era ea..."Urmă o lungă tăcere.

—Într-adevăr, nu cred că ideea de a aștepta un copil a făcut-o pe sora mea să moară de bucurie. Chiar dimpotrivă, continuă, într-un târziu, Fiona. A reușit să ne scrie într-o zi, spunându-ne că a apreciat un singur lucru în toată aventura asta: prima încasată la nașterea lui Bill.

—Sărman sufletel, murmură Steve, foarte emoționat. Cum să te mai miri când îl vezi în halul ăsta? Va trebui să recuperăm timpul pierdut, Fiona.

—Și apoi? întrebă Fiona, preferând să nu observe pluralul. Ce s-a întâmplat?

—M-am înfuriat. Pentru noi, cei din nord, familia e mai importantă decât orice. Chiar și aborigenii sunt așa. Imediat după moartea vărului meu, am plecat la Londra. I-am încredințat afacerea unui avocat, cu consemnul de a nu cruța banii. Cred că a dat o mulțime de anunțuri.

—Noi l-am găsit într-un număr din Times care învelea niște cartofi. Numai din întâmplare... La Heatherfell, nu citim decât ziarul local.

—Și când ai ajuns, te-ai dat drept bucătăreasă.

—Am profitat de un incredibil concurs de împrejurări.

—Nu eu mă voi plânge de asta... Fiona trecu peste replică.

—Nu-1 puteam părăsi pe Bill, dar nici nu-1 puteam priva de prezența tatălui său. Înțelegi...?Dintr-o dată stânjenit, Steve îi întinse scrisorile. Cea din Canada era de la Graham. Era scurtă.„Draga mea Fiona. Tot nu mi-ai răspuns la scrisoare. Trebuie neapărat să te hotărăști. Tăcerea ta mă neliniștește. Te implor, telegrafiază-mi: Da sau Nu. E destul de simplu. Al tău, Graham."

Cu un calm care o surprinse, desfăcu și cel de-al doilea plic, care provenea—surpriză!— de la doamna Darling.

„Fiona, micuța mea dragă, s-ar putea să te mire primirea acestei scrisori. Ți-am găsit adresa într-o scrisoare a fiului meu. Trebuia neapărat să comunicăm. Draga mea copilă, multă apă a curs pe sub podurile de la Maubuisson de când ai plecat. Este trist s-o recunosc, dar drăgălașul izvoarăș murmurător care erai tu..." Doamna Darling înota în poezie... „a devenit un torent primejdios, pe nume Kirsty Watts.

Nu voi zăbovi asupra felului în care l-a ridicat pe fiul meu împotriva mea. Îți voi spune doar că l-a făcut să se ducă la notarul familiei. Așa a aflat Graham că,

de fapt, Maubuisson îi aparținea de la moartea tatălui său și că eu depind de bunăvoința lui. De bu-nă-vo-in-ța lui, înțelegi...?

Trecând peste toate astea, află că nu pot s-o suport pe fată. E autoritară, insolentă și lipsită de inimă. Și își bate joc de bolile mele. Nici o asemănare cu infirmiera drăgălașă care ești tu și care ar constitui, pentru mine, un minunat toiag de bătrânețe.

M-am gândit mult, Fiona. Nu numai că te-aș accepta, acum, ca noră, dar l-aș accepta și pe nepotul tău, fără nici o ezitare. Nimic n-ar putea fi mai rău, pentru mine, decât s-o am pe această Kirsty Watts în casă. Dar îți cunosc sentimentele pentru fiul meu și am încredere în tine. Dealtfel, el mi-a spus că îți așteaptă hotărârea. Draga mea Fiona, veți fi primiți cu brațele deschise, și tu și băiețelul.

Prietena ta, Hazel Darling." Fiona lăsă scrisoarea din mână. Zâmbetul incredul care îi plutise pe buze în timpul lecturii se schimbă într-un râs deschis și sănătos.

—E atât de nostim? întrebă Steve.

—Într-un fel, da.

—Trebuie să răspunzi?

—Sigur.

—E urgent?

—Da. Pot trimite o telegramă?

—Cum să nu. În grabă, ea mâzgăli câteva cuvinte pe o hârtie.

—Cum se procedează? ridică ea privirea.

—Când vei termina, voi telefona textul.

—Am terminat.

—Atât de repede?

—Da. Ea îi întinse foaia. Citi: „Graham Darling. Stop. Maubuisson. Stop. Heatherfell. Stop. Scoția. Stop. NU. Stop. Fiona.”

—Nu, murmură el, cu o voce schimbată, ca și cum o imensă greutate i s-ar fi ridicat de pe suflet. Asta înseamnă că...Ea îl privi malițioasă:

—Credeam că e limpede ce înseamnă... Dintr-un salt, australianul se ridică, își lăsă țigara într-o scrumieră, iar cu cealaltă mână o trase pe Fiona lângă el. Cu un sărut lacom și pasionat, îi zdrobi gura; cu ochii închiși, năpădită de o fericire de nespus, Fiona se abandonă în brațele lui.

Dintr-o dată, tresăriră. Dinspre fereastră se auzise un fel de râcâitură. Întorcând repede capetele, văzură cum dispăreau o chică blondă și una brunetă. Apoi auziră, distinct, şușotindu-se:

—De ce se sărută? întrebă Harold.

—Așa fac toți, răspunse Bill. Știi, Roger și Marion...

—Asta înseamnă că se vor căsători? se interesă Harold. Ca Bessy și Jimmy? Că va fi sărbătoare?

—Da, azvârli Bill, cu un aer informat.

—Și după aceea, ce se va întâmpla? vru să știe Harold, visător.

—Știi, Steve mi-a spus ieri că vrea să ne fie tată la amândoi. Atunci, presupun că...Cu capul îngropat în umărul lui Steve, Fiona își reținea respirația.

—...că Mismif va deveni - o ultimă ezitare.

—...mama noastră.Steve nu se înșelase. Venise primăvara. Din pământul atâta vreme sec ieșise., în sfârșit, o încântătoare mlădiță verde crud.

Așa deveni „Capătul Lumii” un nou univers.

SFARSIT